

Identiteter i Ungdomshuset

en diskursanalyse af mediernes og de unges repræsentationer af Ungdomshuset

Specialeafhandling udarbejdet af
Louise Knuth Pedersen

Vejledere: Hanne Jørndrup, Journalistik, John Pløger, Geografi
og Hanne Louise Jensen, Geografi.
Institut for Kommunikation, Virksomhed og Informationsteknologier &
Institut for Miljø, Samfund og Rumlig Forandring
Roskilde Universitetscenter – November 2007

Forsideillustration: Collage af Simon Morthorst Lorensen.
<http://www.mejnecke.dk/page11/files/page11-1000-thumb.jpg>
http://voresby.nu/files/imce/ungern_demo.jpg
<http://www.arbejderen.dk/images/jpg/130/01c-pippi-162.jpg>
<http://www.baldersf.dk/wp-content/2007/04/baldermorkandersen-foto.jpg>
http://www.tmcrew.org/laurentinokkupato/a4newsbot/dk_ungdomshuset.jpg
http://www.welt.de/multimedia/archive/00176/trauernde-maedchen-_176386h.jpg
<http://rebellyon.info/IMG/jpg/debris-2.jpg>

Indholdsfortegnelse

ABSTRACT	5
KAPITEL 1: INDLEDNING	7
1.1 Problemfelt.....	7
1.2 Problemformulering.....	9
1.3 Begrebsafklaring og afgrænsning.....	9
1.4 Kapitelgennemgang.....	10
1.5 Specialets historik og tilblivelse.....	11
1.6 Videnskabsteoretiske overvejelser.....	12
1.6.1 Forståelse kræver fortolkning.....	12
1.6.2 Verden består af sociale konstruktioner.....	14
1.6.3 Diskurser og magt.....	16
1.7 Det teoretiske felt mellem geografi og journalistik.....	17
KAPITEL 2: METODE	20
2.1 Valg og brug af teori.....	20
2.2 Diskurs som metode.....	23
2.2.1 Diskursorden.....	25
2.3 Metode for artikel-empirien.....	27
2.3.1 Udvælgelsen af artikler.....	28
2.4 Metode for interview-empiri.....	31
2.4.1 Praktiske overvejelser.....	31
2.4.2 Interview er interaktion.....	33
2.5 Metode for analysen.....	35
KAPITEL 3: TEORI	37
3.1 Identitet.....	37
3.1.1 Identitet som social bevægelse.....	38
3.1.2 Identiteter er diskursive.....	40
3.2 Sted og stedstilknytning.....	44
3.2.1 Steder i rum.....	44
3.2.2 Mentale og fysiske steder.....	47
3.2.3 Identitet og sted.....	48

3.2.4 At krydse grænser	49
3.3 Diskurs og diskursanalyse	50
3.3.1 Ækivalenskæder som opsamlere	52
3.4 Nyhedsteori	53
3.4.1 Vinklinger viser virkeligheden	53
3.4.2 Nyhedskriterierne former nyhederne	55
KAPITEL 4: ANALYSE.....	57
4.1 Analysestrategi.....	57
4.1.1 Analysetema 1: Konstruktionen af fællesskabsidentitet	57
4.1.2 Analysetema 2: Konstruktionen af forskellighedsidentitet	58
4.1.3 Analysetema 3: Konstruktionen af sted og stedstilknytning	59
4.1.4 På tværs af temaerne	60
4.2 Analyse af artikler	61
4.2.1 Fællesskabsidentitet	61
4.2.1.1 Vold og ulovlighed som værdier	61
4.2.1.2 Både vold og fred	67
4.2.1.3 Demokrati og modkultur for de alternative	68
4.2.1.4 Venskab med udenlandske demonstranter.....	71
4.2.1.5 Ækivalenskæde for fællesskabsidentitet	74
4.2.2 Forskellighedsidentitet.....	74
4.2.2.1 Uenighed med politikere.....	74
4.2.2.2 I kamp med politiet	78
4.2.2.3 Uvenner med Faderhuset	82
4.2.2.4 Ungdomshuset er forskelligt fra flere parter	83
4.2.2.5 Ingen accept fra resten af samfundet	87
4.2.2.6 Layout skaber modsætning	89
4.2.2.7 Ækivalenskæde for forskellighedsidentitet.....	90
4.2.3 Stedstilknytning	90
4.2.3.1 Ingen ret til huset	90
4.2.3.2 De unges hus	91
4.2.3.3 Det passive hus	93
4.2.3.4 Ækivalenskæde for stedstilknytning	95
4.3 Analyse af interviewene	97
4.3.1 Fællesskabsidentitet.....	97
4.3.1.1 Musik, fest og punk i Ungdomshuset.....	98
4.3.1.2 Sort tøj og piercinger	100
4.3.1.3 En del af en kultur og et politisk miljø.....	101

4.3.1.4 Relationer til andre fællesskaber.....	107
4.3.1.5 Uforbeholden imødekommenhed og godt sammenhold.....	108
4.3.1.6 Brugere og aktivister	111
4.3.1.7 Et fællesskab med grupperinger.....	114
4.3.1.8 Ungdomshusets dannende rolle	117
4.3.1.9 Ungdomshuset er eksemplarisk, og samfundet har brug for det.....	120
4.3.1.10 Kampkultur – ikke voldskultur	122
4.3.1.11 Ækivalenskæde for fællesskabsidentitet	124
4.3.2 Forskellighedsidentitet.....	124
4.3.2.1 Ungdomshuset er anderledes end det omgivende samfund.....	126
4.3.2.2 Ungdomshuset er en subkultur eller modkultur	128
4.3.2.3 Man slipper for samfundets normer	132
4.3.2.4 Imod overforbrug og økonomiske værdier.....	134
4.3.2.5 Ungdomshuset er ikke som diskoteker og andre ungdomsmiljøer	137
4.3.2.6 Kampen mod politiet	140
4.3.2.7 Medierne og andre har misforstået.....	142
4.3.2.8 Ækivalenskæde for forskellighedsidentitet.....	145
4.3.3 Stedstilknytning	145
4.3.3.1 Et trygt sted	145
4.3.3.2 Det naturlige sted at komme	147
4.3.3.3 Som et hjem	150
4.3.3.4 Et sted med historie, minder og liv	152
4.3.3.5 Ækivalenskæde for stedstilknytning	157
KAPITEL 5: DISKUSSION.....	158
5.1 Forskellige betydninger af begrebet anderledes	158
5.2 Trygt og livligt eller farligt og passivt.....	160
5.3 Hvem skaber Ungdomshuset?	161
5.4 Medierne skaber forskellighed, de unge skaber fællesskab.....	164
5.4.1 Imod det etablerede samfund og dog etableret	166
5.5 Mediernes diskurs påvirker de unges	167
5.6 Ungdomshuset er der stadig	168
KAPITEL 6: AFSLUTNING	171
6.1 Konklusion	171
6.2 Perspektivering.....	176
LITTERATURLISTE.....	178

Artikler	179
Interviewempiri	180
Artikelempiri	180
FORMIDLENDE ARTIKEL.....	189
Et trygt, autonomt Ungdomshus	189
BILAG	193
Bilag 1: Interviewguide til individuelle interview	193
Bilag 2: Interviewguide til grupper	195
Bilag 3: Vinkelskema over B.T.....	196
Bilag 4: Vinkelskema over Berlingske Tidende	200
Bilag 5: Vinkelskema over Ekstra Bladet.....	208
Bilag 6: Vinkelskema over Information	212
Bilag 7: Vinkelskema over Jyllands-Posten	216
Bilag 8: Vinkelskema over Kristeligt Dagblad.....	224
Bilag 9: Vinkelskema over Politiken.....	227

Abstract

This thesis is the result of an integrated study between the two subjects Journalism and Geography. It focuses on how identities are constructed in media's and young people's representations about a place. The place in focus is Ungdomshuset, which was a youth house in Copenhagen, where young people had parties, played music, made dinners and hung out with their friends. In August 2006 the Danish Court decided that they had no right to keep on using the house, because it was owned by the Christian Free Church Faderhuset. The young people reacted by having a lot of demonstrations because they had no intentions to move out. And the media reacted by writing a lot about the case of Ungdomshuset. In this thesis I analyse how both the young people and the media represent the young people's identities and attachment to the place, and I analyse the relation between their representations.

My empirical material consists of 246 articles about Ungdomshuset brought in national newspapers and seven individual and group interviews with 12 young people from Ungdomshuset. I'm making discourse analysis inspired by Norman Fairclough because I believe that language is an irreducible part of social life and of the construction of meaning. With reference to Fairclough's focus on intertextuality I discuss the relations between meanings constructed about Ungdomshuset in the media discourse and in the young peoples discourse. I believe all social practices have a spatial dimension and therefore I develop my analytical themes from the geographical theorists Manuel Castells, Tim Cresswell, Doreen Massey and Kirsten Simonsen. To get a better understanding of how identities are constructed within and not outside representations I draw in Stuart Hall.

One of the main conclusions is that there is a huge gap between the meanings in the two discourses. The meanings of Ungdomshuset are much more nuanced in the young people's discourse than in the media discourse. The young people create a reality where the house is safe, they feel at home, it's creative, there are no expectations about a specific lifestyle, it's different from everywhere else, and they feel attached to the house because it is a part of their life. In the media discourse the primary meaning of the house is that it is a part of a conflict with politicians, the police, Faderhuset and other parts of society. It is an unsafe place which contains illegal activities and the place is not worth to feel attached to.

It is also concluded that within the discourses there are different meanings, and that the young people's discourse is more influenced of the media discourse than the other way around.

Kapitel 1: Indledning

1.1 Problemfelt

Der stikker en sok med påsyede øjne ud gennem en luge i den lukkede dør. Den er ført af en hånd og fortæller, at Ungdomshuset aldrig overgiver sig. Sådan mindes jeg, at jeg i et tv-nyhedsindslag i starten af efteråret 2006 blev præsenteret for, at de unge i Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København nu havde rettens ord for, at de ikke måtte opholde sig i huset mere. Resten af året 2006 bugnede medierne med historier om Ungdomshuset. Med demonstrationer og happenings gjorde de unge det klart, at de ikke havde tænkt sig at opgive Ungdomshuset frivilligt, selvom retten sagde de skulle. Der opstod kampe mellem politi og unge, en Fond forsøgte at købe huset tilbage, og københavnske politikere meldte ud om deres holdninger til sagen. Medierne fulgte sagen tæt og fortalte læsere, seere og lyttere om udviklingen.

Den 28. august 2006 besluttede Østre Landsret, at brugsretten til Ungdomshuset tilhører den kristne frikirke Faderhuset. Ungdomshuset, som i 1982 blev overdraget til de unge af Københavns daværende overborgmester, Egon Weidekamp, blev i 2000 solgt til Human A/S. Året efter overgik ejerskabet til Faderhuset, men de unge fortsatte deres aktiviteter i huset, og det ville de også gøre efter landsrettens dom. *"Vi er kede og vrede over afgørelsen, men vi flytter os ikke"* (JP 290806, 4), sagde en af Ungdomshusets pressetalsmænd i flere medier dagen efter afgørelsen.

I marts 2007 blev huset ryddet og revet ned, hvilket medførte endnu kraftigere reaktioner og endnu mere mediedækning. At sagen ville udvikle sig i en sådan grad, og at huset ville blive revet ned, havde jeg ikke forestillet mig, da jeg begyndte arbejdet med dette speciale. Det er mediernes dækning af reaktionerne de første dage efter dommen, der fik mig til at undre mig over, hvem de unge er, hvad huset betyder for dem, hvorfor de kommer der, hvorfor de taler til pressen gennem en sokkedukke, og hvorfor de ikke vil forlade huset, når retten siger, de skal. Mediedækningen motiverede mig og antændte min nysgerrighed for at finde ud af, hvem de unge er. Jeg ville forstå Ungdomshusets betydning og de unges identitet.

Mediedækningen fik mig også til at undre mig over mediernes indflydelse på grupperinger i samfundet. Jeg mener, mediernes nyhedsformidling af forskellige

begivenheder og befolkningsgrupper italesætter mennesker og kulturer på måder, som ikke altid er overensstemmende med de omtaltes selvforståelse. I dette speciale er det koblingen mellem mediernes og de unges italesættelse af Ungdomshuset, der er omdrejningspunktet. Jeg vil undersøge, hvilke relationer der er mellem mediernes og de unges italesættelse af Ungdomshuset.

Problemstillingen er interessant for geografien, fordi det er en analyse af, hvordan mennesker konstruerer og meningsudfylder steder, fællesskaber og identiteter gennem deres tilknytning til og repræsentationer af et sted. Og det er relevant for journalistikken, fordi det også er en analyse af, hvordan medier kan skabe grupperinger i samfundet og give dem betydninger, som ikke nødvendigvis harmonerer med gruppens selvforståelse, men som medlemmerne af gruppen er nødt til at forholde sig til i kraft af mediernes magtfulde meningsdannende position. Specialet er således interessant for både geografer og journalister men er også interessant læsning for alle, som vil udvikle sin forståelse af Ungdomshuset. Med mediernes dækning har det været stort set uundgåeligt ikke at forholde sig til Ungdomshuset, og en læsning af dette speciale kan give både medier og menigmand et bedre grundlag for at diskutere Ungdomshuset.

Jeg vil dog slå fast, at fokus i dette speciale ikke er den konflikt, som har taget til siden Landsrettens dom. Jeg er inspireret af mediedækningen af reaktionerne på dommen, men mit fokus er, hvordan identiteter og fællesskaber i Ungdomshuset konstrueres gennem de unges og mediers repræsentationer om stedet.

Mit kendskab til Ungdomshuset inden specialearbejdets begyndelse begrænser sig til mediernes omtale af det, og her blev det de første dage efter dommen tydeligt, at de unge ikke havde tænkt sig at forlade huset. Derfor blev det tydeligt for mig, at hvis jeg skulle forstå de unge, må jeg fokusere på relationen mellem de unge og huset. Jeg mener også, at Ungdomshusets unge beskrives som værende i et fællesskab, der er forskelligt fra det omgivende samfund. Disse overvejelser leder mig frem til følgende problemformulering bestående af to spørgsmål.

1.2 Problemformulering

- Hvordan producerer og reproducerer henholdsvis unge fra Ungdomshuset og udvalgte artikler diskurser om Ungdomshuset?
- Hvad betyder forskelle og ligheder mellem de unges og mediernes diskurser for de unges fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning?

1.3 Begrebsafklaring og afgrænsning

I problemformuleringen indgår nogle begreber, som jeg her kort gør rede for. For det første er der *diskurser*, som jeg forstår som underlæggende meningssystemer, der både er konstituerende for og konstitueret af sociale praksisser. Diskurser består af de mulige repræsentationer af objekter og subjekter, som er skabt gennem sociale processer.

Begrebet *fællesskabsidentitet* har jeg udviklet med inspiration fra den identitetstype, som sociolog Manuel Castells definerer som projektidentitet. Jeg har valgt at omdøbe begrebet til fællesskabsidentitet, fordi jeg nuancerer identitetstypen ved hjælp af Stuart Hall, så den ikke kun skabes gennem aktørers bevidste handlen men også gennem individers placering i diskursivt skabte subjektpositioner. Begrebet dækker den kollektive identitet, som skabes i repræsentationer af aktørers fælles værdier, målsætninger og praksisser.

Begrebet *forskellighedsidentitet* har jeg ligeledes udviklet med udgangspunkt i Castells' inddeling i identitetstyper, og inspirationen stammer fra hans begreb modstandsidentitet. Jeg har omdøbt begrebet til forskellighedsidentitet, fordi jeg har nuanceret det med henvisning til Hall. Jeg bruger begrebet om den kollektive identitet, der konstrueres i repræsentationer af aktørers forskellighed fra andre kollektive aktører. Det kan være forskellighed i form af praksis, værdier, mål og egenskaber.

Begrebet *stedstilknytning* er et geografisk begreb, som dækker over sammenkædningen mellem sted og identitet. Det henviser til den betydning, der skabes, når mennesker knytter sig til steder. I specialets videnskabsteoretiske og teoretiske afsnit uddyber og konkretiserer jeg min forståelse af disse begreber.

Endeligt vil jeg gøre opmærksom på, at jeg gennem specialet bruger betegnelsen *de unge* om de mennesker, som gennem en periode er kommet i Ungdomshuset i et eller andet omfang. I arbejdet med specialet har jeg oplevet, at nogle af de unge skelner

mellem bruger og aktivist, og i medierne bliver Ungdomshusets unge af og til kaldt beboere eller autonome. Jeg har valgt at bruge det mere overordnede udtryk *de unge* om alle de mennesker, der i et eller andet omfang er kommet i Ungdomshuset.

For at afgrænse problemstillingen har jeg valgt at undersøge mediernes diskurs ved at analysere udvalgte artikler om Ungdomshuset, mens jeg undersøger de unges diskurs ved at analysere interview med unge, som er kommet i Ungdomshuset. Dette redegør jeg nærmere for i metoden.

1.4 Kapitelgennemgang

Specialet består af seks kapitler, hvoraf dette er det første. Efter denne kapitelgennemgang følger en beskrivelse af, hvordan specialet er udarbejdet med afsæt i et samarbejde mellem en medstuderende og mig selv. Herefter følger et afsnit om mine videnskabsteoretiske overvejelser, hvor jeg med henvisning til hermeneutikken redegør for, at en besvarelse af problemformulering vil omfatte fortolkning. Jeg redegør for specialets socialkonstruktivistiske grundlag, og at dette betyder, at jeg ser diskursanalysen som et brugbart redskab til at besvare problemformuleringen. Det gør jeg, fordi en diskursanalyse netop fokuserer på, hvordan virkeligheden skabes gennem sociale relationer og i repræsentationer. Kapitlet afsluttes med en præsentation af specialets faglige indplacering i det geografiske og journalistiske felt og en diskussion af, hvordan disse kan integreres.

I *kapitel 2* gennemgår jeg den metode, jeg anvender i specialet. Kapitlet lægger ud med en begrundelse for mit valg af de teoretikere, jeg henviser til, og en beskrivelse af, hvordan jeg anvender dem. Herefter følger et afsnit, hvor jeg begrundet mit valg af diskursanalyse som metode, og hvad dette valg betyder for udarbejdelsen af specialet. Jeg præsenterer Norman Faircloughs tredimensionelle analyseramme, hvorigennem jeg kan analysere relationerne mellem avisartiklernes og de unges repræsentationer af Ungdomshuset. Kapitlet fortsætter med to afsnit, hvor jeg begrundet og diskuterer mine overvejelser i forbindelse med indsamling af empiri. Den består af 246 udvalgte artikler fra syv landsdækkende dagblade og af syv interview med unge fra Ungdomshuset. Denne empiri giver mig to forskellige perspektiver på Ungdomshuset, hvilket giver mig mulighed for at analysere og definere de diskurser, som henholdsvis medierne og de

unge producerer og reproducerer. Jeg redegør først for mine overvejelser i forbindelse med udvælgelsen af artikelempirien. Her argumenterer jeg for, at mit kriterium for udvælgelsen af artikler er, at de er bragt i landsdækkende aviser, og at Ungdomshuset er en væsentlig del af artiklernes vinkler. Derefter redegør jeg for, hvordan interviewene er udført med en erkendelse af, at et interview er et produkt af interaktionen mellem interviewer og interviewperson. Dette ligger godt i tråd med mit socialkonstruktivistiske udgangspunkt, hvor virkeligheden ikke er iboende i fænomenerne men skabes i relationerne.

I *kapitel 3* gennemgår og diskuterer jeg teorier om identitet, sted, diskurser og medier. Her redegør jeg for, hvordan teorierne bidrager til besvarelsen af problemformuleringen. Jeg diskuterer, hvordan de kan kombineres, og hvordan jeg bruger teoriens begreber i analysen og diskussionen.

Kapitel 4 indledes med min analysestrategi, hvor jeg operationaliserer de begreber, som jeg gennemgik i kapitel 3. Jeg opstiller tre analysetemaer, som strukturerer analysen. Herefter følger analysen, som er delt op i to afsnit. I første afsnit analyserer jeg artiklernes vinkler, hvorved jeg definerer den diskurs, som artiklerne trækker på og reproducerer. I andet afsnit analyserer jeg interviewene, hvorved jeg definerer den diskurs, som de unge trækker på og reproducerer.

I *kapitel 5* diskuterer jeg de forskelle og ligheder, der er mellem de unges diskurs og mediernes diskurs. Jeg diskuterer, hvilke årsager der kan være til, at de er forskellige, og hvilke konsekvenser det kan have. Jeg diskuterer også problemformuleringens spørgsmål, om hvad disse forskelle og ligheder betyder for de unges identitet og stedstilknytning.

I *kapitel seks* er specialets konklusion. Her samler jeg op på analyseresultater og diskussioner, hvorved jeg svarer på problemformuleringen. Kapitlet indeholder også en perspektivering, hvor jeg gør rede for de overvejelser, jeg efterfølgende har gjort mig om specialets design.

1.5 Specialets historik og tilblivelse

Grundlaget for dette speciale har jeg skabt i samarbejde med min medstuderende Jens Kisker. Vi har sammen udarbejdet specialets fokus på identiteter og stedstilknytning i

Ungdomshuset. Vi har i fællesskab indsamlet empirien og udarbejdet første udkast til problemfelt, problemformulering og metode. Indtil den 25. juni 2007 har vi også haft fælles vejledermøder.

Ved specialearbejdets begyndelse og indtil den 25. juni 2007 har det været vores hensigt at skrive et fælles speciale. Men af pragmatiske grunde har vi i stedet besluttet os for at skrive hvert vores, hvilket vi også har fået godkendelse til fra studienævnene på både Geografi og Journalistik på Roskilde Universitetscenter.

Da Jens Kisker og jeg har fælles udgangspunkt, vil der i de to specialer forekomme overlap i de ovenfor nævnte afsnit. Afsnittenes endelige indhold, form og udtryk, teorigennemgangen, analysearbejdet, diskussionen og konklusionen er udfærdiget af mig, ligesom det samlede ansvar for dette speciale også er mit.

I metoden skriver jeg således nogle gange 'vi' i stedet for 'jeg' for at gøre det klart, at den pågældende del af processen er udarbejdet i et samarbejde.

1.6 Videnskabsteoretiske overvejelser

I dette afsnit præsenterer jeg specialets videnskabsteoretiske grundlag, og jeg diskuterer, hvordan jeg definerer virkelighed og sandhed.

1.6.1 Forståelse kræver fortolkning

Som jeg beskrev i problemfeltet, har jeg udviklet problemformuleringen ud fra et ønske om at forstå to ting. For det første hvordan Ungdomshuset får betydning, og hvordan identiteter i Ungdomshuset konstrueres diskursivt og for det andet, hvad resultatet af denne betydningsdannelsesproces er.

Derfor gør jeg i dette afsnit rede for, hvordan jeg forstår det at forstå, hvorved jeg tager udgangspunkt i hermeneutikken – læren om fortolkning. Min redegørelse bygger på et kapitel om det samme i *Samfundsvidenskabernes forudsætning* (2002) af videnskabsteoretikerne Nils Gilje og Harald Grimen samt på bogen *Geografiens Videnskabsteori* (2005) af geograferne Frank Hansen og Kirsten Simonsen.

I modsætning til positivistisk videnskab, som indebærer enhedsvidenskab og forklaring af det iagttagede, er hermeneutikken en del af den forståelsesorienterede videnskab. Den

forståelsesorienterede videnskabs udgangspunkt er, at verden består af meningsfulde fænomener, og for at forstå disse meningsfulde fænomener, er man nødt til at fortolke. Hermeneutikken fokuserer på, hvordan fortolkning sker, og hvilke problemer der knytter sig til fortolkning (Hansen og Simonsen 2005, 118-119).

En af hermeneutikkens væsentligste pointer er, at man er nødt til at forstå delen for at forstå helheden, og omvendt må man forstå helheden for at forstå delen.

Fortolkningsprocessen er således en kontinuerlig proces, hvor man fortolker delen for at forstå helheden, og man fortolker helheden for at forstå delen. Dette kaldes den hermeneutiske cirkel. Jeg vil dog hellere opfatte det som en spiral, ligesom Hansen og Simonsen foreslår. Efter at have fortolket og forstået, fortolker man ud fra sin nye forståelsesramme, og derfor ender man ikke det samme sted, som man gør i en cirkel. I stedet udvikler man gennem fortolkning hele tiden nye forståelser (Hansen og Simonsen 2005, 123). Den hermeneutiske spiral består således af et udgangspunkt i en forståelsesramme, fortolkning af en del, opnåelse af en ny forståelse, fortolkning af helheden og så videre.

I mit tilfælde kommer den hermeneutiske spiral til udtryk ved, at jeg inden specialearbejdets begyndelse har en forforståelse af Ungdomshusets betydning. Dette er den forståelsesramme, jeg tog udgangspunkt i. Herudfra og gennem relevant teori, som jeg gennemgår senere, definerede jeg, hvilken undersøgelse af Ungdomshuset, jeg fandt relevant. I specialearbejdet fortolker jeg interview og artikler om Ungdomshuset (delen) og skaber herudfra min nye forståelsesramme. Ud fra denne nye forståelsesramme fortolker jeg diskurser om Ungdomshuset samt de unges identitet og stedstilknytning til Ungdomshuset (helheden), og denne fortolkning leder mig til en ny forståelse. For dette speciales vedkommende standser den hermeneutiske spiral her, men i princippet kunne den fortsætte med nye fortolkninger ud fra den tilegnede forståelsesramme.

En følge af hermeneutikken er, at der ikke findes nogen endegyldig sandhed om virkeligheden, da den kun findes i en fortolket version.

”Sandhed er for hermeneutikken i stedet et spørgsmål om afdækning af væsentlige, men tidligere ukendte, forhold bagved eller betydninger af en tekst” (Hansen og Simonsen 2005, 123).

Ud fra denne beskrivelse af hermeneutikkens sandhedsbegreb er mit formål i dette speciale ikke at finde frem til den endegyldige sandhed om Ungdomshusets betydning og de unges identitet. Derimod vil jeg gennem et gennemsigtigt projektdesign sikre pålidelighed i analysen af de virkeligheder, som medier og de unge repræsenterer. Mats Alvesson og Kaj Sköldberg præsenterer det, de kalder det trilaterale sandhedsbegreb. De illustrerer begrebet gennem en trekant, hvor hver side står for en udlægning af, hvad sandhed er. Den ene side kalder de korrespondens, som især er gældende inden for positivistiske videnskaber. Dette sandhedsbegreb knytter sig til årsagsforklaringer. Den anden side illustrerer anvendelighed som sandhedsbegreb, hvor sandheden defineres ud fra fænomenets anvendelighed. Den sidste side i trekanten illustrerer det signifikante sandhedsbegreb, hvor det afgørende er fænomenerns mening og betydning (Alvesson och Sköldberg 1994). I forhold til denne trekant placerer specialet sig længst mod det signifikante sandhedsbegreb, fordi målet er at undersøge Ungdomshusets betydninger gennem gennemsigtig analyse, fortolkning og argumentation. Men samtidig kan specialet også placeres en smule mod anvendelses-sandhedsbegrebet, fordi betydningerne netop er forbundet med anvendelsen af huset.

Min fortolkning er ikke den eneste, som kommer til at spille en rolle for min nye forståelse af Ungdomshuset. Det materiale, som jeg fortolker, er allerede fortolket en gang af henholdsvis interviewpersonerne og af medierne, som har bragt de artikler, der indgår i min empiri. Dette kalder sociologen Anthony Giddens for dobbelthermeneutik (Hansen og Simonsen 2005, 124 og Gilje og Grimen 2002, 168). For at komme den hermeneutiske sandhed nærmest inddrager jeg derfor interviewpersonernes og artiklernes forståelsesrammer i form af forholdene for interviewenes og artiklernes tilblivelse.

1.6.2 Verden består af sociale konstruktioner

Som jeg beskrev i problemfeltet, mener jeg, at den måde subjekter og objekter bliver italesat på, skaber deres betydninger. Verdens fænomener har ikke iboende betydninger, og jeg mener, betydninger i høj grad skabes gennem den måde, der bliver talt og skrevet om givne fænomener. Sproget er således et af de signifikante systemer, som skaber

betydning, og dermed mener jeg, at sproget i høj grad skaber virkeligheden. Denne refleksion leder mig frem til, at virkeligheden er en social konstruktion, hvilket er et udgangspunkt, der harmonerer med et socialkonstruktivistisk perspektiv. Således har mine fortolkninger afsat i et socialkonstruktivistisk perspektiv. Både Hansen og Simonsen (2005) og kommunikationsforskerne Marianne Winther Jørgensen og Louise Phillips (1999) redegør for, at der ikke findes en enkelt definition af socialkonstruktivisme. Dog har socialpsykologen Vivien Burr opsat fire præmisser, som de fleste socialkonstruktivister kan tilslutte sig. De lyder:

1. at man stiller sig kritisk over for selvfølgeligheder og tagen-for-givet viden
2. at viden er kulturelt og historisk specificeret
3. at viden skabes og opretholdes af sociale processer
4. at viden og social handling hænger sammen, fordi forskellige verdensopfattelser medfører forskellige handlemønstre (Hansen og Simonsen 2005, 135-136, Jørgensen og Phillips 1999, 13-14)

Ifølge socialkonstruktivismen skabes betydning gennem sociale processer, og heraf er sproget ifølge lingvisten Norman Fairclough og kulturteoretikeren Stuart Hall en væsentlig betydningsbærer. Sproget består af repræsentationer om blandt andet mennesker og kulturer, og i repræsentationer skabes identiteters og steders betydninger. I kraft af at jeg anser sproget som et system af repræsentationer, der spiller en væsentlig rolle i betydningsproduktionen, er det oplagt at fortolke netop sproget om Ungdomshuset for at forstå, hvilke identiteter, der knytter sig til Ungdomshuset, og hvordan de konstrueres.

Netop forholdet mellem repræsentationer og betydningsdannelse er centralt inden for teorier om diskurser. Diskurser handler om tings mening og ikke hvorvidt ting eksisterer, og gennem de seneste cirka tyve år er diskurser blevet diskuteret meget, og diskursanalysen er blevet en meget anvendt socialkonstruktivistisk metode (Hansen og Simonsen 2005, 137).

1.6.3 Diskurser og magt

Diskurser er bestemte måder at forstå og konstruere verden på, og forskere, som arbejder med diskurser, har forskellige tilgange til begrebet og forskellige definitioner af, hvad diskursbegrebet omfatter (Howard 2000, Jørgensen og Phillips 1999).

Jeg forstår diskurser som symbolske systemer og sociale ordener, som er styrende for, hvordan vi forstår og skaber verden. Diskurser er samlinger af mulige repræsentationer af verdens fænomener, og gennem diskurser tillægges steder, mennesker, ting, handlinger og alle dele af omverden betydninger, som er accepteret inden for diskursen. Men diskurser er ikke konstante styringselementer, som definerer verdens betydning uafhængigt af mennesker. Gennem sociale praksisser skaber mennesker disse diskurser, som således både er konstituerende for det sociale og konstitueret af det sociale. Diskurser og det sociale skaber hinanden i et dialektisk forhold.

Mange diskursteoretikere bygger deres teorier på Michel Foucaults filosofiske forståelse af diskurser som værende videnssystemer, og som forbundet med magt (Jørgensen og Phillips 1999, 22-23). Aktører, som repræsenterer viden, der accepteres som sand, har magt til at definere sandheden. Fairclough beskriver, at eksempel på dette er en lægesamtale, hvor lægen er i en position, hvor hans ord er dominerende og definerer virkeligheden. Et andet eksempel, som relaterer sig mere til nærværende speciale, er at medierne udgør magtfulde aktører, fordi deres repræsentationer når så stort et publikum. I hverdagen referer mennesker til, hvad der omtales i medierne, og i daglig samtale hentes argumenter fra medierne. Derfor er medierne storproducenter af selvfølgelig viden (Fairclough 2001, 55).

Diskurser er således medproducenter af selvfølgelig viden, og det er et udtryk for magt, når bestemte aktørers fortolkninger af virkeligheden gennem diskurser accepteres som naturlige og selvfølgelige. Når bestemte repræsentationer accepteres som selvfølgelige, beskriver Fairclough og andre diskursteoretikere diskursen med disse repræsentationer som en hegemonisk diskurs.

Diskursteoretikeren David Howard beskriver diskurser som et bevidst anvendt værktøj, som nogle aktører kan anvende i deres magtovergreb over andre aktører. Han siger:

”Diskursanalysens opgave er derfor at undersøge dette dialektiske forhold og blotlægge hvordan magthaverne bruger sprog og betydning til at bedrage og dominere de undertrykte” (Howard 2000, 15).

Så skarpt vil jeg ikke definere den magt, der er indlejret i diskurser. Jeg mener, at magten lige så ofte er en ubevidst integreret del af diskurser. Nogle aktører reproducerer en bestemt betydning uden at være bevidste om, at de medvirker i en proces, hvor de udrydder en anden mulig betydning.

Med et socialkonstruktivistisk perspektiv, hvor virkeligheden forstås som diskursivt skabt, kræves der metodisk en diskursanalyse for at afdække, hvordan steder og identiteter konstrueres. Derfor vil diskursteori være grundlæggende i dette speciale, og i metodekapitlet kommer jeg nærmere ind på, hvordan jeg bruger begrebet, mens jeg i teorikapitlet diskuterer den teoretiske definition af begrebet.

1.7 Det teoretiske felt mellem geografi og journalistik

Humanistisk geografi fokuserer på forholdet mellem mennesker og rum. Debatten om, hvad rum er, og hvordan det skabes, er således central inden for humanistisk geografi. Traditionelt er rummet blevet opfattet som en absolut størrelse eller som en container, hvori tingene sker, uden at praksis påvirker rummet. Denne opfattelse er forbundet med naturdeterminisme, hvor landskaber og omgivelser direkte giver fænomener deres betydning. I forsøget på at skabe en samfundsvidenskabelig tilgang til rummet udvikledes et relativt perspektiv på rum, ifølge hvilket rummet består af relationer mellem objekter. Det sociale og rummelige er således adskilt, fordi relationerne, som udgør rummet, er mellem fysiske objekter uden for mennesket. Også denne opfattelse gøres der op med, og det rumlige og sociale kædes sammen i det relationelle perspektiv på rum (Simonsen 1999, 6-7).

Med geograf Kirsten Simonsens ord kan jeg opsummere debatten således:

”Et resultat af disse debatter er en stadig mere udbredt erkendelse af, at rum (og tid) er sociale konstruktioner. Ikke bare forstået som rene sociale konventioner, blottet for enhver materiel basis, men som begreber skabt i

menneskers sociale praksis i omgang med omverdenen” (Simonsen 1999, 8).

Rummet bør således ifølge denne tilgang forstås som en social konstruktion, hvor rummet både er determinerende for og determineret af social praksis. I den forbindelse præsenterer Simonsen rumbegrebet *rum som social rumlighed*, som indebærer, at der er en rumlig dimension i alle sociale praksisser (Simonsen 1999, 10). Denne tilgang til rum indebærer, at en analyse af rum altid vil tage udgangspunkt i det sociale, at rum og tid ikke kan adskilles, og at der af rumbegrebet kan udledes andre rumlige begreber som eksempelvis *sted*.

Det relationelle perspektiv på rum ligger i tråd med mit socialkonstruktivistiske udgangspunkt, og det er derfor denne rumforståelse, specialet bygger på. Sted er et begreb, som er underordnet rum, og min forståelse af stedsbegrebet er således udviklet af, at jeg forstår rum som vævet sammen med det sociale. Min forståelse af stedsbegrebet præsenterer jeg yderligere i teoriafsnittet.

Det journalistiske felt, som specialet indplacerer sig i, handler om mediers menings- og betydningsskabende rolle. I teksten *Agenda-Setting Research: Issues, Attributes, and Influence* (2004) beskriver medieforskerne David Weaver, Maxwell McCombs og Donald L. Shaw, hvordan mediernes og borgernes dagsorden påvirker hinanden. Flere undersøgelser understøtter, at der er en sammenhæng mellem, hvad der er på mediernes dagsorden, og hvad et samfunds aktører diskuterer i hverdagen.

”The evidence from scores of such public agenda-setting studies is mixed, but on the whole it tends to support a positive correlation – and often a causal relationship – between media agendas and public agendas at the aggregate level, especially for relatively unobtrusive issues that do not directly impact the lives of the majority of the public, such as foreign policy and government scandal” (Weaver, McCombs, Shaw 2004, 258).

Ifølge agendasettingteorier har medierne således stor indflydelse på, hvad et samfund taler om og diskuterer, og mediernes dagsorden kan ses som et udtryk for den offentlige dagsorden. Dette forhold tager jeg for pålydende, og i den forbindelse er det interessant ikke alene at se på, hvilke emner, medierne sætter på dagsordenen, men også på

hvordan disse emner præsenteres. Mediers repræsentationer er mange, og de når ud til et bredt publikum. I kraft af den dagsordensættende magt er medier også indflydelsesrige i processer, som skaber fænomeners betydning. Fairclough beskriver således at medierne med deres mulighed for udbredelse af repræsentationer er en magtfuld betydningsdanner, og at ændringer i mediediskurser kan ses som tegn på ændringer i samfundet generelt (Fairclough 1995, 61-63). Specialet placerer sig således i det faglige felt, som sætter fokus på, hvordan medier påvirker produktionen af fænomeners betydning.

Det, der er binder dette speciales to faglige felter sammen, er et fokus på repræsentationer. De er en stor del af humanistisk geografi, og mediers praksis er at repræsentere mennesker, sociale praksisser, kulturer, steder og alle dele af den sociale verden. Således overlapper de to faglige felter hinanden, fordi jeg fokuserer på mediers og de unges sproglige repræsentationer af Ungdomshusets unges sociale og rumlige praksisser.

Med specialet bidrager jeg til det faglige felt ved at give et eksempel på, hvordan en diskursanalyse kan foretages i krydsfeltet mellem det geografiske og journalistiske felt. Jeg kan ikke konkludere noget generelt om, hvordan mediers omtale påvirker samfundsgruppers identitet og stedstilknytning. Men specialet giver et indtryk af, hvad mediers repræsentationer betyder for de repræsenterede.

Kapitel 2: Metode

Problemformuleringen tager udgangspunkt i, hvordan de unge og udvalgte medier meningsudfylder Ungdomshuset diskursivt, hvilket også afspejles i mit valg af metode, som jeg redegør for i dette kapitel.

Kapitlet lægger ud med en gennemgang og begrundelse for de teorier, jeg har valgt at skabe det teoretiske fundament ud fra. Efterfølgende redegør jeg for min diskursanalytiske metode, og herefter følger to afsnit om mine overvejelser i forbindelse med at indsamle empiri i form af artikler og interview. Til sidst kommer et afsnit om, hvordan jeg analyserer empirien.

2.1 Valg og brug af teori

De teorier, som jeg anvender i specialet, har jeg valgt ud fra min problemformulering, og derfor vil de fokusere på diskurs, identitet, stedstilknytning og medier.

I specialet fungerer diskurs både som teori og metode. Det betyder, at jeg både i præsentationen af min metode og i teorikapitlet diskuterer, hvad diskurser er, og hvordan jeg kan bruge dem i besvarelsen på min problemformulering. Jeg har valgt en diskursiv tilgang, fordi mit socialkonstruktivistiske grundlag lægger op til det. Socialkonstruktivisme indebærer en kritisk stillingtagen overfor selvfølgelig viden, og diskursanalysens formål er netop at dekonstruere selvfølgelig viden. Jeg bruger diskurser som et analytisk værktøj, der kan anvendes til at undersøge, hvordan repræsentationer konstruerer virkeligheden.

Mit teoretiske fundament for at definere diskurser henter jeg primært i lingvisten Norman Faircloughs præsentation af sin kritiske diskursanalyse. Dette valg har jeg truffet, for det første fordi han fokuserer på sprogets rolle for betydningsdannelse og dermed også for konstruktionen af diskurser. Han skriver:

"My approach to discourse analyses (a version of 'critical discourse analysis') is based upon the assumption that language is an irreducible part of social life, dialectically interconnected with other elements of social life,

so that social analysis and research always has to take account of language” (Fairclough 2003, 2).

Fairclough argumenterer således for, at en analyse af det sociale må bygge på sproget. Da mit udgangspunkt er en undren over, hvordan Ungdomshuset italesættes, mener jeg, Fairclough er et godt valg som det teoretiske fundament for at arbejde med diskurser. For det andet begrundet jeg mit valg med, at Fairclough arbejder med, hvordan sprog og tekster trækker på diskurser i konteksten, hvilket han omtaler med begrebet intertekstualitet. Netop intertekstualitet er også central i min analyse, hvor det er medieringen mellem tekst og sociale konstruktioner, der er i fokus. For det tredje ser Fairclough medierne som en indflydelsesrig medspiller i konstitutionen af diskurser i samfundet. At medierne har en magtfuld rolle som meningsdannere og dermed også som konstituerende for diskurser, er det udgangspunkt, jeg tager i specialet. For det fjerde har Faircloughs tilgang til diskurser som både konstituerende for og konstitueret af det sociale været afgørende for mit valg. Jørgensen og Phillips opstiller i deres metodebog (1999) et kontinuum mellem diskurser og det sociale. Her placerer de den kritiske diskursanalyse, som Fairclough praktiserer, på midten, hvor det sociale både er determinerende for og determineret af diskurs. Som jeg uddyber senere, har jeg valgt til dels at se Ungdomshuset som en social bevægelse med det bevidste mål at ændre samfundets strukturer, og derfor vil jeg ikke forstå det sociale som udelukkende determineret af diskurser, som eksempelvis diskursteoretikerne Laclau og Mouffe mener. Jeg deler nærmere Faircloughs opfattelse og forstår diskurser og det sociale som dele af et dialektisk forhold, hvor diskurser konstituerer det sociale og det sociale konstituerer diskurser.

Det teoretiske fundament for diskussionen af identiteter henter jeg hos Manuel Castells og Stuart Hall. De to supplerer hinanden godt, fordi Castells ud fra sit fokus på sociale bevægelser har udarbejdet tre overordnede identitetstyper, mens Hall har et bredere fokus på, hvordan individet relaterer sig til diskurser og derigennem skaber identitet. Castells fokuserer på urbane sociale bevægelser, og som jeg læser ham, har han en deterministisk tilgang. Kollektive aktører er bevidste aktører, som handler målrettet. Grunden til, at jeg har valgt at inddrage netop hans identitetstyper, er, at de er

udarbejdet i hans arbejde med politiske græsrodsbevægelser. Jeg forstår til dels Ungdomshuset som en politisk, social bevægelse, som handler bevidst for at opnå et ændret samfund. Men samtidig indeholder Ungdomshuset også en masse praksisser, som finder sted uafhængigt af målsætning, og derfor mener jeg, det er ufuldstændigt udelukkende at analysere Ungdomshuset ud fra Castells' identitetstyper. Jeg inddrager derfor Hall for også at få mulighed for at fokusere på den identitetsskabelse, der sker, når individet indgår i meningsfyldte strukturer og kulturer, som det handler ud fra. Således bruger jeg primært Castells' teori som inspiration til at opstille identitetskategorier, mens jeg gennem Hall beskriver, hvordan identiteter konstrueres diskursivt.

Med en kombination af Castells og Hall opnår jeg det både-og-perspektiv, som er krævet, fordi jeg ser diskurser som både konstituerende for og konstitueret af social praksis. Jeg fokuserer både på, hvordan diskurser afgrænser, hvilke repræsentationer, der er mulige, og på hvordan aktører tilføjer ny betydning til diskurserne gennem praksis.

For at forstå hvordan stedstilknytning konstrueres, må jeg først redegøre for, hvad steder er, og hvordan de konstrueres. Derfor inddrager jeg geograferne Tim Cresswell og Doreen Massey, som begge definerer, hvordan sted skal forstås som en underkategori til rum.

Cresswell argumenterer ligesom Simonsen for, at alle sociale processer har en rumlig dimension, hvilket gør, at han placerer sig inden for det faglige felt, specialet befinder sig i. Han teoretiserer over, hvordan magtfulde aktører i samfundet som eksempelvis medier kan definere andre aktører som værende out of place ved at beskrive deres praksisser som upassende på stedet. Da en del af problemformuleringen omhandler mediers repræsentationer af de unges tilknytning til et sted, er Cresswells teorier gavnlige i en besvarelse af problemformuleringen.

Massey beskriver, at et stede har mange forskellige betydninger. Derfor mener jeg, hendes teorier om steder og sense of place er anvendelige i et teoretisk fundament for at diskutere Ungdomshusets forskellige betydninger. Derudover argumenterer hun for, at steder skal forstås som åbne, sociale konstruktioner under evig udvikling. En forståelse af steders foranderlighed er relevant, fordi forholdene for Ungdomshuset ændrer sig. De

unge mistede brugsretten til huset, som siden er blevet ryddet og revet ned. Sådanne begivenheder medfører ændrede betydninger af stedet.

I beskrivelsen af begrebet 'sense of place' inddrager jeg også geografen Gillian Rose, fordi hun giver et konkret bud på, hvordan identitet og sense of place hænger sammen.

2.2 Diskurs som metode

Fairclough præsenterer en tredimensionel model for diskursanalysens metode, som jeg anvender til at strukturere specialets metode. Han mener, en kritisk diskursanalyse er en analyse af relationerne mellem tre dimensioner, som han kalder tekst, diskursiv praksis og social praksis¹. Det skal forstås sådan, at en tekst, som eksempelvis en artikel, trækker på nogle diskurser, som er gjort tilgængelige i den diskursive praksis, og disse diskurser er samtidig både konstitueret af og konstituerende for den sociale praksis.

Teksten både gengiver og transformerer de diskurser, som befinder sig i den diskursive praksis, og diskursive sociale praksisser både gengiver og transformerer diskurser i den diskursive praksis. Den diskursive praksis kan således ses som et medierende niveau mellem tekst og social praksis. Netop i kraft af denne medierende funktion, mener jeg, Faircloughs tredimensionelle model kan anvendes i min undersøgelse af, hvordan artiklers og de unges repræsentationer om Ungdomshuset påvirker hinanden gennem diskurser.

Fokus i Faircloughs kritiske diskursanalyse er, hvordan tekster indgår i relationer mellem diskursiv og social praksis. Dette omtaler han med begrebet intertekstualitet. Om dette skriver han:

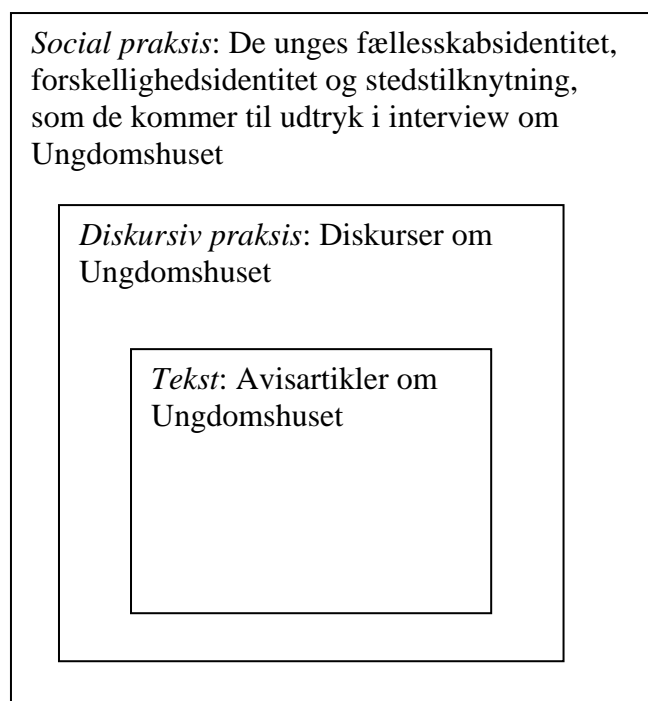
“Intertextual analysis links the text and discourse practice dimensions of the framework, and shows where a text is located with respect to the social network of orders of discourse – how a text actualizes and extends the potential within orders of discourse” (Fairclough 1995, 10).

¹ I nogle af Faircloughs bøger kalder han den tredje dimension sociokulturel praksis. Jeg har valgt konsekvent at kalde det social praksis for ikke at skabe forvirring ved at sætte for mange begreber i spil, som dækker over det samme.

En intertekstuel analyse viser, hvordan tekster skabes og forstås gennem de ressourcer, som er gjort tilgængelige i den diskursive praksis. En intertekstuel analyse kan ses som broen mellem tekst og kontekst.

Fairclough argumenterer for, at det er vigtigt at analysere alle tre dimensioner, og i nærværende speciale anvender jeg modellen som en overordnet metodisk struktur. Jeg har valgt at analysere tekstdimensionen ved at analysere udvalgte artikler om Ungdomshuset, mens interviewene med unge fra Ungdomshuset danner grundlag for analysen af dimensionen for den sociale praksis. Dette valg begrundes jeg i de empiriskmetodiske afsnit.

Ved at placere min empiri i modellen på den måde, kan jeg i dimensionen for den diskursive praksis fokusere på relationen mellem de to typer empiri. Denne overordnede metodiske tilgang ser sådan ud, når jeg stiller det op i Faircloughs tredimensionelle model:

Figur 1: Tredimensionel model, der viser den diskursive relation mellem artikler og interview om Ungdomshuset. Fortolket fra Fairclough (1992, 73).

Det skal understreges, at dette er min måde at bruge Faircloughs model på. Han beskriver, at modellen illustrerer, hvordan en kommunikativ begivenhed, skal analyseres på tre niveauer. Derfor kunne man argumentere for, at da jeg har med to typer kommunikative begivenheder at gøre, burde jeg opstille to modeller, hvor jeg placerer artiklerne i tekstboksen i den ene model og interviewene i tekstboksen i den anden model. Selvom Fairclough beskriver, at det i en diskursanalyse er vigtigt at beskæftige sig med alle tre niveauer, beskriver han i ingen af de bøger, jeg har stiftet bekendtskab med (1992, 1995, 2001, 2005), hvordan man skal analysere det sociale niveau. Han koncentrerer sig om den lingvistiske analyse af tekst og fokuserer ikke meget på social praksis og derfor heller ikke med relationen mellem dimensionerne. Ikke engang i kapitel otte i *Discourse and Social Change* (1992), som betegner som en guide til at udføre en diskursanalyse, beskriver han tydeligt, hvordan man bør analysere det medierende forhold mellem tekster, diskurser og social praksis. Derfor mener jeg ikke, jeg har forbrudt mig mod hans udlægning af modellen ved at bruge den til at analysere to typer tekst og relationerne mellem de betydninger, de producerer. At jeg anvender den tredimensionelle model som en overordnet metodisk struktur skal forstås sådan, at jeg i analysen af artiklerne fokuserer på tekstdimensionen og definerer, hvilke betydninger teksten både henter og tillægger den diskursive praksis. I analysen af interviewene fokuserer jeg på det sociale praksis-niveau, hvor jeg definerer, hvilke betydninger de unge både henter fra og tilfører den diskursive praksis. I diskussionen er fokus på dimensionen for den diskursive praksis, og jeg diskuterer, hvordan de diskurser, som henholdsvis artiklerne og interviewene reproducerer, påvirker hinanden.

2.2.1 Diskursorden

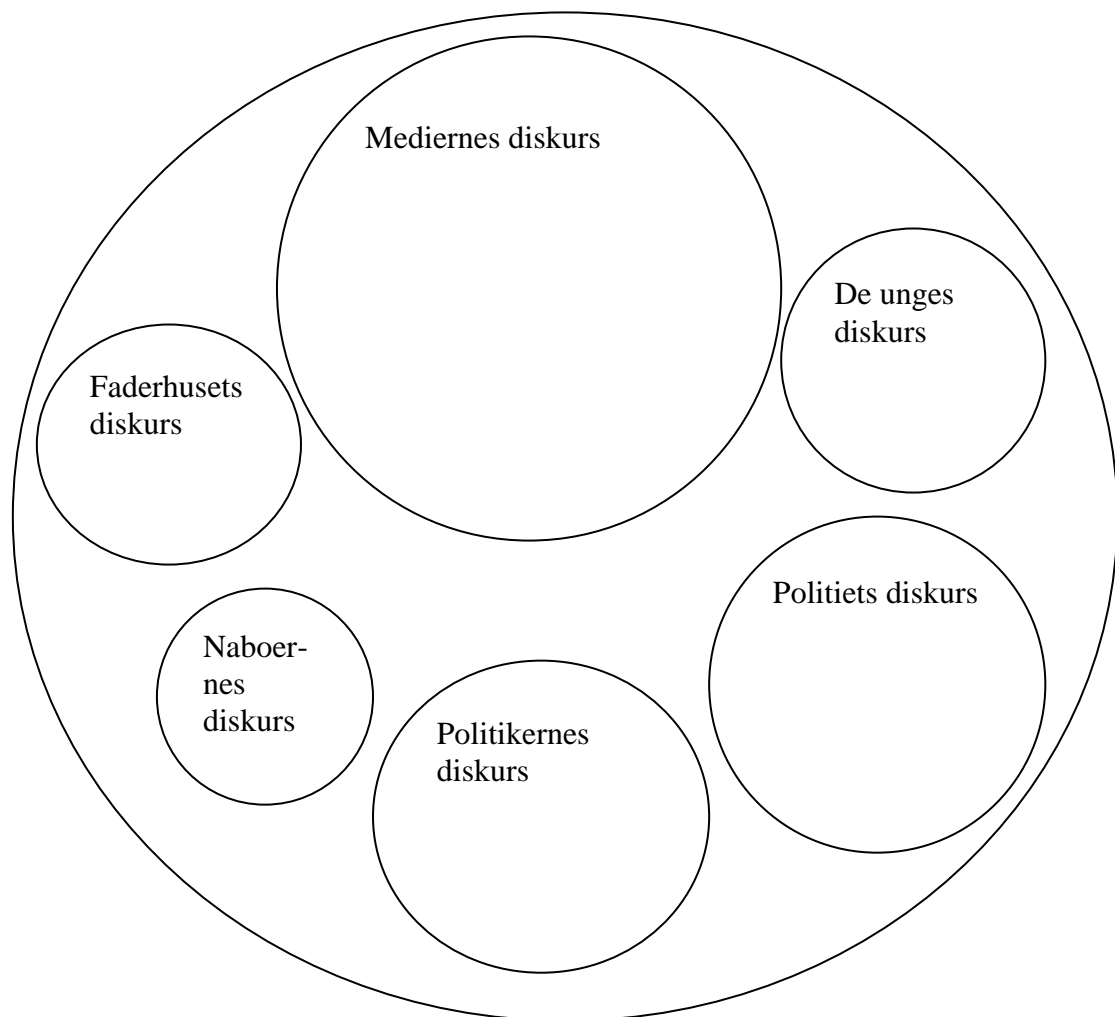
For at analysere den diskursive praksis anvender Fairclough analyseredskabet *diskursorden*, som er en samling af diskurser, der kæmper om at meningsudfylde det samme. Således definerer jeg en diskursorden, som jeg har valgt at kalde 'Ungdomshusets diskursorden'. Denne diskursorden består af diskurser, som producerer og reproducerer Ungdomshusets betydning. Det gælder eksempelvis de unges diskurs, mediernes diskurs, politiets diskurs, politikernes diskurs og mange flere. Diskursordenen indeholder således et utal af diskurser, som alle har det tilfælles, at de

indeholder og skaber betydninger af Ungdomshuset. Figur 2 herunder illustrerer sammenhængen mellem diskursordenen og de forskellige diskurser. Set i forhold til den tredimensionelle model skal denne model placeres i dimensionen diskursiv praksis.

Da antallet af diskurser i diskursordenen er uendeligt, har jeg i modellen herunder kun indtegnet nogle af de diskurser, som i en eller anden grad bliver berørt i min empiri. Da fokus i specialet er, hvordan medier og de unge meningsudfylder Ungdomshuset, er det disse to diskurser, jeg vil fokusere på.

Jeg har tegnet diskurserne i forskellige størrelser for at illustrere, at nogle diskurser er mere dominerende end andre. Med reference til Fairclough, der siger at mediernes diskurs er magtfuld, har jeg tegnet denne som den største. Modellen illustrerer således, at der er forskel på diskursers magt, men størrelsesforholdet mellem cirklerne illustrerer ikke det præcise forhold, af hvor magtfulde de forskellige diskurser er.

Jeg vil også knytte den kommentar til modellen, at egentlig burde alle diskurserne overlape hinanden, fordi nogle betydninger findes i flere diskurser. Men for at undgå at skabe forvirring over hvilke diskurser, der har hvad og hvor meget tilfælles, har jeg valgt at skille dem ad i modellen.

Figur 2: Model over Ungdomshusets diskursorden

2.3 Metode for artikel-empirien

Problemformuleringen fokuserer blandt andet på, hvordan mediernes diskurs om Ungdomshuset meningsudfyldes. Derfor valgte Jens og jeg, at den ene del af empirien skulle bestå af et udvalg af avisartikler. Dette valgte vi, for det første fordi fokus er på, hvilke betydninger af Ungdomshuset medierne reproducerer og udtrykker. For det andet fordi de unge møder medierne gennem de færdige medieprodukter, og derfor er det

relevant at analysere disse for at undersøge, hvad mediernes repræsentationer betyder for de unges fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning.

Empirien består af artikler, men i begyndelsen af arbejdet med specialet overvejede vi også at inddrage tv-mediernes indslag. Det fravalgte vi af både pragmatiske grunde, og fordi analyser af mediernes fødekæder viser, at mange af tv-mediernes indslag stammer fra de skrevne medier (Lund 2000).

For at afgrænse artikelempirien har vi valgt at slå ned på en afgrænset tidsperiode. På Infomedia søgte vi på, hvad der er skrevet om Ungdomshuset siden 1996. Søgningen viste, at der primært er blevet skrevet om Ungdomshuset, når huset har stået bag opsigtsvækkende demonstrationer og i forbindelse med kommunens salg af Ungdomshuset. Det er i tiden efter Landsrettens dom den 28. august 2006, hvor de unge mistede brugsretten til huset, der er blevet skrevet mest intenst og over en længere periode om Ungdomshuset. Ud fra denne søgning og en erkendelse af, at det var medieomtalen af dommen, der motiverede og inspirerede os til at skrive om Ungdomshuset, besluttede vi, at artikelempirien skulle bestå af artikler, som er bragt efter dommen blev afsagt til udgangen året. Det vil sige fra den 28. august 2006 til den 31. december 2006.

For at afgrænse empirien yderligere har jeg valgt at fokusere på den landsdækkende medieomtale af Ungdomshuset, fordi Ungdomshuset siden dommen har været et nationalt mediedækket emne. Derfor stammer de udvalgte artikler fra landsdækkende dag- og formiddagsblade og ikke fra lokale eller regionale aviser.

2.3.1 Udvælgelsen af artikler

Vi fandt frem til artiklerne ved at søge på Infomedia under søgeordene ”Ungdomshuset” og ”København”. Jeg er opmærksom på, at vi ved denne søgning ikke finder alle bragte artikler om Ungdomshuset, da der i nogle artikler om huset ikke står ”København” men kun ”Ungdomshuset”. Vi besluttede at acceptere dette til fordel for at skulle bruge kræfter på at sortere alle de irrelevante artikler fra, som ville være et resultat af en søgning kun på ordet ”Ungdomshuset”.

De artikler, som blev resultatet af denne søgning, har jeg sorteret ud fra artiklernes vinkler. Artikler er vinklede, og en vinkel repræsenterer det, som afsenderen har

vurderet og valgt som det vigtigste at fortælle. Da jeg er interesseret i netop den diskurs, hvori sådan et valg træffes, har jeg brugt artiklernes vinkler som parameter for, om de skal med i empirien eller ej. Som jeg beskriver nærmere i teori afsnittet, ser jeg artiklers vinkel som et udtryk for mediernes diskurs, og mit kriterium for, om en artikel skulle med i empirien eller ej, har været, om Ungdomshuset var central i artiklernes vinkel. Artiklens vinkel kommer oftest til udtryk i artiklens indledning og rubrik. Sådan er det dog ikke altid, og i nogle tilfælde er vinklingen tydeligere i underrubrikken. Så i min udvælgelsesproces har jeg først og fremmest valgt ud fra indledning og rubrik, og hvis jeg ikke har kunnet spore vinklingen her, har jeg kigget i underrubrikken og nogle gange også længere nede i artiklen. Jeg har således ikke udvalgt min artikelempiri fuldstændig mekanisk men har for hver artikel vurderet, hvor jeg skulle finde vinklen, og om Ungdomshuset var en del af denne.

For at give et eksempel på, hvordan jeg har foretaget udvælgelsen, kan jeg henvise til de to artikler *7 døgn* (Pol211006, kul5) og *Interview: "Jesus er hardcore"* (Pol261106, ps2), som begge er et resultat af søgningen på Infomedia. De to artikler ligner umiddelbart hinanden. Den første er en gennemgang af Faderhusets leder Ruth Evensens uge og handler om, hvad hun har fortaget sig og tænkt gennem ugen. Den anden artikel er et interview med Ruth Evensen, hvor hun fortæller om sin tid i Faderhuset og herunder også forholdet til Ungdomshuset. I begge artikler kommer vinklen til udtryk i underrubrikken, og i begge artikler er Ungdomshuset nævnt her. Underrubrikken til artiklen *7 døgn* lyder:

"Ugen begynder helt normalt for Ruth Evensen fra Faderhuset. Men midt på ugen får hun rettens ord for, at Ungdomshuset skal ryddes. Og pludselig vil københavnske lokalpolitikere hindre rømningen ved at ændre lokalplanen: 'Det er topmålet af frækhed', mener den 55årige kvinde" (Pol211006, kul5).

Og underrubrikken til artiklen *Interview: "Jesus er hardcore"* lyder:

"... og alt for mange er dovne rent åndeligt. Det mener Ruth Evensen, leder af frikirken Faderhuset, der ejer Ungdomshuset på Jagtvej i København. Hun er blevet beskyldt for at være en manipulerende fanatiker. Selv

sammenligner hun sig med den populære tv-psykolog Dr. Phil.”

(Pol261106, ps2).

Selvom Ungdomshuset bliver nævnt i begge underrubrikker, har jeg alligevel under gennemgangen af artiklernes vinkler besluttet, at det kun er i den første artikel, Ungdomshuset er en central del af vinklen. Den beslutning har jeg truffet, fordi der bliver taget stilling til Ungdomshuset i den første, mens Ungdomshuset i den anden kun indgår som en forklarende bisætning. I de tilfælde hvor Ungdomshuset spiller en aktiv rolle i artiklens vinkel, eller hvor vinklen fremlægger andre aktørers holdning eller handling i forhold til Ungdomshuset, har jeg valgt at inddrage artiklen i den endelige empiri. De artikler, hvor Ungdomshuset blot indgår i vinklen som en bisætning eller henvisning, har jeg sorteret fra. Efter denne sortering består min endelige artikelempi af 246 artikler. 26 fra B.T., 46 fra Berlingske Tidende, 18 fra Ekstra Bladet, 23 fra Information, 46 fra Jyllands-Posten, 13 fra Kristeligt Dagblad og 74 fra Politiken. For at få overblik over de mange artikler og deres vinkler har jeg registreret dem i syv vinkelskemaer – et for hver avis (Bilag 3-9).

I en diskursanalyse er det relevant at fokusere på, hvordan de analyserede aktører positioneres i forhold til andre aktører, objekter og værdier. Derfor har jeg kategoriseret artiklernes vinkler i vinkelskemaerne ud fra en vurdering af, hvordan Ungdomshuset positioneres, og derfor er der i skemaerne en kolonne, jeg kalder 'positionstyper'. Disse kategorier har jeg ikke defineret på forhånd men under gennemgangen af artiklerne. Derfor er de forskellige positionstyper udtryk for, hvad artikelempiens vinkler indeholder, og derfor er positionstyperne ikke fuldstændig ens i skemaerne over de forskellige aviser, selvom mange af dem overlapper hinanden. Hvert skema indeholder mellem fem og ti positionstyper og nogle af de positionstyper, der går igen i flere af skemaerne, er: 'andre har indflydelse på Ungdomshusets fremtid', 'de unge er voldelige', 'Ungdomshuset er imod politi og politikere', 'andre støtter Ungdomshuset' og 'Ungdomshuset er (egentlig) kreativt og demokratisk'. Grunden til, at ordet egentlig står i parentes, er, at nogle af artiklerne repræsenterer, at der er en kendt sandhed om, at de unge er voldelige, men at der også er en anden sandhed, hvor de unge er en del af en demokratisk og kreativ kultur.

Positionstyperne har jeg inddelt i aktive og passive positioneringer alt efter om Ungdomshuset og de unge omtales aktivt eller passivt. Denne inddeling har jeg lavet,

fordi jeg mener, det er væsentligt for Ungdomshusets betydning, om det beskrives som en aktør eller et objekt i en begivenhed eller praksis.

Min udarbejdelse af vinkelskemaerne kan ses, som en begyndelse på analysearbejdet eller et kategoriseringsarbejde, som har gjort artikelempirien mere overskuelig.

Skemaerne har ikke været grundlag for en kvantitativ analyse, men de har gjort det tydeligt for mig, hvilke repræsentationer af Ungdomshuset, artikelempirien indeholder, og som derfor er relevante at tage fat på i analysen.

2.4 Metode for interview-empiri

For at besvare den del af problemformuleringen, som fokuserer på de unges diskurs om Ungdomshuset, valgte Jens og jeg at interviewe unge, som i større eller mindre omfang har kommet i Ungdomshuset i en periode af deres liv. Vi har foretaget kvalitative interview med en eller to interviewpersoner ad gangen og et enkelt fokusgruppeinterview med fire personer. Interview-metoden er valgt, fordi jeg ser sproglige sociale praksisser som væsentlige for betydningsdannelsen. Gennem en analyse af de unges sproglige repræsentationer af Ungdomshuset kan jeg definere deres fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning. Set i forhold til Faircloughs tredimensionelle model er disse en del af den sociale praksis.

En af fordelene ved interview er, at de giver interviewpersonerne mulighed for at sætte ord på deres tanker, følelser og selvopfattelse, hvilke har indflydelse på betydningsdannelsen af Ungdomshuset. Desuden åbner det kvalitative interview og fokusgruppeinterview op for kategorier og sammenhænge, som vi ikke havde overvejet inden interviewene.

2.4.1 Praktiske overvejelser

Vi har lavet fire interview med enkeltpersoner, to interview med to personer og et interview med fire personer, så i min interview-empiri indgår i alt 12 interviewpersoner fordelt på syv interview.

Interviewpersonerne er et udvalg af personer, der i en periode af deres liv har kommet i Ungdomshuset, og vi har således både interviewet unge, som kom i huset på

interviewtidspunktet, og unge, som tidligere i deres liv er kommet i Ungdomshuset. Vi har valgt interviewpersoner, som er kommet i Ungdomshuset et par gange om måneden og interviewpersoner, der har haft deres daglige gang i huset. Nogle interviewpersoner er bare kommet i huset til koncerter og arrangementer, mens andre har arrangeret arrangementer og udført forskelligt arbejde i huset. Ved at vælge interviewpersoner med forskellig brug af Ungdomshuset i forskellige tidsperioder får jeg adgang til forskellige repræsentationer om huset, der alle reproducerer de unges diskurs om Ungdomshuset.

Af etiske årsager har jeg lovet alle interviewpersonerne anonymitet, og derfor er de navne, som optræder i specialet, ikke interviewpersonernes rigtige navne. Nogle af interviewpersonerne bad om anonymitet, andre var ligeglade, men jeg har valgt at være konsekvent og har derfor anonymiseret alle interviewpersoner. Jeg mener ikke, interviewpersonernes navne er relevante for en diskursanalyse, da fokus i en sådan analyse er de repræsentationer, hvori diskurser produceres og reproduceres. Disse repræsentationer er uafhængige af interviewpersonernes personoplysninger.

Interviewene er blevet til i kraft af mine interviewpersoners åbenhed, ærlighed og via et løfte om anonymitet, og derfor vil jeg ikke offentliggøre dem i deres fulde længde. De navne, som jeg følgende præsenterer, er derfor interviewpersonernes pseudonymer, og derfor er de transskriberede interview ikke vedlagt rapporten. Dog er de vedlagt i et appendiks til censor og vejleder.

Kontakten til interviewpersonerne skabte vi i Oles, Peters og Lises tilfælde gennem vores personlige netværk, der har kunnet formidle kontakten på anden- eller tredjehånd til de unge. Gruppeinterviewet med de fire interviewpersoner kom i stand ved, at vi gik i Ungdomshuset en aften, hvor jeg tog kontakt til Karina, som betjente i baren. Hun sammensatte fokusgruppen for os og gav os også kontakten til Kristian, som medvirker i et individuelt interview. Mette og Lisbeth kontaktede jeg efter at have set dem i et nyhedsindslag i forbindelse med rydningen af Ungdomshuset, og de formidlede kontakten videre til Lene og Jane.

Formålet med interviewene var at få de unge til at reflektere over Ungdomshusets betydning. Fokusgrupper er en glimrende metode til at sætte gang i en diskussion eller snak, der kan tydeliggøre interviewpersonernes forståelse af Ungdomshuset,

fællesskabet og egen identitet. Individuelle interview giver til gengæld mulighed for at gå i dybden med den enkeltes udlægning. Derfor etablerede vi både individuelle interview og fokusgruppeinterview.

Inspireret af Steinar Kvale (Kvale 1997, 133) har vi struktureret interviewene ud fra en interviewguide (Bilag 2+3), hvor formålet har været at få interviewpersonerne til at fortælle om deres opfattelse af Ungdomshuset. Spørgsmålene i interviewguiden har fungeret som et sikkerhedsnet, således at vi ikke har stillet dem alle slavisk ved alle interview. Vi har kun stillet dem, hvis vi ikke mente, at interviewpersonerne egenhændigt kom ind på emnerne.

2.4.2 Interview er interaktion

Vores formål med at interviewe bevæger sig væk fra en forestilling om, at empirien er iboende i interviewpersonen, og at interviewet ved hjælp af de rette spørgsmål kan afdække interviewpersonens mere eller mindre stabile livsverden. I stedet ser jeg interviewet interaktionistisk, hvor mening skabes i interaktion mellem interviewer og interviewperson. Inspireret af Nanna Mik-Meyer og Margaretha Järvinen mener jeg således, at interviewets formål er *”at undersøge den meningsproduktion, gennem hvilken den sociale verden bliver skabt”* (Mik-Meyer og Jarvinen 2005, 16). Jeg definerer således interviewet som et resultat af interaktionen mellem interviewer og interviewperson.

Da jeg ikke ser subjektet som konstant, mener jeg heller ikke, det er underligt, at interviewene indeholder modsigelser. I den forbindelse har det kvalitative interview den fordel, at jeg med det samme kan spørge ind til disse modsigelser og få interviewpersonen til at udbyde, hvilket bidrager til at afdække, hvordan meningsproduktionen finder sted.

Med henvisning til hermeneutikken, som jeg præsenterede i mine videnskabsteoretiske overvejelser, kan interviewsituationen beskrives sådan, at vi som interviewere kom med en forforståelse af de unge og Ungdomshuset, hvilken har været vores forståelsesramme. Dette var vi bevidste om og koncentrerede os om at stille åbne spørgsmål, så interviewet gav plads til interviewpersonernes forståelsesramme. Vi satte

gennem interviewguiden rammerne for interviewet, mens vi så vidt muligt lod interviewpersonerne udforme indholdet. Eksempelvis koncentrede vi os om at lade være med at spørge om deres forhold til medierne, før de selv bragte medierne på banen. Dog præsenterede vi inden selve interviewet, at specialet handler om, hvad Ungdomshuset betyder for de unge, og hvordan det bliver fremstillet i medierne.

Et interview er en interaktion og er tidsspecifikt, hvilket jeg også har erfaret. Den usikre situation, som Ungdomshuset var i på interviewtidspunktet, fyldte meget i interviewene. Eksempelvis spurgte vi, om de aktiviteter, der foregik i Ungdomshuset, kunne foregå et andet sted. Dette spørgsmål stillede vi med det formål at få interviewpersonerne til at reflektere over og udtrykke deres stedsopfattelse. I besvarelsen af spørgsmålet refererede interviewpersonerne til risikoen for, at Ungdomshuset rent faktisk blev ryddet og argumenterede for, hvorfor de mente, at de unge havde ret til huset. Jeg mener ikke, det er relevant at diskutere, om interviewpersonerne misforstod spørgsmålet, eller om vi som interviewere ikke formulerede os klart nok. Det er derimod relevant at notere sig, at interviewpersonerne svarer ud fra den virkelighed, de befinder sig i, og at et hvert interview er et tidsbillede. På tidspunktet for interviewene har risikoen for at blive smidt ud og muligheden for at få et nyt hus fyldt meget i interviewpersonernes virkelighed. Sådanne forhold udgør interviewpersonernes forståelsesramme.

Alle interviewene har varet omkring en time, og er gennemført på den måde, at Jens som udgangspunkt holdt sig til spørgsmålene i interviewguiden, mens jeg stillede uddybende og opfølgende spørgsmål. De er foretaget over en periode, der strækker sig fra den 28. november 2006 til den 22. marts 2007. Det betyder, at de fem første interview er foretaget, mens Ungdomshuset stadig eksisterede på Jagtvej 69, mens de to sidste har fundet sted efter rydningen og nedrivningen. At interviewemnet er så aktuelt og under forandring har også betydning for interviewene. Demonstrationer, politiske udmeldinger og mediers omtale tilføjer hele tiden nye emner, som interviewpersonerne har talt om. Eksempelvis refererer nogle af interviewpersonerne til de voldelige optøjer, som fandt sted den 16. december 2006. Denne begivenhed refererer Ole og Peter af gode grunde ikke til, da begivenheden ikke var indtruffet på interviewtidspunktet.

2.5 Metode for analysen

Min tilgang til analysen af både interview og artikler er, at en tekst svarer på det, man spørger den om (Jensen 1997). I analysen spørger jeg de to empiridele om det samme, nemlig hvordan diskurser om Ungdomshuset produceres og reproduceres, og hvordan Ungdomshusets unges identitet og stedstilknytning konstrueres. Men de to analysedele er alligevel forskellige, da der er tale om to forskellige typer tekst.

Interviewempirien består af syv interview, som er udarbejdet med det formål at få interviewpersonerne til at sætte ord på, hvordan de meningsudfylder Ungdomshuset. Interviewempirien er udarbejdet med det formål at danne grundlag for en diskursanalyse af unges identitet og stedstilknytning til Ungdomshuset, så denne empiri eksisterer i kraft af dette speciale.

Anderledes ser det ud med artikelempirien. Produktionen af de artikler, som jeg har udvalgt til min empiri, er foregået helt uden min indflydelse. Disse artikler eksisterer uafhængigt af dette speciale, og de er således ikke produceret med det formål at danne grundlag for en analyse af mediernes diskurs om Ungdomshuset. Artiklerne, som indgår i min empiri, er produceret med et andet formål. De fleste medier har en målsætning om at levere en sandfærdig og fair nyhedsformidling. Mediers rolle er blevet karakteriseret som samfundets vagthund og demokratiets vogtere, og det betyder, at mediernes ideelle formål er at tilgodese læsernes samfundsmæssige, økonomiske, kulturelle og sociale interesser. Men samtidig er medierne også underlagt et økonomisk vilkår, de skal levere produkter, som er salgbare (Kramhøft 2003, 16). Derudover er der også normer og rutiner på den redaktionelle arbejdsplads, som har indflydelse på udformningen af det endelige medieprodukt. Artiklerne er således blevet udformet i samspillet mellem mediernes målsætning, produktionsvilkår, normer og rutiner på redaktionerne.

At jeg har to typer af empiri, kommer til at betyde noget for analysen. En diskursanalyses formål er at afdække hvilke betydninger, der er indlejret i den diskurs, en given tekst er blevet til i. Den skal afdække den virkelighed, som omgiver den pågældende tekst. Det betyder, at da interviewene er udformet netop til dette formål, vil diskursens betydninger komme tydeligere frem end i artiklerne. I artiklerne vil jeg i højere grad skulle fokusere på det usagte og lede efter selvfølgeligheder. I begge typer af empiri skal jeg analysere for at kunne afdække diskurserne, men som udgangspunkt

mener jeg, at de unges diskurs i interviewempirien vil være mere eksplicit end mediernes diskurs i artikelempirien.

En anden forskel mellem de to typer empiri er, at mit personlige forhold er stærkere til interviewene end til artiklerne. I interviewsituationerne har jeg siddet ansigt til ansigt med mine kilder, hos nogle af dem har jeg befundet mig i deres hjem eller på anden måde på deres hjemmebane, og jeg har kunnet spørge ind til deres holdninger, meninger og følelser. Under produktionen af interviewene har jeg været del af et nærvær, hvilket ikke har været tilfældet under indsamlingen og udvælgelsen af artikler. Jeg har været vidne til interviewpersonernes umiddelbare kommentarer og uforberedte formuleringer, og derfor virker interviewene pålidelige på mig. I interviewene kan jeg lettere bære over med modsigelser end i artiklerne, hvor der i tekstproduktionen har været tid til at veje sine ord og redigere i teksten. At jeg selv er en del af interviewene betyder, at jeg har sværere ved at stille mig lige så kritisk overfor dem, som jeg gør overfor artiklerne. På basis af min bevidsthed om, at præmisserne for de to typer empiri er forskellige, forholder jeg mig kritisk overfor begge typer empiri.

Kapitel 3: Teori

For at svare på min problemformulering kræver det, at jeg undersøger, hvordan identiteter konstrueres. Derfor lægger jeg teoriafsnittet ud med at beskrive identitet ud fra Manuel Castells' tre identitetsbegreber. Castells arbejder med identiteter som resultat af urbane sociale bevægelser, og hans identitetsteori er udarbejdet i arbejdet med at analysere forskellige sociale bevægelser som eksempelvis græsrodsbevægelser og kvindebevægelser.

For at nuancere identitetsbegrebet supplerer jeg med Stuart Halls teori om identiteter. Hvor Castells' fokus er de identiteter, som skabes af sociale aktører i en bevidst stræben efter at ændre samfundet, fokuserer Hall på, hvordan individer placerer sig i diskursivt skabte subjektpositioner og dermed skaber identitet.

Herefter følger en teoretisering om sted og begrebet stedstilknytning, som dækker over en sammenkædning mellem sted og identitet. Dette afsnit bygger på geograf Tim Cresswells teori om konstruktionen af steder og Doreen Masseys teori om steder som åbne konstruktioner. Jeg beskriver også sense of place, som er et begreb, der dækker over sammenkædningen mellem mennesker og steder, som jeg definerer med reference til Massey og Gillian Rose.

Herefter følger et afsnit om diskurs og diskursanalyse, hvor jeg blandt andet redegør for, hvordan tekster både gentager og transformerer diskursive betydninger. Teorikapitlet afsluttes med en præsentation af, hvordan jeg ser artiklers vinklinger som udtryk for mediernes diskurs, og hvordan fem alment accepterede nyhedskriterier definerer artiklers vinkler.

3.1 Identitet

I dette afsnit teoretiserer jeg over, hvad identitet er, og hvordan identiteter konstrueres. Jeg diskuterer, hvordan både Castells og Hall kan bidrage til min forståelse af identiteter.

3.1.1 Identitet som social bevægelse

Manuel Castells' udgangspunkt for at beskæftige sig med identitet er sociale bevægelser, som han definerer på følgende måde:

"I advance my definition of social movements as being: purposive collective actions whose outcome, in victory as in defeat, transforms the values and institutions of society" (Castells 1997, 3).

Ud fra denne definition af sociale bevægelser som formålsbevidst kollektiv handling, der ændrer samfundet, kan man opfatte Ungdomshuset som en social bevægelse. I hvert fald i perioden efter Østre Landsret afgjorde, at de unge ikke havde retten til Ungdomshuset. Herefter har de unge demonstreret og arrangeret happening til fordel for Ungdomshuset, og disse arrangementer ser jeg som kollektive handlinger med den hensigt at ændre værdier og institutioner i samfundet. Om de unges kollektive handling rent faktisk har ændret samfundet, er svært at afgøre, da det altid er svært at dokumentere en kausal effekt. Men jeg kan konstatere, at Ungdomshuset i perioden efter Østre Landsrets dom er kommet på mediernes dagsorden, og det vælger jeg at se som et tegn på, at de unges kollektive handling i en eller anden grad har påvirket samfundet. Derfor betragter jeg til dels Ungdomshuset som en social bevægelse, og derfor vil jeg se nærmere på Castells' identitetsbegreb, som han har udviklet i sit arbejde med sociale bevægelser.

Castells ser sociale bevægelser som symptomer på, hvem vi er, og han forstår dem som et resultat af interaktionen mellem globalisering, identiteters styrke og statslige institutioner. I sit arbejde med at undersøge sociale bevægelser på dette grundlag, har han udviklet en definition af identitet.

"By identity, as it refers to social actors, I understand the process of construction of meaning on the basis of a cultural attribute, or related set of cultural attributes, that is/are given priority over other sources of meaning. For a given individual, or for a collective actor, there may be a plurality of identities" (Castells 1997, 6).

Som det fremgår af dette citat fokuserer Castells på kollektive identiteter, altså de identiteter, som mennesker skaber ved at agere i forhold til andre aktører. Identiteter

konstrueres som en del af konstruktionen af mening. Denne proces finder sted, når individet indgår i nogle kulturelle fællesskaber frem for andre. Det betyder, at individet har flere identiteter, som på forskellige tidspunkter, forskellige steder og i forskellige fællesskaber er mere gældende end andre.

Castells skelner mellem tre typer af identiteter; *legitimizing identity*, *resistance identity* og *project identity* (Castells 1997, 8).

De tre typer identiteter konstrueres på forskellige måder og fører til tre forskellige typer samfund.

Legitimerede identiteter er veludviklede, veletablerede og accepteret i samfundet. Der bliver ikke stillet spørgsmål ved eksistensen af de legitimerede identiteter. Legitimerede identiteter er de magthavende institutioners måde at rationalisere deres dominans over for sociale aktører. Den proces, hvori legitimerede identiteter skabes, medfører civile samfund, hvor de sociale aktører er med til at opretholde strukturerne i de magthavende institutioner.

Modstandsidentiteter konstrueres gennem et samspil mellem en form for oprør mod de legitimerede identiteter og stigmatisering fra de magthavende institutioner. Skabelsen af modstandsidentiteter fører til fællesskaber, som bygger på principper, der skiller sig ud fra det civile samfund, som de legitimerede identiteter skaber.

Projektidentiteter skabes af aktører, som er fælles om noget kulturelt. De redefinerer deres position i samfundet, og i denne proces produceres subjekter i individerne.

Subjekter skabes i og eksisterer i individet, og det er gennem subjektet, individet skaber helhedsforståelse (Castells 1997, 8-10).

Ifølge Castells er identiteter ikke konstante men derimod kontinuerlige. De er under konstant udvikling, og modstandsidentiteter kan udvikle sig til projektidentiteter og måske senere til legitimerede identiteter.

Modstands- og projektidentiteterne er ifølge Castells resultatet af sociale bevægelser, og da jeg har valgt til dels at anskue Ungdomshuset som en social bevægelse vil jeg fremover fokusere på disse to identitetstyper, som også lægger til grund for to af mine analysetemaer, som jeg præsenterer senere. Da de tre identitetstyper konstrueres i kraft af hinanden, har jeg her i teoripræsentationen præsenteret dem alle tre.

Som redegjort for ovenfor ser Castells identiteter som kontinuerlige, og som en del af en betydningsdannelsesproces. Men min forståelse af Castells er dog, at han ser sociale aktører som meget bevidst handlende, mens jeg mener, individet ikke altid er bevidst om mål, mening og handlen. Mennesket foretager sig ting, som ikke nødvendigvis har et tydeligt formål, eller som der ikke er nogen bevidst strategi med, fordi det er blevet en vane. Det kan være at cykle, at synge med på en sang i radioen, eller at lægge fødderne op på bordet, når man er i Ungdomshuset. Mennesker indgår i kulturer, hvor bestemte praksisser og repræsentationer er acceptable, mens andre ikke er. Derfor inddrager jeg sociologen Stuart Hall, hvorved jeg udvikler min identitetsopfattelse til at omfatte individets placering i diskursivt opsatte subjektpositioner.

3.1.2 Identiteter er diskursive

Ligesom Castells mener Stuart Hall, at kultur hænger tæt sammen med identitet, men mens Castells fokuserer på sociale bevægelers målrettede handlen for at ændre samfund og identitet, fokuserer Hall på, hvordan individet skaber identitet ved at konstituere sig i diskursivt skabte subjektpositioner.

I sin tekst *Who needs identity?* (2005) gør Hall op med den traditionelle opfattelse af identitet som noget essentielt, og han problematiserer, at man overhovedet diskuterer identitet, hvis det ikke findes som en bestemt størrelse. Hans svar på problematikken er, at der er brug for en rekonceptualisering af begrebet og i stedet for at tale om identitet, bør man tale om identifikationer, som er kontinuerlige og ikke konstante og iboende. De skal forstås som relationer mellem individer og diskursive praksisser. Han ser denne relation sådan, at diskurser konstruerer subjektpositioner, som individer kan placere sig i eller blive placeret i af andre aktører. Dermed skabes identifikationens betydning. Subjektpositioner er altså umiddelbart tomme for individ, men indeholder betydninger, som individet kan påtage sig ved at placere sig i den. I denne proces skabes subjektet, og han beskriver processen på følgende måde:

"I use 'identity' to refer to the meeting point, the point of suture, between on the one hand the discourses and practices which attempt to 'interpellate', speak to us or hail us into place as the social subjects of particular discourses, and on the other hand, the processes which produce

subjectivities, which construct us as subjects which can be 'spoken'. Identities are thus points of temporary attachment to the subject positions which discursive practices construct for us" (Hall 2005, 5-6).

Selvom Hall argumenterer for, at man skal se på identifikationer frem for identitet, fortsætter han selv med at bruge begrebet identitet, som det ses i citatet ovenfor. Men det vigtigste i citatet er, at identiteter skal forstås som midlertidige mødepunkter mellem individer og diskursivt skabte subjektpositioner.

Hall ser individer som fragmenterede, fordi de konstant placerer sig i forskellige subjektpositioner. Det skal ikke forstås sådan, at alle mennesker lider af personlighedsspaltning, men det er derimod endnu et argument for ikke at forstå identitet som en konstant enhed, men derimod som værende i en evig forandringsproces.

Som jeg indledningsvis skrev i dette afsnit, ser Hall identiteter som tæt forbundet med kultur. Han ser kulturer som systemer af delt mening, der får mennesker til at føle et tilhørsforhold:

"By culture we mean the systems of shared meanings which people who belong to the same community, group or nation use to help them interpret and make sense of the world" (Hall i Massey 1995, 176).

Når individer skaber identitet ved at identificere sig med opsatte subjektpositioner, trækker det blandt andet på kultur og herunder også historie og sprog. Gennem repræsentationer af denne fælles kultur konstrueres identitet, og derfor bør identiteter forstås som konstitueret i og ikke udenfor repræsentationer. Ifølge Halls tilgang eksisterer der således ikke en opdeling mellem identiteter og repræsentationer af identiteter. Identifikationerne er en del af individers repræsentationer af blandt andet historie, kultur og sprog. Hall definerer repræsentationer på følgende måde:

"Representation is the process by which members of a culture use language (broadly defined as any system which deploys signs, any signifying system) to produce meaning" (Hall 1997, 61).

Hall beskriver, hvordan grupperes repræsentationer kan komme til udtryk på forskellige måder. Blandt andet gennem fælles sprog, religion, traditioner og vaner.

Repræsentationer kan eksempelvis være bestemte genre af maling eller dekoration, fortællinger om en fælles fortid, praksis som har en bestemt betydning for livet i gruppen, bestemte former for tøj og udsmykning eller fortællinger, som opretholder den kollektive hukommelse om gruppens historie (Hall i Massey, 1995, 180).

I Halls beskrivelse af repræsentationer er der flere elementer, som jeg kan anvende i analysen af diskurser om Ungdomshuset. Min første bearbejdning af empirien viser nemlig, at både medier og de unge beskriver Ungdomshuset som en subkultur, der udsmykker sig på en bestemt måde og har fælles praksisser og historie. Det er alle repræsentationer, som konstruerer stedets, kulturens og identiteternes betydning diskursivt.

Ifølge Hall er det væsentligt at pointere, at identiteter og repræsentationer ikke kan adskilles. Identiteter konstrueres i repræsentationer:

”Precisely because identities are constructed within, not outside, discourse, we need to understand them as produced in specific historical and institutional sites within specific discursive formations and practices, by specific enunciative strategies. Moreover, they emerge within the play of specific modalities of power, and thus are more the product of the marking of difference and exclusion, than they are the sign of an identical, naturally-constituted unity – an ‘identity’ in its traditional meaning” (Hall 2005, 4).

Udover at identiteter konstrueres i repræsentationer, kommer Hall i ovenstående citat også med en anden væsentlig pointe. Identifikationer konstrueres gennem repræsentationer af noget, som skiller sig ud fra den fælles kultur. Repræsentationerne kan således indeholde noget, som markerer subjektpositionernes adskillelse og eksklusion fra andre kulturer, og faktisk konstrueres identitet nærmere i repræsentationer, der markerer forskellighed end i repræsentationer om en indbyrdes ensartethed.

Et tilbagevendende emne inden for geografien er repræsentationer om de andre.

Kulturteoretikeren Edward Said var med sin bog *Orientalisme* (1978) en af de første til

at påpege, at vestens repræsentationer og stereotype beskrivelser af andre verdensdele og kulturer både konstituerer det andet og vesten selv. Det er en problematik, som med globaliseringen ikke kun er international men også national, og repræsentationer om andre kan også bruges i en analyse af integrationsproblemer eller samspillet mellem forskellige kulturer inden for landets grænser (Hansen og Simonsen 2004, 185-188). Som Hansen og Simonsen pointerer, er repræsentationer af 'de andre' et centralt element inden for geografien. Også Hall beskriver, at markeringen af forskellighed er nødvendig, hvilket han præsenterer fire teoretiske forklaringer på. To lingvistiske forklaringer er, at forskellighed i form af modsætninger som sort/hvid eller feminin/maskulin er essentiel for betydningsdannelsen. Uden forskellighed kan betydning ikke eksistere. Et andet argument er, at forskellighed er nødvendig, fordi betydning skabes i dialog med de andre. Den tredje forklaring er antropologisk, og her er argumentet, at kultur er afhængig af at give ting betydning gennem et klassifikationssystem, og markeringen af forskellighed er således nødvendig for at skabe kultur. Det sidste argument er psykologisk og bygger på, at andre er nødvendige i konstruktionen af selvet (Hall 1997, 234-237). Opsamlende mener jeg, at markeringen af forskellighed har en ambivalent funktion:

"It is both necessary for the production of meaning, the formation of language and culture, for social identities and a subjective sense of the self as a sexed subject – and at the same time, it is threatening, a site of danger, of negative feelings, of splitting, hostility and aggression towards the 'Other'" (Hall 1997, 238).

Markeringen af forskellighed er således både nødvendig og har negative følger, og gennem specialet vil jeg ikke kritisere aktørerne i empirien for at referere til forskellighed. I stedet erkender jeg, at forskellighed er en del af den måde, betydninger skabes, og jeg fokuserer derfor på, hvad empiriens forskellighed betyder for betydningsdannelsen.

I specialet kombinerer jeg den præsenterede teori om identitet på følgende måde. Jeg lader mig inspirere af Castells' inddeling i de tre identitetstyper, mens jeg med henvisning til Hall vil forstå identitetsprocessen diskursivt. Ud fra denne kombination

udvikler jeg identitetstyperne fællesskabsidentitet og forskellighedsidentitet. Det gør jeg fordi, den identitetstype Castells kalder projektidentitet, skabes i kraft af et fælles mål, og processen bag er en bevidst stræben efter et andet samfund og en ændring af identitet. Mit begreb fællesskabsidentitet konstrueres derimod både bevidst og ubevidst gennem repræsentationer af fælles mål, kultur, særlige egenskaber, karaktertræk, holdninger og udsmykning.

Mit begreb forskellighedsidentitet indeholder udover den modstand, som er inspireret af Castells' modstandsidentitet, også repræsentationer om forskellighed. Denne type identitet skabes ikke kun gennem modstand men også gennem forskellighed fra andre kulturer og fællesskaber.

Hvordan jeg bruger disse to begreber i analysen, præsenterer jeg nærmere i analysestrategien.

3.2 Sted og stedstilknytning

Sammenkædningen mellem sted og identitet er central inden for humanistisk geografi, hvilket jeg opsummerer med Gillian Roses ord:

“Identity is how we make sense of ourselves, and geographers, anthropologists and sociologists, among others, have argued that the meanings given to a place may be so strong that they become a central part of the identity of the people experiencing them” (Rose i Massey, 1995, 88).

Det forstår jeg sådan, at når en betydningsdannelse af et sted sker, omfatter betydningen også de mennesker, der bor, arbejder, kommer eller føler sig knyttet til det sted. At de steder, som mennesker knytter sig til, i høj grad er med til at skabe menneskers identitet, er det udgangspunkt, jeg tager i dette speciale.

3.2.1 Steder i rum

For at forstå en sammenkædning mellem identitet og sted, må jeg først belyse, hvad steder er, og hvordan de konstrueres. Ifølge geografen Tim Cresswell er studiet af steder

indbegrebet af humanistisk geografi, og den generelt accepterede definition af begrebet sted er, at det er rum, som har fået betydning.

“They are all spaces which people have made meaningful. They are all spaces people are attached to in one way or another. This is the most straightforward and common definition of place – a meaningful location”
(Cresswell 2004, 7).

Cresswell beskriver her forholdet mellem rum og sted. Steder konstrueres i rum, når der opstår menneskelige relationer til en bestemt rumlig 'location'. Cresswells udgangspunkt er ligesom Kirsten Simonsens (1999), at det sociale og det rumlige er to sider af samme sag. En analyse af den ene af delene vil derfor være ufuldstændig:

“I insist that the social and the spatial are so thoroughly imbued with each other’s presence that their analytical separation quickly becomes a misleading exercise” (Cresswell 1996, 11).

Hans begrundelse er, at menneskers sociale handlinger sker i rum, og dermed producerer det sociale rummet, og det rumlige reproducerer det sociale. Således bliver rummet meningsudfyldt, når mennesker fortager sig noget i rummet, og samtidig opfordrer rummet også til bestemte sociale praksisser.

Også Doreen Massey forstår steder som produceret i rum. Hun ser steder som et produkt af samfundet, og hun mener, vi bør rykke os fra den traditionelle opfattelse af steder som fysisk afgrænsede (Massey 1994, 1995). Opgøret med den traditionelle forståelse af steder som konstante og fysisk afgrænsede begrundes hun med globaliseringen, som indebærer, at sociale relationer krydser grænser, og at der dannes fællesskaber, som er uafhængige af et fysisk sted.

Hun foreslår, at steder skal forstås som mødepunkter mellem sociale relationer. Det gør hun som følge af sin definition af socialt rum som bestående af netværk af sociale interaktioner og relationer. Hun beskriver, hvordan alle samfundets aktører har et aktivitetsrum, som består af alle aktørens sociale relationer og bevægelser i hverdagen. Steder konstrueres når forskellige individers aktivitetsrum overlapper hinanden.

Derfor bevæger Massey sig som sagt væk fra en forståelse af sted som noget fysisk, aflukket og kohærent til en definition af sted som *”a meeting-place, the location of the intersections of particular bundles of activity spaces, of connections and interrelations, of influence and movements”* (Massey 1995, 59).

Hun mener dermed, at man må forstå steder som en unik sammensætning af de relationer, som konstituerer rum. Steder er dermed konstitueret i rum og også i tid. Denne tilgang vil jeg lægge mig op ad, selv om Ungdomshuset også var et fysisk afgrænset sted. Murerne, som huset bestod af, dannede grænser, som afgjorde, om man var inden i eller udenfor stedet. Men de sociale relationer og praksisser, som giver stedet dets betydning, og som skaber de kollektive identifikationer med tilknytning til stedet, foregår både inden og uden for husets mure. Eksempelvis er alle interviewene med de unge foretaget et andet sted end i Ungdomshuset, men alligevel er den sproglige praksis, som et interview består af, med til at reproducere både stedet Ungdomshuset og de unges identifikationer.

Både Cresswell og Massey beskriver, hvordan steder får deres betydning gennem de aktiviteter og sociale praksisser, der er forbundet med dem:

“... a place comes to have meaning through our actions in it – by ‘practice’ – and through our reaction to this practice” (Cresswell 1996, 16).

Med denne forståelse af steders betydningstillæggelse må jeg også forstå steder som værende under evig udvikling, og som aldrig færdige konstruktioner. Men det er ikke kun social praksis, der konstituerer steder. Steder er også konstituerende for sociale praksis. I dette speciale oplever jeg det ved, at bestemte praksisser giver Ungdomshuset dets betydning og samtidig sætter denne betydning nogle rammer eller grænser for, hvilke sociale praksisser, der er mulige eller tilladte i Ungdomshuset. Disse grænser kommer til udtryk gennem normer og regler for praksis i huset.

Med henvisning til Masseys *A place in the world* (1995) vil jeg opsummere min forståelse af sted i følgende fire punkter:

- steder konstitueres i tid og rum
- steder skal anskues som processer – ikke fikserede enheder

- steder er ikke et afgrænset terræn, men skal ses som et netværk af sociale relationer
- steder har forskelligartede og modsætningsfyldte identiteter

Steder er altid under udvikling, og en analyse af et sted vil derfor altid være et tidsbillede. Identiteter, fællesskaber og steder er kontinuerlige, men i en analysesituation er man nødt til at anskue dem som midlertidigt fastlåste størrelser.

3.2.2 Mentale og fysiske steder

Hvor Massey ser steder som primært sociale konstruktioner, er Cresswells tilgang til steder, at de er både materielle og mentale:

”We exist in and are surrounded by places – centres of meaning. Places are neither totally material nor completely mental; they are combinations of the material and mental and cannot be reduced to either” (Cresswell 1996, 13).

Ud fra denne definition af steder som både mentale og materielle følger også forskellige mulige tilgange til en analyse af et sted. Cresswell refererer til geografen John Agnew for at beskrive, hvordan man kan beskæftige sig med steder på tre forskellige niveauer, som han kalder *location*, *locale* og *sense of place*.

Location refererer til et steds geografiske placering. I dette tilfælde er det adressen Jagtvej 69, 2200 København N, som var Ungdomshuset adresse. Her var Ungdomshuset geografisk placeret.

Locale referer til udformningen af stedet. Det er skallen eller rammerne for de sociale praksisser, som foregår på et sted. I dette speciale beskriver begrebet locale selve huset, som indtil den 7. marts 2007 lå på adressen.

Sense of place refererer til den menneskelige betydning, som steder har, og det er dette niveau af stedsbegrebet, jeg er særligt interesseret i, fordi det er den sense of place – den forståelse af sted – som de unge og medierne har af Ungdomshuset, der er med til at skabe identitet. Cresswell skriver om dette niveau:

“As well as being located and having a material visual form, places must have some relationship to humans and the human capacity to produce and

consume meaning. By 'sense of place' Agnew means the subjective and emotional attachment people have to place" (Cresswell 2004, 7).

I modsætning til de to foregående begreber, bevæger sense of place-begrebet sig ud over stedets fysik. Sense of place refererer til relationen mellem mennesker og steder. Sense of place er en personlig forståelse af et sted. Begrebet knytter sig til det enkelte individs forståelse, oplevelse, følelse, tilknytning og betydningstillægelse af stedet.

Med henvisning til min gennemgang af hermeneutikken ser jeg sense of place som den forståelse, der er resultatet af henholdsvis mediernes og de unges fortolkning af stedet Ungdomshuset. Det er ved at fokusere på sense of place, jeg kan analysere, hvilke identifikationer, medierne og de unge konstruerer, og derfor vil jeg i det følgende gøre rede for, hvad begrebet sense of place indeholder

3.2.3 Identitet og sted

Gillian Rose beskriver to måder, hvorpå mennesker gennem sense of place skaber identitet. Man kan identificere sig med et sted, og man kan identificere sig væk fra et sted (Rose i Massey 1995).

Individer identificerer sig med et sted ved at føle, at de hører til, ved at føle sig tryk eller hjemme, fordi den måde man definerer sig selv er symboliseret gennem bestemte kvaliteter ved stedet. Mennesker producerer også sense of place ved at kontrastere sig imod steder, som de opfatter som værende meget forskellige fra sig selv. Begge processer skaber identitet:

"Senses of place relate to identity in different ways: they may invite identification with a place; they may establish identity by offering a contrast between the place that is 'home' and the place that is 'away'; or a sense of place may be irrelevant to how people identify themselves" (Rose i Massey 1995, 97).

Rose nævner her, at der også er den mulighed, at en sense of place er irrelevant for, hvordan mennesker opfatter sig selv, men i dette speciale interesserer jeg mig for de to relationer, hvor sense of place har en betydning for identitet. Jeg vil analysere de

identiteter, som konstrueres ved at de unge beskriver sig selv eller ved at artiklerne beskriver dem som tilhørende Ungdomshuset og som adskillende sig fra andre steder. Flere geografer har med udgangspunkt i Edward Saids begreb orientalisme beskrevet, hvordan beskrivelser af andre mennesker og andre steder konstruerer egen identitet:

”Difference – different social groups, different cultures – is not seen in its own terms, but is perceived only in relation to the identity of the observer”

(Rose i Massey 1995, 103).

Konstruktionen af, hvem der hører til steder, og hvem der ikke gør, skabes gennem repræsentationer af de andre og andre steder, og denne konstruktion indeholder også betydning om afsenderen selv.

Beskrivelsen af andre og 'os og dem'-konstellationer spiller således en stor rolle i konstruktionen af steder og sense of place, og i denne konstruktion indgår også grænser, som er et funktionelt værktøj. Disse grænser behøver ikke være fysiske, men kan være mentale som eksempelvis grænsen mellem kulturer. Grænser har de to funktioner, at de etablerer insidere og outsiders. Steder bliver således signifikante i forhold til andre steder med andre mennesker, andre kulturer og indre identiteter.

3.2.4 At krydse grænser

Hvad enten steder er fysiske eller mentale, er grænser en del af konstruktionen, og disse grænser kan ligesom steder være både mentale og fysiske. Grænserne kan krydses ved at opføre sig på en måde, som ikke er accepteret på stedet. Netop forventninger om en bestemt opførsel på et givent sted og handlinger, som defineres som værende *out of place* er fokus i Cresswells bog *In Place/Out of Place* (1996).

Her præsenterer han, at der er forskellige måder at krydse grænser på, og han fokuserer især på begrebet *transgression*, som indebærer andres reaktion på en aktørs overtrædelse. Han definerer en forskel mellem modstand og overtrædelse, hvor modstand indebærer intentioner om at overskride en grænse, mens en overtrædelse kan være både intentionel og ikke intentionel. Det væsentlige er, om de, der reagerer på handlingen, bedømmer den som værende en overtrædelse. Overtrædelser er handlinger, som andre definerer som værende upassende på stedet.

”Since transgressive acts are the acts judged to be ‘out of place’ by dominant institutions and actors (the press, the law, the government), they provide ‘potentials’ for resistance. Intentional transgression is a form of resistance that creates a response from the establishment – an act that draws the line on a battlefield and defines the terrain on which contestation occurs” (Cresswell 1996, 23).

Cresswells teoretisering om overskridelse af grænser og omverdens - herunder mediernes - reaktion på aktørers grænseoverskridende handlen kan jeg bruge i min beskrivelse af forskellighedsidentiteten. Når artiklerne beskriver de unges handlen som værende upassende på et sted, er det tegn på, at en grænse er overskredet. Ved at fokusere på en sådan overskridelse kan jeg belyse, hvilke praksisser, der defineres som værende inden for og uden for den krydsede grænse.

3.3 Diskurs og diskursanalyse

I metodekapitlet præsenterede jeg Faircloughs tredimensionelle model, som illustrerer, hvordan den diskursive praksis medierer mellem tekster og social praksis. I denne teoretiske præsentation kommer jeg nærmere ind på, hvilke praksisser, jeg ser som diskursive, og hvordan jeg bruger det i analysen.

Fairclough ser ikke alle sociale praksisser som diskursive og skelner derfor mellem diskursive og ikke-diskursive praksisser. Tekster hører under diskursiv praksis, men ellers er det ikke tydeligt, hvilke praksisser, han ser som henholdsvis diskursive og ikke-diskursive. Han definerer tekster i bred forstand, hvilket vil sige, at brug af sprog defineres som tekst. Det gælder eksempelvis telefonsamtaler, avisartikler, interviews og monologer. Om sammenhængen mellem diskurs, sprog og tekst siger han:

“My view is that ‘discourse’ is use of language seen as a form of social practice, and discourse analysis is analysis of how texts work within sociocultural practice” (Fairclough 1995, 7).

Fairclough beskriver her, at diskurs er den form for social praksis, som omfatter brug af sprog. Denne konstatering leder videre til en diskussion af, hvad sprog er, og om der

ikke indgår sprog i alle sociale praksisser. Jeg mener, at sociale praksisser som eksempelvis at lave mad i Ungdomshusets Folkekøkken er en diskursiv praksis, der skaber virkeligheden. Denne praksis bliver dog først diskursiv i Faircloughs forståelse, så snart en interviewperson fortæller om det eller en artikel beskriver det. Da jeg har valgt at analysere diskurser om Ungdomshuset, som de kommer til udtryk i tekster – artikler og interview – mener jeg det er relevant at fokusere på de praksisser, som ifølge Fairclough er diskursive.

Som jeg redegjorde for i mine videnskabsteoretiske overvejelser, er diskurser forbundet med magt. I Faircloughs kritiske diskursanalyse er målet at undersøge den diskursive praksis' rolle i opretholdelsen af den sociale verden. Formålet er at sætte fokus på de uigennemsigtige forhold, der gør, at nogle udsagn bliver accepteret som sande, mens andre ikke gør. I den forbindelse mener jeg, en anden væsentlig pointe i Faircloughs kritiske diskursanalyse er, at tekster har en multifunktionel funktion og består af både gentagelse og en kreativ proces:

"Texts are social spaces in which two fundamental social processes simultaneously occur: cognition and representation of the world, and social interaction. A multifunctional view of texts is therefore essential"

(Fairclough 1995, 6).

Det betyder, at en tekst trækker på diskurser og dermed medvirker til at fastholde deres betydning, og samtidig foregår en kreativ proces, hvor diskursen tilføjes nye betydninger. Denne på en gang gengivende og kreative proces, som er indlejret i tekster, indfanger jeg i udtrykket *at reproducere*. Når jeg i analysen skriver, at et interview- eller artikeluddrag reproducerer diskursens betydning, er der således ikke tale om en fuldstændig gengivelse af diskursens betydning men derimod en udvikling af en allerede eksisterende betydning. I en sådan reproduktion er det ikke muligt for mig at afgøre, hvilke betydninger, der er gentagelse, og hvilke betydninger, der er nye.

I bogen *Media Discourse* arbejder Fairclough særligt med analysen af de diskurser, som er en del af medieproduktioner. Han mener, sprog har stor indflydelse på konstruktionen

af virkeligheden, og at sprog skaber identiteter, relationer mellem identitet og systemer for viden. Deraf udleder han, at der er tre relevante spørgsmål at stille til en medietekst:

1. Hvordan er verden repræsenteret?
2. Hvilke identiteter sætter teksten op?
3. Hvilke relationer sætter teksten op mellem disse identiteter? (Fairclough 2001, 5+55)

Selvom disse tre spørgsmål er rettet mod medietekster, mener jeg, de er centrale i både analysen af interview og artikler, fordi formålet med en diskursanalyse af alle typer tekster er at dekonstruere de strukturer, der udgør den naturlige verden. Især det første spørgsmål er et udtryk for en kritisk stillingtagen overfor selvfølgeligheder gennem antagelsen om, at der findes flere forskellige repræsentationer om verden. Derfor vil disse spørgsmål danne grundlag for analysen af hele min empiri, hvor jeg undersøger, hvordan de unges positioneres eller positionerer sig i forhold til andre aktører.

3.3.1 Ækvivalenskæder som opsamlere

Som Jørgensen og Phillips pointerer, og som jeg også selv har erfaret, så omfatter teorier om diskursanalyse ikke mange konkrete redskaber til en egentlig analyse. Derfor har jeg valgt også at lade mig inspirere af et redskab, som jeg henter fra Laclau og Mouffes diskursteorier. De præsenterer begrebet *ækvivalenskæder*, som er sammensætninger af begreber, der giver subjekter og objekter deres betydning (Jørgensen og Phillips 1999, 555-57). Jeg mener, man kan sammenligne Laclau og Mouffes ækvivalenskæder med Faircloughs intertekstualitetsbegreb. Begge begreber har til formål at forklare, hvordan betydning og mening skabes. Hos Fairclough sker dette ved, at tekster trækker på de betydninger, som findes i omgivende diskurser, mens betydninger set ud fra ækvivalensbegrebet skabes ved at kæde ting, begreber, karaktertræk og praksis sammen ud fra hvilke betydninger, der henholdsvis gør sig gældende eller ikke gør sig gældende. Jørgensen og Phillips fremlægger ækvivalenssystemet, og de beskriver, at det består af en række knude tegn. Heraf er det vigtigste nodalpunktet, som er det tegn, ækvivalenskæden skaber betydningen for.

Nodalpunktet kædes sammen med andre knude tegn, som tillægger nodalpunktet betydning (Jørgensen og Phillips 1999, 63). I min analyse kan et nodalpunkt eksempelvis være 'de unge'. I analysen af artiklerne kunne nogle af de knude tegn, som indgår i en ækvivalenskæde, være 'utilpassede', 'voldelige' og 'autonome'. Opsummerende kan jeg sige, at Faircloughs intertekstualitetsbegreb bedre beskriver den flydende og kontinuerlige betydningsdannelse, som jeg mener, diskurser repræsenterer, mens Laclau og Mouffes ækvivalenskæder er et mere konkret redskab, som kan hjælpe mig til at skabe en overskuelig analyse. Mit ontologiske grundlag finder jeg derfor ikke hos Laclau og Mouffe, men jeg mener ækvivalenskæderne er et konkret og praktisk redskab, som jeg lader mig inspirere af i analysen og derfor bruger som et opsamlingsredskab.

3.4 Nyhedsteori

I metoden beskrev jeg, hvordan jeg udvalgte artikler til min empiri ud fra artiklernes vinklinger. Her redegør jeg teoretisk for, hvad artiklers vinkler er, hvordan jeg ser sammenhængen med diskurs og derefter redegør jeg for nogle journalistisk accepterede kriterier, som definerer en nyhed.

3.4.1 Vinklinger viser virkeligheden

Nyhedsformidling er organiseret gennem nyheders vinklinger, og derfor er det relevant at analysere medieteksters vinkling for at undersøge, hvordan et emne repræsenteres på dagsordenen². En vinkling er et udtryk for et valg af nogle repræsentationer og dermed også et fravalg af andre repræsentationer. Den diskurs, som medierne er omgivet af, udstikker de mulige repræsentationer, og derfor ser jeg artiklers vinkler, som et symptom på diskursen. Gennem artiklers vinkling reproducerer artiklerne diskursen i en kreativ proces.

² Medieteoritikere som eksempelvis Dietram Scheufele, Weaver, McCombs og Shaw beskæftiger sig med den type forskning, som de kalder framing eller second level agendasetting (Scheufele 1999, Weaver, McCombs, Shaw 2004). Men da frames ofte analyseres gennem nyhedshistoriers vinkling, springer jeg frame-begrebet over og fokuserer i stedet på artiklers vinkling.

I journalistikken defineres en artikels vinkel som et udtryk for det væsentligste, som artiklen skal fortælle. Den fungerer som en rød tråd gennem artiklen, definerer artiklens essens og præsenterer det udsnit af en begivenhed, som artiklen fortæller.

”Begrebet vinkling er ikke krystalklart, men som regel menes der med det, at det er det udsnit af emnets eller begivenhedens virkelighed, journalisten afgrænser historien til” (Meilby 2001, 110).

Ofte er det et bestemt aspekt ved en begivenhed, der sættes fokus på. En artikel om en demonstration for Ungdomshuset kan eksempelvis være vinklet på, at 500 personer deltog, at demonstrationens budskab var, at politikerne har svigtet, at den skabte trafikkaos, at et antal demonstranter blev anholdt eller på et af de mange andre aspekter ved en sådan demonstration. Ligesom diskurser fungerer vinkler som en betydningsdannende ramme, der afgør, hvilke repræsentationer der er mulige, og hvilke der ikke er. Jeg ser således vinkling som et konkret journalistisk redskab, der konstituerer diskurs.

Vinklen kommer til udtryk gennem artiklens fortælleform. En traditionel nyhedsartikel er bygget op efter nyhedstrekanten – også kaldet den omvendte pyramide. Det omvendte består i, at historien ikke fortælles kronologisk, men det vigtigste fortælles først. Det er typisk dagsaktuelle, traditionelle nyhedsartikler, der benytter sig af denne fortælleform, og således bliver vinklen i denne type artikler synlig gennem artiklens rubrik, underrubrik og indledning. Gennem resten af artiklen uddybes det, der er præsenteret i indledningen, baggrunden forklares og informationerne daler i værdi hele vejen gennem teksten (Meilby 2001, 255).

I genrer som reportage, interview og baggrund kan vinklen umiddelbart være sværere at definere end ved traditionelle nyhedsartikler, fordi disse genrer ikke nødvendigvis er bygget op efter nyhedstrekanten. Her kan jeg lede efter vinklen i en eventuel nutgraf. En nutgraf er et journalistisk redskab, som eksempelvis kan bruges i baggrundsartikler. Her kommer vinklen først klart og tydeligt til udtryk efter en beskrivende indledning.

”Nutgraf”en er essensen, historiens underliggende tema, historiens pointe. Først viser indledningen, derefter fortæller nut-graf’en – efter en fortællende indledning, sætter nut-graf’en tingene på plads i læserens hoved, giver

indledningens friere sætninger perspektiv, og gør det klart, hvad læserne netop er blevet vist i indledningen” (RUC 2005, 4).

Alle artikler er vinklede, men i nogle artikler bliver vinklen først tydeligt defineret efter et indledende afsnit, hvor vinklen slås an gennem en billedlig beskrivelse som for eksempel en reference til en case. Dette har jeg været opmærksom på i udvælgelsen af artiklers vinkler.

3.4.2 Nyhedskriterierne former nyhederne

Til slut præsenterer jeg fem nyhedskriterier, som er et journalistisk værktøj, der i høj grad er afgørende for, hvilke begivenheder, der ender i avisernes spalter. De traditionelle nyhedskriterier, som flere medieteoritikere henviser til, er aktualitet, væsentlighed, konflikt, identifikation og sensation (Kramhøft 2003, 52).

Aktualitet handler om, at det omtalte skal være nyt. Jo kortere tid der er gået fra en begivenhed indtræffer, til den er beskrevet i en nyhed, des bedre. Væsentlighed handler om, at nyheden skal være betydningsfuld for modtageren, fordi det omtalte i større eller mindre grad påvirker modtageren selv eller det samfund, hun er omgivet af. Konflikt handler om, at to eller flere parter skal være uenige om noget, nyheden skal indeholde nogle modsætninger. Identifikation handler om, at modtageren skal kunne identificere sig med de omtalte personer og kulturer. Nyheden skal indeholde nærhed og genkendelighed. Det sidste kriterium, sensation, handler om, at nyheden skal være opsigtsvækkende. Den skal beskrive noget, der er usædvanligt, uventet eller uacceptabelt.

Sådan lyder de fem traditionelle nyhedskriterier, som spiller en rolle for, hvad medierne vælger at prioritere. Kramhøft beskriver, at de er udviklet i en vekselvirkning mellem medier, kilder og offentlighed. De er et udtryk for, hvad redaktionerne mener, er afgørende for, at noget kan være en nyhed. Han understreger, at kriterierne ikke fungerer uafhængigt af mennesker:

”Nyhedskriterierne er ikke præcise eller udtømmende retningslinier, som kan lægges ned over nyhedsudbuddet og si de gode historier fra. Kriterierne får først et reelt betydningsindhold, når de kobles sammen med den fælles

redaktionelle værdiopfattelse og mediernes ideelle funktion” (Kramhøft 2003, 51).

Nyhedskriterierne indgår således i et spil, hvor også redaktioners normer og rutiner, selvopfattelse og værdier samt den enkelte journalists subjektive vurdering indgår.

Konstateringen af, at nyhedskriterierne indgår i produktionen af nyheder, kæder jeg sammen med noget af den teori om identiteter og sted, som jeg har gennemgået tidligere i dette kapitel.

Cresswell definerede netop medierne som en af de magtfulde institutioner, der kan udnævne grupper i samfundet som værende 'out of place'. Beskrivelsen af denne proces kan jeg sammenholde med nyhedskriteriet sensation, som omfatter beskrivelser af noget uacceptabelt. Således kan jeg i de artikler, som indeholder sensation, overveje, om nogen defineres som værende out of place.

Også mellem nyhedskriteriet konflikt og teori om konstruktion af steder og identiteter gennem en opdeling i os og dem, mener jeg, der er en sammenhæng. I kraft af konfliktkriteriet vil artiklerne vinkle på netop modsætnings- eller forskellighedsforholdet i en begivenhed.

Gennem nyhedskriteriet identifikation skabes et fællesskab mellem læseren og de omtalte mennesker eller kulturer. Artikler, som trækker på dette nyhedskriterium, vil således typisk indeholde repræsentationer, som konstruerer en fællesskabsidentitet for læseren og de omtalte.

Nyhedskriterierne anvender jeg i analysen af artiklerne og i diskussionen af forskelle og ligheder mellem de unges og mediernes diskurs.

Kapitel 4: Analyse

Analysen inddeler jeg overordnet i to dele; analyse af artiklerne og analyse af interviewene. Gennem de to analysedele definerer jeg henholdsvis mediernes diskurs og de unges diskurs.

Indledningsvis vil jeg gøre opmærksom på, at i både artikler og interview bruges ordet 'Ungdomshuset' om både det fysiske hus og det, man kan kalde institutionen

Ungdomshuset, hvor ordet omfatter både huset, de unge og deres aktiviteter i huset.

Gennem analysen gør jeg ikke konsekvent opmærksom på, hvilket betydning af ordet, der menes. Men hvor der kan opstå tvivl, henviser jeg til den ene eller anden betydning af ordet.

Begge analysedele strukturerer jeg ud fra de tre analysetemaer, som jeg præsenterer i analysestrategien.

4.1 Analysestrategi

I dette afsnit operationaliserer jeg den teori, som jeg har præsenteret i teoriafsnittet. Jeg redegør her for, hvordan jeg konkret vil bruge de teoretiske begreber i analysen af empirien.

Mine tre analysetemaer er udledt fra min problemformulering, og herunder gør jeg rede for, hvad de indeholder, og hvordan jeg bruger dem i analysen.

4.1.1 Analysetema 1: Konstruktionen af fællesskabsidentitet

Under dette tema leder jeg efter beskrivelser af de unges fælles praksis, fælles interesse, fælles historie, fælles værdier eller fælles mål, da fællesskabsidentitet konstrueres i sådanne repræsentationer. Inspirationen til dette analysetema finder jeg i Castells' identitetsbegreb projektidentitet, som konstrueres, når kollektive aktører kæmper for et fælles mål. Gennem Hall har jeg beskrevet, hvordan gruppers kollektive identiteter kommer til udtryk gennem repræsentationer af blandt andet udseende og fælles interesser. Maseys beskrivelse af steder som mødepunkter mellem forskellige aktørers sociale rum og Cresswells beskrivelse af, at steder får betydning gennem social praksis, skaber teoretisk grundlag for at fokusere på repræsentationer af social praksis.

Som jeg har gennemgået i teorien, indeholder diskurser mulige subjektpositioner, og når individer placerer sig eller placeres i disse subjektpositioner, skabes identitet. Under analysetemaet for fællesskabsidentitet leder jeg derfor efter subjektpositioner, som kan komme til udtryk gennem beskrivelser af fælles kultur, værdier, mål eller egenskaber, forventninger til og generaliseringer af medlemmer af gruppen og beskrivelser af, hvad man bør gøre.

Jeg leder både efter subjektpositioner, som defineres som værende en del af gruppen af de unge og efter subjektpositioner, som er uden for gruppen, men som sættes i fællesskabsrelation med de unge.

Under dette analysetema leder jeg også efter fortællinger og henvisninger til historiske begivenheder, da den slags repræsentationer er med til at skabe fællesskab. Der er eksempelvis et par af interviewpersonerne, som referer til, at Ungdomshuset altid har været brugt til venstrefløjsaktiviteter, og en sådan fortælling er med til at skabe fællesskab med en bestemt værdi.

4.1.2 Analysetema 2: Konstruktionen af forskellighedsidentitet

Under dette tema leder jeg efter beskrivelser, hvor de unge er forskellige fra eller i modsætning til andre grupperinger i samfundet. Det kan være beskrivelser af praksisser, interesser, værdier, udseende og egenskaber hos de unge, som er anderledes i forhold til andre grupperinger i samfundet. Jeg fokuserer på beskrivelser, hvor de unge indgår i forskellighedsrelationer og modstandsrelationer. I disse repræsentationer konstrueres forskellighedsidentitet gennem de subjektpositioner, som ikke konstrueres gennem, hvad de indeholder, men gennem hvad de *ikke* indeholder, og hvordan de adskiller sig fra andre subjektpositioner.

Inspirationen til dette analysetema finder jeg blandt andet i Castells' definition af identitetstypen modstandsidentitet. Gennem Hall har jeg argumenteret for, hvordan konstruktionen af denne type identifikation bygger på relationer, hvor kollektive aktører kæmper mod noget andet, men også på relationer, hvor en gruppe er forskellig fra grupper i det omgivende samfund ved at have andre praksisser eller værdier.

Det teoretiske fundament finder jeg også i Cresswells beskrivelse af transgression. Reaktionen på, at en gruppe aktører defineres som værende out of place, indebærer beskrivelser af en praksis, som anses som upassende.

I interviewene leder jeg derfor efter beskrivelser af det, som de unge betragter som værende anderledes end sig selv og Ungdomshuset, mens jeg i artikelempirien leder efter beskrivelser af Ungdomshuset som værende anderledes end andre steder og de unge som værende out of place.

Også under dette analysetema definerer jeg fortællinger og henvisninger til historien, fordi disse også kan være med til at konstruere forskellighedsidentitet. Det kan for eksempel være fortællinger om, at Ungdomshuset altid har været en torn i øjet på Borgerrepræsentationen i København.

4.1.3 Analysetema 3: Konstruktionen af sted og stedstilknytning

Både Simonsen, Cresswell og Massey beskriver, at sted og rum produceres gennem sociale praksisser, og derfor fokuserer jeg under dette analysetema på beskrivelser af de unges praksisser i Ungdomshuset. Disse giver mig en forståelse af stedets forskellige betydninger.

Stedstilknytning kommer til udtryk gennem en beskrivelse af at være tryk et sted og gennem beskrivelser af et sted, hvor det er naturligt eller passende at være. Det teoretiske fundament for dette, henter jeg hos Massey og Rose, som begge beskriver vigtigheden af at have et sted, som kan betegnes som sit eget eller som en sikker base. Herunder kan også være sammenligninger med et hjem, familie, klub, en vennekreds eller andre sammenligninger, som udtrykker graden af tilknytningen. Henvisninger til historien, værdier, praksisser og minder, som er forbundet med stedet samt sammenligninger med andre steder konstruerer sted og stedstilknytning, og derfor leder jeg efter sådanne beskrivelser i empirien. Eksempelvis forbindes Ungdomshuset både af interviewpersoner og i artiklerne med Christiania, hvilket giver Ungdomshuset betydning.

4.1.4 På tværs af temaerne

I alle tre analysetemaer leder jeg efter selvfølgheder, som kan hjælpe mig til at beskrive, hvor hegemoniske diskurserne er. Jo mere indforstået betydningen er, des mere hegemonisk er diskursen. Jo mindre afsenderen beskriver detaljen, des mere hegemonisk er den diskurs, som afsenderen trækker på og reproducerer. Jeg er opmærksom på, at i og med der er tale om selvfølgheder, kan de være svære at få øje på, men ikke desto mindre er de meget beskrivende for, hvad en bestemt diskurs indeholder.

I praksis konstruerer flere af empiriens repræsentationer både fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning, og derfor overlapper de tre analysetemaer til tider hinanden. Min skelnen mellem de tre konstruktioner er således en analytisk skelnen.

Jeg laver ikke deciderede optællinger over, hvor ofte forskellige repræsentationer forekommer, men derimod sørger jeg for at give eksempler på alle de typer af repræsentationer, jeg definerer gennem analysen. Samtidig vil jeg til tider give min vurdering af, om de forskellige repræsentationer er typiske for empirien eller ej.

I både artikel- og interviewanalysen opsætter jeg for hvert analysetema en ækvivalenskæde, som fungerer som en opsamling på de foreløbige analyseresultater. Ud fra det analyserede opsætter jeg en kæde af betydninger, som konstruerer de unges fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning. Det betyder, at analysen indeholder i alt seks ækvivalenskæder, som fungerer som en opsamling på de betydninger, de to diskurser indeholder.

4.2 Analyse af artikler

Grundlaget for denne analyse er primært de vinkelskemaer, hvor jeg med rubrik og uddrag har registreret de 246 artiklers vinkler. Det er ikke alle artikler, der er repræsenteret i analysen, men jeg inddrager de vinklinger, som jeg mener, eksemplificerer empiriens forskellige typer af repræsentationer. Gennem analysen henviser jeg til artiklerne ved at skrive en forkortelse for avisens navn, datoen for hvornår artiklen er bragt og sidetallet i avisen. Nogle gange vil sidetallet være efterfulgt af et bogstav, hvis der er flere artikler på samme side, som er med i min empiri. Denne henvisning (JP201006, 4b) henviser således til en artikel, der er bragt i Jyllands-Posten den 20. oktober 2006 på side 4, hvor der også er mindst én anden artikel. Berlingske Tidende forkorter jeg Berl, Ekstra Bladet forkorter jeg EB, Information forkorter jeg Inf, Kristeligt Dagblad forkorter jeg Kri, Politiken forkorter jeg Pol og B.T. forkorter jeg BT.

4.2.1 Fællesskabsidentitet

Under dette analysetema beskriver jeg, hvordan Ungdomshusets fællesskabsidentitet konstrueres i repræsentationer om praksisser, værdier og egenskaber som vold, kultur, demokrati og venskab med udenlandske aktivister.

4.2.1.1 Vold og ulovlighed som værdier

En af de konstruktioner af Ungdomshuset, artikelmaterialet indeholder, er konstruktionen af Ungdomshuset og de unge som voldelige eller som aktører, der udfører ulovlige handlinger. Mange af artiklerne reproducerer en betydning, hvor fællesskabet i Ungdomshuset indebærer vold og ulovligheder som værdier.

Et eksempel på det finder jeg i artiklen *Ungdomshuset opruster*. I rubrikken beskrives Ungdomshuset aktivt med en handling, som referer til, at Ungdomshuset er en part i en krig; det opruster. At Ungdomshuset er en aktiv part i en krig uddybes i indledningen, som jeg har registreret som artiklens vinkel:

"Mens flere politikere kæmper med planloven i hånden for at bevare Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København, forbereder de unge i huset sig til

at tage mere hårdtslående redskaber i hænderne. En noget alternativ ønskeseddel på Ungdomshusets hjemmeside røber, at man mener, der bliver brug for bl.a. plexiglas og armeringsjern” (JP201006, 4b).

Det beskrives, at Ungdomshuset ønsker sig plexiglas og armeringsjern, og der trækkes på en selvfølgelighed om, at redskaberne skal bruges til et voldeligt formål. Der konstrueres således en subjektposition for de unge med den egenskab 'at tage hårdtslående redskaber i hænderne'. At Ungdomshuset ønsker kamp, vold og ulovlighed gøres endnu tydeligere, ved at der opstilles en modsætningsrelation til "*flere politikere*", som i modsætning til de unge kæmper på lovlig vis; "*med planloven i hånden*". Artiklen reproducerer således en betydning, hvor de unge ikke bruger lovlige metoder i kampen for Ungdomshuset i modsætning til politikerne, som gør. Mediernes diskurs udfyldes yderligere gennem ordet 'alternativ'. Ordet understreger, at det ikke er almindeligt eller acceptabelt at have brug for plexiglas og armeringsjern, og de unge defineres med disse ønsker som havende intention om voldelig, ulovlig kamp. Et lignende eksempel, hvor Ungdomshuset konstrueres som omfattende voldelige praksisser, finder jeg i artiklen *Video truer med krig om Ungdomshuset*. Ungdomshuset konstrueres ikke kun som værende den ene part i en krig, men også som værende den part, der truer med at starte krigen. Det uddrag, jeg har registreret som artiklens vinkel, beskriver hvilke våben, Ungdomshuset vil bruge i denne krig:

”Brosten, brændende barrikader og gadekampe. Det lægger miljøet omkring Ungdomshuset op til i en propagandavideo, som er offentliggjort på den populære videohjemmesiden Youtube” (Po1101206, 2).

Denne artikels vinkel reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshuset vil anvende brosten, brændende barrikader og gadekampe i en krig, som Ungdomshuset truer med at starte. I mediernes diskurs bygger fællesskabet i Ungdomshuset på værdier som krig og voldsom kamp, og den indeholder en subjektposition for de unge, som indebærer de samme værdier og praksisser.

Der er eksempler på, at der konstrueres niveauforskelle i graden af voldelighed blandt de unge. Det ses eksempelvis i artiklen *Ekspert: Hård kerne er meget voldelig*. Jeg har registreret vinklen med følgende uddrag:

”Fuld maskering, brosten og aggressioner. En kerne af de unge aktivister fra Jagtvej 69 skyer ingen midler og er opsatte på at sætte hårdt mod hårdt i kampen for at forsvare Ungdomshuset. Også hvis det indebærer brug af vold” (Berl111206, 12).

Vinklen konstruerer en differentiering blandt de unge; nemlig en hård kerne og resten. Den hårde kerne tillægges egenskaberne og praksisserne fuld maskering, brosten, aggressioner, skyer ingen midler, vil sætte hårdt mod hårdt og er parat til at bruge vold. De unge, som ikke konstrueres som værende en del af den hårde kerne, omtales ikke i uddraget, men ordet 'kerne' trækker på en selvfølgelighed om, at der *er* andre unge uden om kernen. I rubrikken konstrueres et forhold, hvor det, der adskiller kernen fra de omkringværende unge, er, at kernen er 'meget voldelig'. Det er ikke tydeligt, hvad der er kendetegnende for den gruppe, der omgiver kernen. Den kan både betegnes som slet ikke voldelige eller bare lidt voldelige. Hvis ordet 'meget' var undladt, og der i stedet havde stået: "Hård kerne er voldelig" havde modsætningen til den resterende gruppe været tydeligere, så ville den kunne defineres som ikke voldelig. Men når ordet 'meget' er brugt, trækker rubrikken snarere på en selvfølgelighed om, at den resterende gruppe også er voldelig – bare ikke i så høj grad som kernen.

Samtidig er ordet 'kerne' en metafor for det vigtigste i en eller anden sammensætning. Det er kernen, der styrer den helhed, som den er kerne i. Derfor reproducerer artiklens vinkel en betydning, hvor der er en kerne, som styrer resten af gruppen, og denne kerne styrer gruppen i en meget voldelig retning. Diskursen opsætter således to subjektpositioner for de unge; én med betydningen 'meget voldelig' og styrende og én med egenskaben 'lidt voldelig' og styret af kernen.

Hele konstruktionen af Ungdomshuset som et fællesskab, der styres af en meget voldelig kerne, styrkes ved, at kilden til udsagnet præsenteres som ekspert.

Ikke alle artikler, som reproducerer en betydning af Ungdomshuset som indebærende voldelighed, gør det direkte. Der er også eksempler på vinkler, som indirekte tillægger Ungdomshuset voldelige værdier. Det sker for eksempel i artiklen *Nørrebro tilbage til normalen*, hvor jeg har registreret vinklen med dette uddrag:

”Septembersolens genskin i knuste glasskår er et af de få materielle beviser på gårsdagens uroligheder i den da så brændende bydel Nørrebro. Tømmermænd efter søndagens brændende gader, knuste brosten og proppede salatfade er vel overstået. Nørrebro er som altid stuvende fyldt med mennesker. I baggården ved ’Ungeren’, eller ’Ungdomshuset’ om man vil, åndede alt fred og ro blot tolv timer efter, at mange af de unge brugere blev løsladt af politiet” (EB260906, 10).

Indledningen er en reportage, som beskriver stemningen på Nørrebro og især området omkring Ungdomshuset. I den sidste sætning af uddraget konstrueres en relation mellem de unge og gårsdagens uroligheder gennem referencen til, at mange af de unge er løsladt af politiet.

På den måde konstrueres Ungdomshuset som forbundet med brændende gader, knuste brosten og proppede salatfade.

I Politiken er der et eksempel på en artikel, der konstruerer de unge som både umodne og praktiserende ulovlige praksisser. Det gælder artiklen *Ungdomshuset: Er de unge modne til et nyt hus?* Rubrikken er formuleret som et spørgsmål, men i og med at spørgsmålet om modenhed bringes på banen, eksisterer konstruktionen af de unge som umodne også. Indledningen, som jeg har registreret som artiklens vinkel, fortsætter ikke direkte med en uddybning af spørgsmålet om modenhed men konstruerer Ungdomshuset gennem en praksis:

”Lørdagens voldsomme optøjer på Nørrebro mellem Ungdomshusets aktivister og politiet var om ikke planlagt, så uundgåelige. Ordensmagten stod parat i fuld udrustning med frisk tåregas og knipler, og lige bag muren til Assistens Kirkegård ventede flere kampklædte betjente med hunde. Der var heller ikke noget at tage fejl af. Gadedemonstrationen havde været annonceret i ugeavis. På Jagtvej på den anden side af muren befandt de mere end 500 demonstranter sig. 90 procent af dem var ulovligt og massivt maskerede og bevæbnet med brosten, kanonslag, jernstænger og nytårsraketter” (Pol191296, 2).

De unge konstrueres som værende en del af praksissen 'optøjer' og gennem praksisserne *"ulovligt og massivt maskerede og bevæbnet med brosten, kanonslag, jernstænger og nytårsraketter"*.

I den virkelighed, som artiklen præsenterer, bidrager Ungdomshuset til optøjerne med de ovennævnte praksisser. Samtidig tydeliggøres det, at de unges bidrag til optøjerne er bevidst og ikke en tilfældighed, for *"gadedemonstrationen havde været annonceret i ugevis"*.

Ud fra denne repræsentation af Ungdomshusets unge som ulovligt maskerede og bevæbnet, som aktivt og bevidst bidragende til optøjer, spørger rubrikken, om de unge er modne. Artiklen trækker således på en selvfølgelighed om, at det er de ikke. Også politiet beskrives i denne artikel som værende en del af de uundgåelige optøjer, og artiklen reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshuset er en del af nogle optøjer, som de unge og politiet begge bidrager til, men hvor det er de unge, der tager det første skridt i kraft af at annoncere og indlede demonstrationen.

Der er således mange eksempler på, at artiklerne reproducerer en betydning af fællesskabet i Ungdomshuset som indeholdende vold. Men der er også eksempler på, at mediediskursen udvides, sådan at Ungdomshuset ikke kun indeholder voldelige praksisser, men at det også har kontrollen over volden. Det ser jeg i artiklen *Det bliver værre* i B.T. Her har jeg registreret vinklen med følgende uddrag:

"Hvis du tror, kampene du så lørdag aften, var slemme, kan du godt tro om igen. For når politiet rydder Ungdomshuset på Nørrebro, er der ingen grænser for, hvor voldeligt det bliver. Overhovedet. Så klart er budskabet fra 'Ungeren', der stadig er rødglødende på politikerne over salget af huset på Jagtvej 69" (BT181206, 16).

Artiklen repræsenterer Ungdomshuset som havende magten til at afgøre, hvor voldelig et rydningsforsøg fra politiets side bliver. I starten af uddraget skabes en relation, som ikke er typisk for artikelempirien; nemlig relationen mellem avislæseren og Ungdomshuset. Der sættes en forskellighedsrelation op mellem de unge og B.T.'s læsere, hvor læserne er publikum til en kommende rydning, hvor Ungdomshuset kan afgøre, om det bliver voldeligt eller ej. Artiklens vinkel reproducerer således en

subjektposition for de unge, som indeholder magten til at afgøre, om en rydning bliver voldelig eller fredelig, og en intention om at sørge for, at det bliver grænseløst voldeligt.

Jeg har nu gennemgået nogle eksempler, hvor artiklernes vinkler reproducerer betydninger af Ungdomshuset som omfattende et fællesskab, der indebærer voldelige værdier og ulovlighed. Empirien indeholder flere eksempler på lignende konstruktioner, og jeg har her samlet nogle rubrikker og uddrag fra artiklernes vinkler, som reproducerer lignende betydninger i mediernes diskurs:

Rubrik: *Ungdomshuset opfordrer til ballade* (Berl211006, 11), uddrag: *"det har fået brugerne af huset til at forberede sig på kamp"* (Berl211006, 11), rubrik: *Brandbomber og partisansøm* (EB191206, 10), rubrik: *Fra brosten til de bonede gulve* (BT251206, 20) og uddrag: *"Forud for 'Slaget om Ungdomshuset' udveksler aktivister opskrifter på hjemmelavede stenslynger, bomber med maling og organisering af aktionsgrupper"* (JP301106, 2b).

Udover de artikler, jeg nu har gennemgået, er der også enkelte eksempler på artikler, som repræsenterer Ungdomshuset som værende ulovligt på en måde, der ikke omfatter vold eller hærværk. Det gælder eksempelvis denne artikel: *Fødevarekontrol: Ungdomshusets folkekøkken eksisterer ikke*. Vinklen har jeg registreret med følgende uddrag:

"Folkekøkkenet i Ungdomshuset på Nørrebro i København eksisterer ikke. Det erklærer Fødevareregion Øst – uden nogensinde at have haft en inspektør indenfor. Fødevaremyndighederne har således i årevis ignoreret anmeldelser af, at der ulovligt er blevet drevet folkekøkken. Her køber op imod 100 kunder hver uge vegansk fremstillet middagsmad" (JP011106, 9).

Artiklen skiller sig ud fra de fleste andre artikler i empirien ved ikke at omhandle konflikten om retten til huset. Men den repræsenterer ligesom mange af de andre artikler en betydning af Ungdomshuset, som indebærer ulovlighed.

4.2.1.2 Både vold og fred

I empirien er der eksempler på artikler, der reproducerer både voldelige og ikke-voldelige betydninger af Ungdomshuset. Mediernes diskurs indeholder således subjektpositioner for de unge med tvetydige værdier. Et eksempel på det finder jeg i artiklen *Gøgler for et hus*, hvor jeg har registreret vinklen med følgende uddrag:

”Det var gadefest i stedet for gadekamp. Hjelme og raid-huer³ var afløst af klovnemasker. Bål i gaden skiftet ud med fakler. Ungdomshuset fik Nørrebro til at grine med sig i går, da 500-600 festlige demonstranter fik smilene frem på den råkolde og regnfulde december eftermiddag, hvor ethjulede cykler anførte en demonstration fra Sankt Hans Torv til den omstridte adresse på Jagtvej 69” (EB311206, 13).

I uddraget tillægges Ungdomshuset den aktive handlen at få folk til at grine, og som rubrikken indikerer, er vinklen, at Ungdomshuset er underholdende, og at de unge vil bruge denne egenskab i kampen for huset. Uddraget udbygger denne konstruktion af Ungdomshuset, så den også indeholder modsætningsfyldte værdier og praksisser. Uddraget repræsenterer Ungdomshuset som et fællesskab bestående af både fredelig underholdning og voldelig kamp. Raid-huer, klovnemasker, fakler og bål er symboler på dette og på værdierne vold og fred.

Et andet eksempel på, at Ungdomshuset konstrueres som indeholdende dobbeltsidede værdier, finder jeg i artiklen *Knyttede næver og åbne arme*. Rubrikken referer til to værdier, som symbolsk er modsætninger til hinanden. Modsætningsforholdet uddybes i uddraget, som illustrerer vinklen:

”De unge, der bruger Ungdomshuset, er en broget skare. De står sammen om det samme mål, men de har vidt forskellige grænser for, hvor langt kampen kan gå” (Ber111206, 13).

Her konstrueres en fællesskabsidentitet om det samme mål; nemlig at kæmpe. Fællesskabet nuanceres gennem repræsentationen af, at de unge trods det fælles mål er forskellige. Forskelligheden ligger i, hvilke midler de vil bruge i kampen. Som

³ Raid er et substantiv, der betyder et lynhurtigt angreb, der tilsigter ødelæggelse (Politikens Nudansk Ordbog, 1992)

rubrikken viser, kan midlerne være knyttede nævner eller åbne arme – brug af vold eller imødekommenhed. Artiklens vinkel reproducerer subjektpositioner i mediernes diskurs, der indeholder, at det fælles mål er at kæmpe, men at de bruger forskellige metoder. De spænder fra knyttede næver til åbne arme eller fra vold til imødekommenhed.

4.2.1.3 Demokrati og modkultur for de alternative

I empirien er der også eksempler på artikler, der reproducerer en betydning af Ungdomshuset og af de unge som værende en del af en modkultur med nærdemokrati, fælles tøjstil, interesser, musiksmag, kultur og værdisæt.

Alle aviserne undtagen Ekstra Bladet har en eller flere artikler, som har det fællestræk, at de beskriver, at der er en sandhed om Ungdomshuset, som ikke er alment kendt. I vinkelskemaerne har jeg samlet disse artikler under positionstypen; 'Ungdomshuset er (egentlig) kulturelt og demokratisk'. Et udtalt eksempel på en sådan artikel er *Unge fra pæne hjem*, hvor jeg har registreret vinklen med følgende uddrag:

"Det slår pludselige klik for dem, og de går amok i en voldsrus af afmagt. Men i virkeligheden er de unge i Ungdomshuset helt velfungerende til daglig – og de kommer fra pæne middelklassehjem" (BT191206, 18).

Denne artikel referer til, at den kendte sandhed om Ungdomshuset er, at det er voldeligt, mens den overraskende sandhed er, at de kommer fra pæne hjem og dermed indgår i det store fællesskab, man kan kalde middelklassen. I empirien er der flere eksempler på artikler, som i en eller anden grad trækker på en selvfølgelighed om, at Ungdomshuset er voldeligt, men at der også er en anden virkelighed om de unge. Eksempelvis er der i Politiken en serie på fire artikler, som har den fælles overligger⁴: "*Inde i ungeren*". I Information er der ligeledes en serie, der har det formål at beskrive, hvad der sker i Ungdomshuset, "*mens vi venter på politiet*" (Inf161006, 6/7). Det er ikke tydeligt, hvor mange artikler der indgår i serien, men det drejer sig om cirka tre-fem artikler. Formålet med artiklerne er at beskrive den ukendte virkelighed om Ungdomshuset, og i nogle tilfælde defineres denne virkelighed som mere sand end den kendte virkelighed. Mange

⁴ En overligger er en overskrift, som står før rubrikken. Ofte efterfulgt af et kolon. (Meilby 2001, 294).

af disse artikler reproducerer betydninger, hvor de unges fællesskabsidentitet bygger på værdier som musik, demokrati, åbenhed og fælles interesser.

En af disse artikler er *Modkultur: Ungdomshuset på Jagtvej*, hvor rubrikken konstruerer både fællesskabsidentitet og forskellighedsidentitet gennem ordet 'modkultur'. Det sker ved, at der ikke bare er tale om en fælles kultur men en modkultur, som eksisterer i kraft af at være modsætning til en anden kultur. I vinkeluddraget meningsudfyldes fællesskabsidentiteten:

"I går var dommens dag for de 200 unge, som har viet deres liv til det københavnske ungdomshus. Landsretten besluttede, at de ikke har brugsretten til huset. Så de må droppe deres folkekøkken, gøgl, musik, bar og café. Alt arrangeret af unge. Og bundet sammen af fem regler, hvor beslutninger træffes i plenum med fuld enighed" (Pol290806, kul1).

Fællesskabsidentiteten konstrueres gennem henvisninger til de aktiviteter, som de unge praktiserer i huset; folkekøkken, gøgl, musik, bar, café og fælles beslutninger med fuld enighed. Også referencen til husets fem regler konstruerer fællesskabsidentiteten.

Uddraget konstruerer en meget stærk stedstilknytning mellem de unge og huset, fordi den beskriver, at de unge har viet deres liv til huset. Stedet har således ikke kun betydning for de unge, fordi de arrangerer og praktiserer mange forskellige aktiviteter der. Det får også betydning ved, at 200 unge har viet deres liv til stedet. De har givet det størst mulige offer til huset, og det gør stedstilknytningen meget stærk.

Artiklen *Inde i ungeren #1: Anarkister skal også træffe beslutninger* konstruerer fællesskabsidentitet i repræsentationen af mandagsmødet, som er Ungdomshusets fælles plenum. Rubrikken henvender sig direkte til læseren med den genkendelige praksis at tage beslutninger, og gennem ordet 'også' skaber den et fællesskab mellem læseren og anarkisterne i artiklen. Fællesskabsopbyggelsen fortsætter i det uddrag, som jeg har registreret som artiklens vinkel:

"Anarkister bruger også demokrati. Hver mandag aften stikker Ungdomshusets faste klientel hovederne sammen til et stormøde, hvor de træffer beslutninger for husets drift. Det tager normalt fire-fem timer at kværne problemstillingerne igennem, og folk må jævnlige ud og snappe efter

luft i gården, hvis de vil holde til den bitre ende omkring midnat. Alligevel er mandagsmødet et forum med en overraskende beslutningskraft”

(Pol091106, 2).

Her konstrueres fællesskabsidentitet, der bygger på at træffe beslutninger om husets drift. Ligesom i rubrikken bruges ordet 'også' i uddraget til at danne fællesskab mellem Ungdomshuset og det omkringliggende demokratiske samfund. Ordet trækker på en selvfølgelighed om, at det omkringliggende samfund uden for Ungdomshuset anvender demokrati, og da Ungdomshuset også gør det, er det sammenligneligt med eller en del af det resterende demokratiske samfund.

Da artiklen fokuserer på, at Ungdomshuset er demokratisk, trækker den på en selvfølgelighed om, at det er en gængs opfattelse, at Ungdomshuset ikke er demokratisk. Artiklen reproducerer mediernes diskurs med en subjektposition for de unge, der indeholder medbestemmelse og engagement i demokratiske beslutninger.

Artiklen *Huset vi alle taler om* er et interview med Ditte, der er en af husets pressetalsmænd. Da artiklen er et interview, kommer vinklen ikke helt så tydeligt frem i indledningen, som den gør i en traditionel nyhedsartikel. Derfor ser jeg vinklen tydeligt i rubrikken. Artiklen indledes med journalistens spørgsmål:

”Skal man være klædt i sort og have piercinger for at komme her? ’Nej da, man kommer som man er. Vi har ingen adgangskrav eller dresscode.

Påklædningen er ligegyldig. Men man skal overholde husets fem regler:

Ingen vold. Ingen stoffer. Ingen racisme. Ingen sexism og ingen

heterosexisme,’ siger pressetalsmanden Ditte, der dog ikke vil lukke B.T.

indenfor” (BT201006, 22a).

De fem regler, som Ditte remser op, konstruerer huset som indehavende værdier, hvor vold, stoffer, racisme, sexism og heterosexisme er uacceptable, men ellers kan man komme som man er, fortæller pressetalsmanden. Ægtheden af dette bliver der dog sat spørgsmålstegn ved i uddragets sidste sætning, hvor det bliver tydeligt, at ikke alle kan komme, som man er, da journalisten ikke kan få lov at komme ind. Således reproducerer artiklen en betydning af, at de unge, her repræsenteret af Ditte, har en selvopfattelse, som ikke stemmer overens med den virkelighed, artiklen præsenterer.

Mediernes diskurs indeholder, at de unge tror og gerne vil overbevise andre om, at Ungdomshuset er et åbent sted, men at det faktisk ikke er sådan. Diskursen indeholder således en subjektposition for de unge, som indebærer en selvopfattelse, der ikke stemmer overens med virkeligheden.

Et eksempel på, at Ungdomshusets fællesskab er karakteriseret ved en bestemt fælles interesse, finder jeg i artiklen *Ungdomskultur: I stilstanden findes det alternative*. Rubrikken indikerer, at artiklen omhandler en kultur, der er for unge, og som er alternativ. Vinklen har jeg registreret med følgende uddrag:

”Ungdomshuset på Jagtvej 69 har i snart 24 år fungeret som rammen om et fællesskab for unge, der samledes om punkmusikken og den tilhørende kultur” (Inf211006, 6/7).

Artiklens vinkel reproducerer således en betydning af Ungdomshuset som et sted, der i lang tid har samlet unge mennesker om en fælles musiksmag og kultur. Fællesskabet er således afhængigt af Ungdomshuset. Derudover karakteriseres fællesskabet i rubrikken som værende alternativt, hvilket indikerer, at netop dette fællesskab er en sjældenhed. Uddraget er et eksempel på Maseys og Simonsens pointe om, at sted produceres i tid og af sociale praksisser, og at stedet igen sætter rammer for sociale praksisser.

4.2.1.4 Venskab med udenlandske demonstranter

Mange artikler reproducerer en diskurs, som indeholder en relation mellem Ungdomshuset og udlandet – i særdeleshed udenlandske demonstranter. Men relationen konstrueres på forskellige måder og indeholder derfor forskellige elementer.

I artiklen *Unge fik hjælp fra udlandet* i B.T. opstilles der eksempelvis en venskabsrelation mellem de unge og demonstranter fra udlandet:

”Demonstranter fra Holland, Sverige, Tyskland, USA og flere andre nationer var med, da Nørrebro søndag blev forvandlet til et åbent opgør mellem politi og aktivister. Fem demonstranter blev mandag varetægtsfængslet i 11 dage for vold eller forsøg på vold mod politiet. Ud af de fem var tre fra henholdsvis Irland, Tyskland og Sverige” (BT260906, 12).

Demonstranterne fra de forskellige nationer konstrueres således ikke som værende en del af gruppen af unge omkring Ungdomshuset men som en gruppe, der hjælper de unge med at forsvare Ungdomshuset. Samtidig defineres både de unge og gruppen af udenlandske demonstranter gennem praksissen 'anholdt for vold eller forsøg på vold'. Konstruktionen af dette forsvarsvenskab, hvor de unge og de udenlandske aktivister indgår som to grupperinger, finder sted i flere artikler. Det sker eksempelvis i følgende rubrikker: *International støtte til Ungdomshuset* (JP151206, 2a) og *Udlændinge i kamp for Ungdomshuset* (Berl260906, 12).

Når relationen mellem de unge og udenlandske demonstranter konstrueres som en støtte-, venskabs- eller forsvarsrelation, tillægges de to grupper fælles praksisser, egenskaber og værdier. Disse kan være kamp, vold, kriger og autonom. Det ser jeg eksempelvis i følgende rubrikker og uddrag:

Uddrag: "*Den udenlandske kamphær er ifølge en række kilder i miljøet stadig intakt*" (Pol181206, 1), rubrik: *Gadekrig: Krigere tilkaldt fra udlandet* (EB171206, 6), uddrag: "*De seneste dage er der bygget op til konfrontation, og der har været samlet en større gruppe autonome fra ind- og udland i det rydningstruede hus på Jagtvej i København*" (JP171206, 2).

I artiklen *Udenlandske aktivister førte an i gadekampe på Nørrebro* i Kristeligt Dagblad udvikles relationen mellem de unge og udenlandske aktivister. Rubrikken konstruerer et forhold, hvor gruppen af udenlandske aktivister tillægges den aktive egenskab 'at føre an i gadekampe', hvor der trækkes på den selvfølgelighed, at de unge følger trop, men at deres deltagelse er mindre aktiv.

Artiklens vinkel har jeg registreret med følgende uddrag:

"*Weekendens uroligheder omkring Ungdomshuset blev ifølge politiet ekstra voldsomme, fordi de danske aktivister havde indbudt 'verdens ballademagere'*" (Kri181206, 3).

Her defineres de udenlandske aktivister som 'verdens ballademagere', mens de unge tillægges den aktive praksis at have indbudt dem. Selvom de udenlandske aktivister således defineres som mere voldsomme end de unge, reproducerer vinklen en betydning, hvor de unge også bærer en stor del af ansvaret for voldsomheden, fordi de

har sørget for, at de ekstra voldsomme udlændinge deltog i gadekampene. Denne sammenhæng repræsenteres dog ikke som den ultimative sandhed men som politiets udlægning af forholdene.

Et lignende eksempel, som reproducerer en betydning af, at de udenlandske aktivister deltager mere aktivt i kampene end de unge, finder jeg i artiklen *Ungdomshuset: Gadekrig i København: Udlændinge: Nye kampe på vej* (Pol181206, 1). Af rubrikken fremgår det, at det er udlændinge, der proklamerer flere gadekampe i København. Den reproducerer dermed en betydning af, at ansvaret for kampene er de udenlandske aktivisters. Ligesom i det ovenstående eksempel, hvor de udenlandske aktivister konstrueres som de ledende, konstrueres de her, som værende dem, der kan afgøre, hvorvidt der kommer flere gadekampe.

Empirien indeholder også eksempler på artikler, der reproducerer en diskurs, hvor der er forskellige definitioner af, hvorvidt der er tale om ét stort fællesskab, som både omfatter de unge og udenlandske aktivister, eller om der er tale om to fællesskaber, som er forbundet med en venskabs- eller støtterelation. Det sker i artiklen *Ungdomshusets invitation forarger*. Vinklen illustreres af følgende uddrag:

”De unge fra Ungdomshuset på Nørrebro i København har inviteret autonome fra hele verden til København for at deltage i kampen om Ungdomshuset. Og det er en invitation, som vil blive hørt, siger talspersoner fra autonome miljøer i blandt andet Sverige, Tyskland, Finland og Irland. Hvis Ungdomshuset angribes med vold, jamen så er det et angreb på hele miljøet, og så vil Ungdomshuset blive forsvaret med vold, siger de til Politiken.dk. Det får nu lokalpolitikere i København til at tage afstand fra Ungdomshuset” (Pol141106, 5).

Den indledende sætning skelner mellem de unge fra Ungdomshuset og autonome fra resten af verden, mens Ungdomshuset senere i uddraget konstrueres som en del af et miljø, der omfatter både danskere og udlændinge. Det store fællesskab defineres ud fra praksisserne at blive angrebet med vold og at forsvare med vold. Samtidig devalueres sandhedsværdien af denne konstruktion, da den ikke præsenteres som fakta, men som de udenlandske autonomes opfattelse af situationen. Hvad enten diskursen indeholder ét

stort fællesskab eller to fællesskaber, hvor de unge og de udenlandske aktivister kædes sammen gennem fælles praksis og en venskabsrelation, tillægges medlemmerne af fællesskabet/fællesskaberne overensstemmende egenskaber og værdier.

Fælles for mange af de artikler, der beskriver de unges kamp for Ungdomshuset, er, at de beskriver en intentionel handlen, som ifølge Castells konstruerer projektidentitet. De unge kæmper for det fælles mål at beholde Ungdomshuset. Samtidig er der i ordet kamp indlejret en modstand, og derfor beskriver artiklerne også praksisser, som ifølge Castells konstruerer modstandsidentitet. Dette giver jeg eksempler på under næste analysetema.

4.2.1.5 Ækvivalenskæde for fællesskabsidentitet

I mediediskursen ser ækvivalenskæden for de unges fællesskabsidentitet således ud:

Voldelige – udøver hærværk og ulovlige handlinger – indleder og deltager i gadekampe – autonome – del af en modkultur – demokrati og beslutninger i fællesskab – folkekøkken, gøgl, musik, bar og café – det fælles mål er at forsvare Ungdomshuset – venner med udenlandske (voldelige, aggressive og kæmpende) aktivister.

4.2.2 Forskellighedsidentitet

I artiklerne positioneres de unge i forhold til forskellige grupperinger. Ofte er det politiet, politikere og frikirken Faderhuset, som de unge positioneres som værende enten i modsætning til eller forskellige fra. Dette beskriver jeg under analysetemaet forskellighedsidentitet.

4.2.2.1 Uenighed med politikere

Konstruktionen af et modsætningsforhold mellem de unge og københavnske politikere konstrueres i flere artikler. Her er nogle eksempler på rubrikker:

Ritt B.: Ungdomshuset er ikke et kommunalt anliggende (Pol051206, 5),

Politikere lægger afstand til voldelig demonstration (Ber1171206, 5),

Politikere vil ikke hjælpe Ungdomshuset (Ber1181206, 7), Ungdomshuset:

Gadekrig i København: Politikere siger fra (Pol181206, 5b), og *Politikere vil ikke redde Ungdomshuset, og Faderhuset vil ikke sælge* (Kri131206, 3).

Fælles for disse rubrikker er, at det er kommunens og politikernes modstand mod Ungdomshuset, der repræsenteres. I forhold til Castells' teori om modstandsidentitet, konstrueres de unges identitet i disse rubrikker i forhold til politikerne ved at opleve modstand og ikke ved at udøve modstand.

Artiklerne reproducerer typisk en betydning i mediernes diskurs, hvor Ungdomshuset og politikere positioneres som værende hver sin part i en uenighed. Graden af uenighed er forskellig i artiklerne, og jeg kan dele positionstyperne ind i tre forskellige kategorier; Ungdomshuset og politikerne kan finde en løsning, Ungdomshuset og politikerne når aldrig til enighed, og Ungdomshuset anvender uacceptable metoder i konflikten/uenigheden.

Som eksempel på den første kategori, kan jeg nævne artiklen *Politisk flertal vil finde et nyt ungdomshus*. Jeg har registreret vinklen med følgende uddrag:

”Københavnske politikere fra Socialdemokratiet, de radikale og SF mødes i dag eller fredag med Fonden Jagtvej 69. Målet med mødet er at finde et nyt ungdomshus, som Fonden Jagtvej 69 er klar til både at købe og stå for driften af” (JP281206, 6).

Det interessante er, at i denne artikel, som repræsenterer en virkelighed, hvor en enighed muligvis er i sigte, inddrages Ungdomshuset ikke direkte som aktiv part. Ungdomshuset er et objekt, som de to parter, politikere og Fonden Jagtvej 69, muligvis kan finde en fælles løsning for.

I empirien er der flere eksempler på den anden positionstype-kategori, hvor Ungdomshuset og politikere aldrig når til enighed. Her er det artiklen *Konflikten er mere fastlåst end nogensinde*, hvor jeg har registreret vinklingen med følgende uddrag:

”Men sympatisører, naboer, politikere og andre kan godt smide nytårshatten igen, for det nye år ser ikke ud til at byde på nogen løsning, der kan fejres. Konflikten om Ungdomshuset er mere fastlåst end nogensinde.

Politikerne siger, bolden ligger på de unges side. De unge siger, at kommunen må spille ud” (Ber1311206, 7).

Her beskrives uenigheden med en fodboldkamp som metafor. Ingen af parterne mener, at de har ansvaret for at tage et skridt i retning af en løsning. Denne beskrivelse understreger den betydning, som bliver præsenteret i rubrikken; uenigheden er ikke bare fastlåst, den er så fastlåst, som den ikke har været tidligere. Dermed reproducerer artiklen en betydning af, at uenigheden med politikere er dybt forankret i Ungdomshuset. Dets signifikante betydning er, at det er uenigt med politikere.

Den sidste kategori, hvor Ungdomshuset positioneres som anvendende uacceptable metoder i konflikten, er der også en del eksempler på i empirien. Et af dem er artiklen *Ungdomshuset I: 'Det kan ikke blive værre'*. Rubrikken understreger det, der også var vinklen i ovenstående eksempel, at konflikten eller uenigheden er så ekstrem som overhovedet mulig. Det uddrag, som jeg har registreret som vinkel, uddyber dette:

”Ungdomshuset kastede lørdag den sidste rest af sympati overbord, lyder det i kor fra politikere, diverse nabogrupper, og mediernes kommentatorer. Overborgmester Ritt Bjerregaard slår i en pressemeddelelse fast, at 'der er intet, der kan legitimere de voldelige optøjer, vi har set i aften, og det siger sig selv, at det ikke tjener Ungdomshusets sag'” (Inf181206, 6/7).

Artiklen reproducerer en betydning, hvor Ungdomshuset er uenigt med både politikere, naboer og medier. Disse tre parter er alle enige om, at Ungdomshuset er skyld i, at en løsning ikke kan findes, fordi de unge har sørget for, at de tre parter ingen sympati har for Ungdomshuset. Diskursen opstiller således en subjektposition for de unge, som indebærer at lave voldelige optøjer, som er så uacceptable, at andre mister sympati. Et andet eksempel er artiklen *Politikere afviser nyt hus til de unge*. Her konstrueres et modstandsforhold mellem de unge og den løst definerede gruppe 'politikere'. Konstruktionen uddybes i det uddrag, jeg har registreret som artiklens vinkel:

”Ungdomshuset og dets brugere fik torsdag aften et politisk dødsstød, da medlemmerne af Københavns Borgerrepræsentation på et møde afviste et

forslag om at videreføre husets aktiviteter andetsteds end Jagtvej 69”

(Berl021206, 13).

Politikere defineres her som medlemmerne af Københavns Borgerrepræsentation. Forholdet mellem politikere og de unge konstrueres som bestående af ”*et politisk dødsstød*” til de unge. Ordet ’dødsstød’ trækker på en selvfølgelighed om, at der har foregået en kamp mellem borgerrepræsentationen og Ungdomshuset. En kamp som nu er slut og vundet af politikerne, da de giver Ungdomshuset dødsstødet.

Mange af artiklerne fokuserer på det nutidige modsætningsforhold mellem de unge og Københavns Kommune, men der er også eksempler på artikler, som er vinklet på, at modsætningsforholdet har eksisteret gennem længere tid. Det ser jeg i artiklen *Baggrund: Problemerne, der ikke lod sig sælge*, hvor jeg har registreret vinklen med to uddrag:

*”Lettelsens suk var enorm, da Københavns Kommune i sin tid solgte Ungdomshuset. Men da begyndte problemerne først for alvor” og
”København kan snart fejre sølvbryllup med Ungdomshuset på Jagtvej, og den skrammede og forrevne facade i nummer 69 vidner om et stormfuldt og slidsomt forhold. Med meget få og små oaser af ægteskabelig lykke”*
(Pol201006, 2a).

Det fremgår ikke klart af rubrikken, at artiklen handler om Ungdomshuset. Her fremgår det kun, at der er tale om nogen, der kan defineres som problemer. Denne definition er der ingen afsender på, hvilket indikerer, at der er tale om nogen, som er så accepteret som værende problemer, at det ikke er nødvendigt at skrive, hvem der er tale om. I uddraget præciseres det, at det er Ungdomshuset, der er tale om, og det fremgår implicit, at det er Københavns Kommune, der definerer de unge som problemer. Artiklen reproducerer en betydning af, at Københavns Kommune og andre opfatter Ungdomshuset som et problem, og at denne opfattelse har medført, at situationen omkring Ungdomshuset nu er så alvorlig. Mediernes diskurs indeholder en subjektposition for de unge, som indebærer, at de er blevet mødt med modvilje fra kommunen. Artiklen repræsenterer et historisk forløb, hvilket ifølge Hall konstruerer

kultur, som indeholder identitet. Derfor er konflikt med kommunen en forankret betydning af Ungdomshusets kultur og de unges forskellighedsidentitet.

4.2.2.2 I kamp med politiet

Der er flere eksempler på, at de unge konstrueres som værende i et modstandsforhold til politiet. Det gælder blandt andet artiklen *Unge og politi i voldsomt sammenstød på Nørrebro*. I rubrikken konstrueres en relation mellem de unge og politiet, som består af et voldsomt sammenstød, og ingen af parterne konstrueres som værende mere eller mindre aktive end den anden. Men det ændrer sig i artiklens underrubrik, som jeg til dels har registreret som artiklens vinkel:

”Politi og demonstranter tørnede sammen, da flere hundrede sortklædte unge i går gik i demonstration for at bevare Ungdomshuset. Forældre mener, at de unge er ophidsede på grund af chikane fra politiet”
(Ber1171206, 4).

Her defineres relationen som indeholdende ’at tørne sammen’, og de unge konstrueres som dem, der med deres praksis udløser sammenstødet. Der er ingen afsender på beskrivelsen af praksissen, hvilket indikerer, at det er den virkelighed, som denne artikel repræsenterer. Samtidig konstrueres de unge som ophidsede og politiet som chikanerende, men ægtheden af denne konstruktion svækkes gennem henvisningen til en afsender; nemlig de unges forældre. At de unge er chikanerede af politiet præsenteres således som en fortolkning af virkeligheden, mens repræsentationen af de unge som uløsende sammenstødet repræsenteres som virkeligheden.

Jeg har også registreret artiklens indledning, fordi den indikerer en vinkel, som er lidt forskellig fra den, der slås an i artiklens rubrik og underrubrik. Hvor rubrikken indikerer et jævnbrydigt sammenstød mellem to parter, konstrueres de unge i indledning som de aktive, og der refereres ikke til politiet. Indledningen er en reportage fra de unges demonstration:

”Der var stadig gang i juletræssalget på Nørrebros Runddel, da sortklædte, maskerede unge lidt i klokken halv fem i går eftermiddag væltede ud af Ungdomshuset på Jagtvej 69 og påbegyndte deres demonstration i retning

mod Åboulevarden. De fleste var maskerede. Nogle formummede i sorte fullface styrthjelme, andre med elefanthuer og atter andre med sorte tørklæder for ansigtet” (Ber1171206, 4).

Her konstrueres en fællesskabsidentitet som bygger på egenskaberne sortklædt, maskeret og formummet samt gennem praksissen at vælte ud af Ungdomshuset og påbegynde en demonstration. Konstruktionen af de unge, som udløsende sammenstødet, bliver derfor tydeligere. Samtidig konstrueres de unge som værende out of place, fordi der trækkes på en selvfølgelighed om, at juletræssalg ikke harmonerer med sortklædte og maskerede unge. Sympatien i artiklen placeres således ikke hos de unge.

I artiklen *Politiet stækker Ungdomshuset* konstrueres et modsætningsforhold mellem politiet og Ungdomshuset. I rubrikken beskrives politiet aktivt med den handling, at de stækker Ungdomshuset. Jeg har registreret indledningen som vinkel, selvom den ikke umiddelbart understøtter rubrikken, og her beskrives forholdet mellem politi og Ungdomshuset som en krig:

”Umiddelbart lignede weekendens optøjer på Nørrebro alt andet end en sejr for politiet. Lørdag udviklede en demonstration med små 500 aktivister fra Ungdomshuset sig til en regulær krig mellem autonome og kampklædt politi, som blev angrebet med brosten, fyrværkeri, kanonslag og malerbomber” (JP181206, 2a).

I indledningen konstrueres de unge som angribende politiet, mens politiet hverken beskrives som angribende eller forsvarende men udelukkende som den ene part af en krig. Artiklen reproducerer således en betydning, hvor de unge med deres krigsstartende handlinger er out of place.

Underrubrikken understøtter i højere grad end indledningen rubrikkens budskab om, at politiet stækker Ungdomshuset. Derfor har jeg også registreret denne som repræsenterende artiklens vinkel. Ligesom i indledningen konstrueres forholdet mellem Ungdomshuset og politiet som en krig eller en kamp:

”I weekenden vandt ordensmagten en lille sejr, da 84 udenlandske autonome blev varetægtsfængslet. I dag smides de ud af landet” (JP181206, 2a).

Uddraget reproducerer en betydning, hvor ordensmagtens mål er at varetægtsfængsle autonome og sørge for, at de udenlandske bliver smidt ud af landet. Mediernes diskurs konstituerer således en tydelig modsætning mellem de unge og politiet, fordi de to parter har hvert deres mål, som er at vinde over hinanden. Der er ikke noget fælles mål om at skabe ro og sameksistens.

Et andet eksempel på, at de unge positioneres i modsætning til politiet, finder jeg i artiklen *Nedtælling til Ragnarok*, hvor jeg har registreret vinklen med følgende uddrag:

”De unge i Ungdomshuset på Nørrebro i København forbereder sig på ’dødskampen’. De sortklædte unge har ikke ejendomsretten på deres side, men de betragter huset som deres og samler allerede sten sammen for at have kasteskyts klar mod politiet. I deres egen selvforståelse kæmper de en retfærdig kamp for en anderledes livsstil. Vi rapporterer fra husets normalt lukkede verden” (JP261106, 8).

I uddragets første sætning konstrueres en relation mellem de unge og en ukendt part, som defineres som en dødskamp. I det følgende tydeliggøres det, at ejendomsretten og politiet er en del af den modsætning, som de unge er i dødskamp mod. De unges relation til politiet indebærer, at de vil kaste sten mod politiet.

Uddraget konstruerer også en fællesskabsidentitet, som indeholder at være sortklædt, at betragte huset som sit eget og at have en alternativ livsstil. At være sortklædt og have en alternativ livsstil kædes sammen med at være en aktiv part i en dødskamp, hvor man vil kaste med sten. Da artiklen bygger på nyhedskriteriet sensation bliver alle disse egenskaber konstrueret som værende out of place. I den virkelighed, artiklen præsenterer, vil de unge kæmpe voldsomt mod politiet, men det er utydeligt, hvad de vil kæmpe for, da de ikke ejer huset, og det kun er de unge selv, der mener, det er en retfærdig kamp. Den forskellighedsidentitet, som skabes for de unge, får derfor betydningen at være uacceptabel.

Forskellighedsidentiteten, hvor de unge sættes i modsætning til politiet, konstrueres på forskellige måder. Som vist er der flere eksempler på konstruktioner, hvor forholdet defineres som krig, kamp eller optøjer. Ofte konstrueres forholdet sådan, at begge parter

er aktive, men der er også mange eksempler, hvor de unge er angribende og politiet forsvarende, således at sympatien lægges hos politiet. Der er dog også eksempler på det modsatte. Det ser jeg i artiklen *Politiets brug af knipler skal undersøges*. Jeg har registreret følgende uddrag, der definerer vinklen:

”Politiets knippelslag mod unge demonstranter på Nørrebro forrige søndag bør få konsekvenser for politiets ledelse, mener de unge” (Po1061006, 2).

Vinklen i denne artikel bygger på, at de unge reagerer på politiets handling. De unge er de forsvarende over for politiets opførsel, som i denne artikel defineres som out of place.

Også i artiklen *Politiknipler mod børn i gadekamp* (EB271106, 6) er det politiet, der defineres som værende out of place, fordi der trækkes på nyhedskriteriet sensation og en selvfølgelighed om, at det er uacceptabelt at slå på børn.

Et eksempel, som umiddelbart ligner den samme konstruktion, finder jeg i artiklen *Gik politiet for vidt?* Rubrikken er formuleret som et spørgsmål og producerer derfor en mulig konstruktion af politiet som gående for vidt. Uddraget, der illustrerer vinklen, beskriver relationen mellem politiet, de unge og Faderhuset:

”Statsadvokaten på Sjælland skal vurdere, om politiet brugte overdreven voldsanvendelse, da de i søndags opløste Ungdomshusets ulovlige demonstration mod Faderhusets kirke i Rødovre. Politiet var uforberedte på urolighederne, og da de ankom til demonstrationen gik de hårdt til demonstranterne, der netop havde stormet og raseret Faderhuset”
(Ber1281106, 11).

De unge konstrueres gennem praksisserne at demonstrere ulovligt samt at storme og rasere Faderhuset. Politiet konstrueres som værende uforberedt på uroligheder og gå hårdt til demonstranterne. Ud fra denne konstruktion af virkeligheden er det op til læseren – og statsadvokaten, som artiklen påpeger – at afgøre, om politiet gik for vidt. Jeg mener, der trækkes på en selvfølgelighed om, at det gjorde politiet ikke, fordi Ungdomshuset udløste begivenheden ved at storme og rasere, mens politiet er undskyldt, fordi det ikke var klar over de unges voldsomhed. Samtidig trækkes der på

en selvfølgelighed om, at de unges praksisser er uacceptable, fordi det ikke er acceptabelt at angribe en kirke.

I mange af de artikler, som beskriver, at de unge vil kæmpe mod politiet eller andre, gøres det ikke tydeligt, hvorfor de vil kæmpe. At huset er blevet solgt til Faderhuset, og at de unge nægter at flytte, er stort set den eneste forklaring, der gives på de unges modstand. Målet for de unges kamp er ikke tydeligt eller forståeligt. Det betyder, at den modstandsidentitet, som ifølge Castells konstrueres af de unges intentionelle modstandspraksisser, er meningsløs eller uacceptabel i mediernes diskurs.

4.2.2.3 Uvenner med Faderhuset

Modsætningsforholdet mellem de unge og frikirken Faderhuset konstrueres i flere artikler.

Eksempelvis artiklen *Natligt angreb mod Faderhuset*. I rubrikken konstrueres et modsætningsforhold mellem Faderhuset og en ukendt modpart gennem ordet 'angreb'. Dette uddybes i det uddrag, jeg har registreret som artiklens vinkel:

”Politiet efterforsker natlige angreb mod den kristne frikirke Faderhuset, der ejer Ungdomshuset på Nørrebro i København, som politisk hærværk. Vagthavende ved Nakskov Politi oplyser, at ukendte gerningsmænd natten til torsdag bombarderede en anden af frikirkens ejendomme – Bandholm Hotel på Lolland – med maling og smadrede to vinduer” (JP251106, 7).

I artiklen står der ikke, at det er Ungdomshuset, som står bag hærværket, men at gerningsmændene er ukendte, og at politiet efterforsker det som politisk hærværk. Men i og med, at Faderhuset defineres gennem at være ejere af Ungdomshuset, kædes Ungdomshuset sammen med hærværket. Artiklen reproducerer således en betydning, hvor der er grund til at formode, at Ungdomshuset udsætter Faderhuset for hærværk.

I en anden artikel, *Autonome brød ind i børnegudstjeneste*, konstrueres et meget entydigt modstandsforhold mellem Faderhuset og Ungdomshuset, som består i, at

Ungdomshuset angriber Faderhuset. I artiklens indledning, som jeg har registreret som vinklen, er situationen set fra Faderhusets perspektiv:

”Gudstjenesten skulle så småt til at begynde. Inde i Samuelskolens lokaler på Tæbyvej i Rødovre gjorde ungdomspræsten Kristina Djarling sig klar til en helt almindelig kirkehandling for børn, mens de sidste forældre kom ind med deres små poder. Omkring 30-40 personer var samlet i Faderhusets lokale, da gudstjenesten pludselig blev sat på standby. Udenfor var autonome fra Ungdomshuset på Jagtvej i København ankommet med bus, og efter at have lagt en ring omkring Samuelskolen, stormede omkring 30 af dem ind gennem en glasdør til lokalet” (JP271106, 7).

Artiklen er ikke bygget op som en traditionel nyhedsartikel, hvor indledningen med det samme svarer på spørgsmålene; hvad, hvem, hvor, hvornår og hvorfor. Den indledes med et reportageafsnit, hvori vinklen, som kommer til udtryk i rubrikken, understøttes. Perspektivet er Faderhusets og præst Kristina Djarlings, og artiklen beskriver situationen, så læseren kan sætte sig i hendes sted. Det betyder, at artiklen ud over konflikt også trækker på nyhedskriteriet identifikation, hvor der lægges op til, at læseren kan identificere sig med deltagerne i kirkehandlingen. Via artiklens fokus på at det er en helt almindelig børnegudstjeneste, der bliver angrebet, trækker artiklen også på nyhedskriteriet sensation. Dette resulterer i, at artiklen placerer sympatien hos Faderhuset, og de unge konstrueres som værende out of place. Artiklen reproducerer mediernes diskurs med en subjektposition for de unge, som indebærer at være autonom og at storme uskyldige børnegudstjenester.

4.2.2.4 Ungdomshuset er forskelligt fra flere parter

Flere artikler positionerer Ungdomshuset og de unge som værende i et modsætningsforhold til flere parter. Et eksempel på dette er artiklen *Naboer stiller krav til Ungdomshuset* i Kristeligt Dagblad. Her opstilles et modsætningsforhold mellem Ungdomshuset og dets naboer, og dette forhold uddybes i det uddrag, som jeg har registreret som artiklens vinkel:

”Protestgruppen mod Ungdomshuset i København, Naboerne på Nørrebro reagerer nu på Ungdomshusets opfordring til dialog. Gruppen ser gerne, at Ungdomshuset opfylder følgende: At de unge rydder op efter sig, når de har haft fest eller andre arrangementer, at de ikke begår vold og hærværk, og at brandsikkerheden er i orden” (Kri241006, 3).

Her fremgår det, at det, der i rubrikken betegnes som ’naboer’, refererer til en protestgruppe mod Ungdomshuset. Både naboerne og de unge bliver i vinklen konstrueret som aktive. Ungdomshuset har opfordret til dialog, og naboerne tager i mod og stiller krav. Præsentationen af naboernes fire krav trækker på en selvfølgelighed om, at de unge hidtil ikke har ryddet op efter sig, når de har holdt fest og arrangementer, at de begår vold og hærværk, og at brandsikkerheden i Ungdomshuset ikke er i orden. Således opstilles en subjektposition, som er voldelig, uansvarlig og udfører hærværk.

Endnu et eksempel på, at Ungdomshuset indgår i modsætningsforhold til flere parter, har jeg fundet i artiklen *Forældre på banen for Ungdomshusets unge*. I rubrikken opstilles en positiv relation mellem de unge og forældre, hvor forældrene beskrives som aktive, der støtter de unge. I de to uddrag, jeg har registreret som artiklens vinkel, bringes relationer til flere parter i spil:

”Hærværk mod frimenigheden Faderhusets kirke i Rødovre. Unge demonstranter, der får tæsk med knipler af politiet. Familien Danmark kunne sidste søndag aften på tv se, hvordan en demonstration iværksat af unge fra Ungdomshuset på Nørrebro i København udviklede sig til kaos.”
Og: ”Den sidste tid er konflikten omkring Ungdomshuset blevet optrappet. Og også volden fra politiets side, mener en gruppe forældre til unge brugere af Ungdomshuset. Den 25. oktober stiftede de foreningen Forældre mod politibrutalitet, der har til formål at sikre, at politiet giver deres børn en rimelig behandling” (Kri021206, 4).

Faderhuset indgår passivt i relationen som et objekt, der er udsat for hærværk. De unge indgår først passivt som objekter, der får tæsk med knipler og derefter aktivt som subjekter, der iværksætter en demonstration, som udvikler sig til kaos. Politiet konstrueres aktivt som en aktør, der giver demonstranter tæsk med knipler. Ud over

Faderhuset, de unge og politiet konstrueres også en fjerde part, som ikke indgår direkte i relationen. Resten af Danmarks befolkning konstrueres gennem udtrykket 'Familien Danmark' som udenforstående tilskuere til, at de unge iværksætter en demonstration, der ender i kaos, udøver hærværk mod Faderhuset og får tæsk af politiet.

I det første uddrag konstrueres således et forskellighedsforhold mellem de unge og Faderhuset, de unge og politiet samt mellem de unge og resten af Danmarks befolkning. I det andet uddrag suppleres relationen mellem de unge og politiet ved, at forældregruppen mistænker politiet for overdreven vold og urimelig behandling af deres børn. Det er således en konstruktion, som ikke står stærkt, fordi det kun er forældrenes udlægning af virkeligheden, og fordi det af første uddrag fremgår, at det er de unge, som har uløst begivenhederne. At de unge er initiativtagere til volden ligger desuden implicit i udtrykket, at "*også volden fra politiets side*" er optrappet. I ordet 'også' ligger der, at det hidtil har været de unges vold, der er trappet op. Uddraget reproducerer derved de unges subjektposition som havende ansvaret for kaoset.

Forholdet mellem Ungdomshuset og andre parter er i mange artikler defineret som en krig eller en kamp. Det ser jeg eksempelvis i artiklen *Nu synes konfrontationen på Nørrebro uundgåelig*. Her konstrueres de unge som værende i et modsætningsforhold til flere parter:

"Det ender utvivlsomt med voldsomme reaktioner og konfrontationer. Sådan lyder vurderingen fra flere sider, efter at frikirken Faderhuset i går afviste et tilbud på i alt 15 mio. kr. for Ungdomshuset fra Fonden Jagtvej 69. Hverken Naboerne på Nørrebro, de unge aktivister selv, politiet eller fonden lægger skjul på, at ballade nu synes uundgåeligt" (Berl131206, 4).

Modsætningsforholdet meningsudfyldes med uundgåelig ballade, voldsomme reaktioner og konfrontationer. I modsætning til mange af de andre artikler, hvor det er Ungdomshuset, der defineres som udløsende balladen, er det her Faderhuset, der kan udløse den ved at give afslag på at sælge huset. Artiklen reproducerer en betydning, hvor Faderhuset har magten til at afgøre, om der kommer voldsomme konfrontationer eller ej. Konfliktenes øvrige parter, naboer, de unge, politiet og Fonden Jagtvej 69, er overbeviste om, at Faderhusets afslag vil udløse konfrontationer.

I artiklen *Taler de forbi hinanden?* konstrueres et forskellighedsforhold, hvor Ungdomshuset er den ene part, mens det er mere udefineret, hvad huset er forskelligt fra. Det er en baggrundsartikel, og det er svært, at indfange vinklen i et kort uddrag. Derfor illustrerer jeg artiklens vinkel med dette lange uddrag:

”Da Københavns Kommune i 1999 pludselig lagde an til at sælge Ungdomshuset, gjorde bygningens faste brugere det ret tydeligt, at en eventuel køber ikke skulle regne med at blive mødt med blomsterkrans og hurraråb. Hen over facaden ud mod Jagtvej havde de hængt et kæmpestort rødt banner med påskriften ’Til salg inklusive 500 stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede’. Bannerets hæsblæsende budskab kunne ikke overraske nogen. Det var ikke første gang, en kreativ hjerne med tilknytning til Ungdomshuset havde fabrikeret et velklingende slogan. Desuden harmonerede ordlyden fint med den gængse opfattelse af Ungdomshusets aktivister som en gruppe voldsforherligende, utilpassede autonome. Det var også meningen. De drilske, selvironiske undertoner røg imidlertid i svinget, da det ’normale’ omkringliggende samfund skulle afkode beskeden. Ordene blev taget for pålydende og videreformidlet knastørt af medierne”
(Pol191106, ps3).

Først og fremmest opstilles et modsætningsforhold til Københavns Kommune, som mod de unges vilje vil sælge Ungdomshuset. Der konstrueres også et modsætningsforhold mellem Ungdomshuset og en eventuel køber, og i slutningen af uddraget opstilles også et modsætningsforhold til medierne, som har misforstået de unge. Gennem udtrykket *”den gængse opfattelse”* og senere *”det ’normale’ omkringliggende samfund”* konstrueres også et bredere forskellighedsforhold til det almene samfund uden en nærmere definition af, hvem og hvad det omfatter. Uddraget konstruerer således en modsætning mellem de unge og flere parter, som har misforstået dem. Samtidig konstruerer det også et fællesskab for de unge om værdierne ’kreativ’ og ’selvironisk’.

Indtil nu i analysen har jeg set Ungdomshuset blive positioneret som værende forskellig fra politiet, politikere, Faderhuset, naboer, medier og resten af samfundet. Enkelte

artikler konstruerer modsætningsforhold til endnu andre parter. Det gælder eksempelvis artiklen *Dong tør ikke lukke for strømmen* i Jyllands-Posten. I rubrikken nævnes Ungdomshuset ikke, men i indledningen, som jeg har registreret som artiklens vinkel, præciseres det, at det er i Ungdomshuset, Dong ikke tør lukke for strømmen:

”Ungdomshuset på Nørrebro i København burde efter standardprocedure have tvangslukket for strømmen. Det skyldes, at elregningen for Jagtvej 69 ikke er blevet betalt. Men elselskabet DONG Energy har af sikkerhedshensyn i ’den spændte situation’ ikke tænkt sig at trække stikket ud” (JP191206, 3a).

Her konstrueres en relation mellem Ungdomshuset og elselskabet Dong, som bygger på konflikt. Samtidig med, at der konstrueres et modsætningsforhold, tillægges Ungdomshuset også den egenskab at handle ulovligt, og huset placeres i en magtfuld position. De unge har ”skræmt” Dong, der ikke opkræver den retmæssige betaling, fordi en sådan opkrævning ville true sikkerheden. Der trækkes således på en selvfølgelighed om, at de unge er farlige og ulovlige. Også i henseender som denne, der ikke direkte har med konflikten om brugsretten at gøre.

4.2.2.5 Ingen accept fra resten af samfundet

Som jeg allerede kort har berørt, reproducerer nogle af artiklerne betydninger af, at der er et modsætningsforhold mellem Ungdomshuset og større grupperinger som eksempelvis Nørrebro, københavnere eller danskerne. Det sker eksempelvis i artiklen *Ritt: Stop gadekrigen*, hvor jeg har registreret vinklen med følgende uddrag:

”Så er det nok. Københavnerne skal ikke finde sig i gadekamp og brændende bål. Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard siger klart fra overfor de autonome unge, der i går satte Nørrebro i brand – igen” (BT250906, 4).

For det første er de unge positioneret som modsætning til overborgmester Ritt Bjerregaard. Hun er modstander af de gadekampe og brændende bål, som de unge har udløst. For det andet positioneres de unge væk fra københavnere, som ikke skal finde

sig i de unges praksisser. De unge, som har sat Nørrebro i brand, er dermed ikke en del af gruppen af københavnere.

Uddraget repræsenterer de unge gennem praksissen at sætte Nørrebro i brand. Ordet 'igen' markerer, at det ikke er en engangspraksis, men at det er en typisk praksis for de unge. De unge tillægges også betegnelsen 'autonom', som hverken i denne eller andre artikler er nærmere defineret. Vinklen i artiklen reproducerer således en betydning i mediernes diskurs, hvor de unge er forskellige fra overborgmesteren og københavnere, fordi de sætter Nørrebro i brand. At være autonom, starte gadekamp og sætte Nørrebro i brand er de unges signifikante betydning.

Et lignende eksempel, hvor der konstrueres både en forskellighedsidentitet i forhold til Ritt Bjerregaard og i forhold til en bredere udefineret gruppe i samfundet, finder jeg i artiklen *Ungdomshuset. Gadekrig i København: Interview: Ritt B.: Bølleoptøjer*. Som rubrikken indikerer, er artiklen et interview, og derfor fremtræder vinklen ikke lige så tydeligt i indledningen, som den ville gøre i en traditionel nyhedsartikel. Interviewet er dog stadig vinklet på, at Ritt Bjerregaard mener, de unges handling er bølleoptøjer. Jeg har registreret vinklen gennem artiklens indledning:

"Ritt Bjerregaard, hvad er din umiddelbare kommentar til optøjerne på Nørrebro? *'Ligesom alle andre synes jeg, at det var særdeles ubehageligt. Det er forskrækkende, at bøller får lov at smadre butikker med kanonslag og sten. Det er helt uacceptabelt. Det, der skete i går, kan kun beskrives som bølleoptøjer. Man kommer til at tænke på, hvordan det foregår, når der er fodboldkampe'*, siger Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard (S)" (Pol181206, 5d).

Uddraget reproducerer en subjektposition for de unge, som indeholder praksissen bølleoptøjer i form af at smadre butikker med kanonslag og sten. Ritt Bjerregaard og "alle andre" bifalder ikke bølleoptøjer og smadring af butikker, mens de unge og fodboldfans konstrueres som to grupper, der gør. Derfor konstrueres en forskellighedsidentitet, hvor de unge og fodboldfans, der går amok, er forskellige fra alle andre i kraft af deres signifikante betydning som bøller.

4.2.2.6 Layout skaber modsætning

De fleste af artiklerne trækker på nyhedskriteriet konflikt. I flere af de eksempler på konstruktioner af modsætninger, som jeg har gennemgået indtil nu, er modsætningen konstrueret gennem referencer til forskellige gruppers praksis og værdier. Men i empirien er der også eksempler på, hvordan modsætningsforholdet ikke kun konstrueres gennem indholdet af artiklerne men også gennem opsætningen. Et eksempel på det finder jeg i artiklerne *Ballade på Nørrebro: Aktivisterne: Politiet angreb fra alle sider* og *Ballade på Nørrebro: Politiet: De løb mod os med sten i hænderne*. De to artikler har en fælles underrubrik, som lyder således:

”Ballade på Nørrebro. 268 personer blev søndag anholdt, da en demonstration til fordel for Ungdomshuset i København endte i omfattende uroligheder. Hvem havde skylden? Her er to vidt forskellige bud”
(Pol260906, 4ab).

Herefter følger to artikler, hvor den ene er set fra de unges side, mens den anden er set fra politiets side. Denne opsætning af artiklerne konstruerer et modsætningsforhold mellem de unge og politiet. I rubrikkerne og indledningerne til de to artikler beskrives politiet af Ungdomshusets pressetalsmand Adam ud fra praksisserne: *”angreb”* og *”havde blokeret med fem-seks hollændervogne”*, mens de unge beskrives af politiets indsatsleder Bjarne Christensen med beskrivelserne *”løb mod os med sten i hænderne”*, *”vi fik den midterste finger”* og de begyndte *”at skyde fyrværker af”* (Pol260906, 4ab). I disse artikler konstrueres de unges forskellighedsidentitet i forhold til politiet gennem både opsætning og indhold af artiklerne, og den tillægges betydningen at være i konflikt med politiet.

Et andet eksempel på, at artiklers opsætning konstruerer konflikten, er artiklen *Hvem tager det næste træk?* i Jyllands-Posten. Ud over rubrikken består artiklen af fem selvstændige kortere tekster med hver deres rubrik. De lyder:

”Faderhuset vil aldrig sælge”, ”De unge forbereder sig til kamp”, ”Politiet søger en fredelig løsning”, ”Fonden har givet sit sidste bud” og *”Politikerne melder hus fobi”* (JP131206, 8b).

Her tydeliggøres, at der er tale om en konflikt med fem parter: Faderhuset, de unge, politiet, Fonden Jagtvej 69 og politikerne. Artiklen reproducerer en betydning af

konflikten som fastlåst. Faderhuset, fonden og politikerne repræsenteres som passive, mens den aktive part er Ungdomshuset, som forbereder sig til kamp. Det er interessant, at politiet karakteriseres som den part, der ønsker en fredelig løsning, for i den beskrivelse ligger en selvfølge om, at det gør de unge ikke. En selvfølge som gøres eksplicit gennem beskrivelsen, at de forbereder sig på kamp.

4.2.2.7 Ækvivalenskæde for forskellighedsidentitet

I mediediskursen ser ækvivalenskæden for de unges forskellighedsidentitet således ud: Modstand mod/fra politikere (et langvarigt modstandsforhold) - forskellige fra andre københavnere – i kamp med politiet – modstand mod Faderhuset – modstand fra naboer – forskellig fra resten af Danmark – misforstået af medier og omverden.

4.2.3 Stedstilknytning

Under dette analysetema beskriver jeg, hvordan artiklerne konstruerer Ungdomshuset som et sted, de unge ikke har ret til, som et sted, de unge opfatter som deres, og som et sted, der er forbundet med en række passive værdier. Gennem afsnittene analyserer jeg, hvordan stedstilknytningen mellem de unge og huset enten svækkes eller konstrueres som en ubegribelig eller uacceptabel stedstilknytning.

4.2.3.1 Ingen ret til huset

I artiklerne konstrueres en stedstilknytning mellem Ungdomshuset og de unge. Det sker eksempelvis i artiklen *Ungdomshuset vil kæmpe videre/ Unge kæmper videre for hus*⁵.

I de to rubrikker konstrueres et forhold mellem de unge og huset, som består i, at de unge vil kæmpe for at bevare huset og heri ligger den selvfølge, at de unge opfatter huset som deres. I artiklens indledning, som illustrerer vinklen, omtales forholdet videre:

”Ungdomshuset på Jagtvej i København overgiver sig stadig aldrig. Og det til trods for, at Landsretten i går satte punktum for en årelang kamp mellem

⁵ Denne artikel er bragt i både Jyllands-Postens øst- og vestudgave med to forskellige rubrikker. Indledningerne og det meste af artiklen er ens men er dog redigeret en smule anderledes i de to udgaver.

de unge og den kristne menighed Faderhuset og besluttede, at de unge aktivister kan smides på gaden. Men de unge nægter kategorisk at flytte” (JPøst290806, 4/JPvest290806, 5).

I uddraget bliver det ikke tydeligt, hvad stedstilknytningen består i, men det gøres klart, at de unge ikke har intentioner om at overgive sig, og at de nægter at flytte. Samtidig beskrives det, at de unge aktivister kan smides på gaden, og stedstilknytningen konstrueres derfor som et forhold, de unge ikke har ret til, fordi de ikke ejer huset. I mediernes diskurs er et ejerskab således det afgørende for, om de unge har ret til at føle sig knyttet til huset eller ej.

4.3.3.2 De unges hus

I empirien er der artikler, som reproducerer en betydning, hvor Ungdomshuset på trods af, at det er solgt til Faderhuset, stadig er de unges hus. Det ser jeg eksempelvis i artiklen *Smides ud af Ungdomshuset*. Vinklen har jeg registreret med følgende uddrag:

”Faderhuset vil ikke sælge Ungdomshuset i København til den private fond, der forsøger at hjælpe de unge med at beholde huset. Derfor får de unge på Jagtvej ikke lov til at beholde deres hus” (EB281006, 15).

I starten af uddraget konstrueres en tilknytning mellem selve huset og Faderhuset, gennem referencen til, at Faderhuset kan sælges huset og dermed defineres som ejere af huset. Men gennem udtrykket *”beholde deres hus”*, konstrueres en tilknytning mellem de unge og huset. Både gennem stedet *’deres’* men også gennem udsagnsordet *’beholde’*, som indikerer, at huset hidtil har været de unges, og sådan vil den private fond arbejde på, at det bliver ved med at være.

Der er også eksempler på, at Ungdomshuset bliver personificeret, og herigennem konstrueres en stedstilknytning mellem de unge og huset. Information skriver i artiklen *Ungdomshuset: SF og EL vil bevare Ungdomshuset*:

”Ungdomshuset har råbt og skreget på politisk opmærksomhed, især efter Østre Landsret fratog dem retten til brugen af Ungdomshuset på Jagtvej i

København. Nu har de fået den. Torsdag mødes Socialdemokraterne, de radikale, SF og Enhedslisten med repræsentanter fra Ungdomshuset for at diskutere husets fremtid” (Inf310806, 10/11).

Her bliver Ungdomshuset positioneret som overset og overhørt af politikere.

Ungdomshuset personificeres gennem praksisserne ’råbt og skreget’, hvorved der sættes lighedstegn mellem de unge og Ungdomshuset. Ungdomshuset repræsenteres ikke blot som rummende de unge. De unge *er* Ungdomshuset, og derfor konstruerer vinklen en stærk stedstilknytning.

I artiklen *GENDERBENDER: Du kan være hvem du vil – men ikke i fred* konstrueres en stedstilknytning i kraft af, at stedet giver mulighed for at være, hvem man vil. For denne artikel har jeg registreret følgende vinkel:

”Trine har tegnet et tyndt skæg på sin overlæbe. Hun og queervennen Mads bruger en stor del af deres tid på at opløse kønsroller til fordel for retten til at være, hvem og hvad de vil – når de vil. Og det er der plads til i miljøet omkring Ungdomshuset på Nørrebro, hvor de to har startet tomandsgruppen Queer Jiji, som blandt andet arrangerer queerrelaterede fester og filmaftener” (Inf171006, 6/7).

Her konstrueres Ungdomshuset som et miljø, hvor Trine og Mads kan være, hvem og hvad de vil, når de vil. Stedet konstrueres gennem en selvfølge om, at de to ikke har mulighed for at være, hvem de vil andre steder. Artiklens indledning trækker på den selvfølgelighed, at det ikke er almindeligt og forventeligt, at en pige har tegnet overskæg på sig selv, og dermed underbygges repræsentationen af, at hun ikke kan få lov at være, som hun vil andre steder. Artiklens vinkel reproducerer således en subjektposition, hvor de unge er out of place andre steder, og Ungdomshuset er det eneste sted, de kan være, som de vil. Artiklen trækker på nyhedskriteriet identifikation, fordi det er en selvfølgelighed, at de fleste gerne vil have et sted, hvor man kan være sig selv, eller gøre, som man vil. I repræsentationen af, at Trine og Mads bruger det meste af deres tid i Ungdomshuset, produceres Ungdomshusets betydning, for ifølge Massey, Cresswell og Simonsen produceres steder gennem tid. De sociale praksisser, som unge gennem tid foretager sig i huset, giver huset dets betydning, og denne betydning

opfordrer til en bestemt social praksis. En praksis hvor de unge har mulighed for at opløse kønsroller, og være som de vil, hvilket ikke er muligt andre steder.

4.2.3.3 Det passive hus

Der er flere eksempler, hvor artiklernes vinkler positionerer huset som et sted, hvis fremtid andre end de unge har indflydelse på. Det gælder eksempelvis politikere, politiet, landsretten, Fonden Jagtvej 69 og Faderhuset, hvilket jeg har været inde på under analysetemaet forskellighedsidentitet. I mange artikler omtales Ungdomshuset, som et sted, der skal ryddes, som er omstridt, og som nogen kan redde. Disse passive værdier giver stedet en passiv betydning, og det svækker stedstilknytningen mellem de unge og huset. Indledningsvist opridser jeg nogle rubrikker, hvor Ungdomshuset positioneres som et passivt objekt:

Faderhuset afviser salg af Ungdomshuset (JP281006, 9), Politi må rydde Ungdomshuset (JP011206, 3a), Ritt vil til møde i Ungdomshuset (JP021206, 5), Støtte til køb af Ungdomshuset (JP061206, 8), Landsretten giver kristen sekt ret til at overtage Ungdomshuset (Pol290806, 1), Ukendt fond vil købe Ungdomshuset (Pol010906, 4), Ungdomshuset skal rives ned (Pol041106, 1), Konfliktløsning: S: Aktivister må ud af Ungdomshuset, før de kan få et nyt (Pol281206, 2), Private investorer vil redde Ungdomshuset (Berl010906, 9), Politikere holder hånden over Ungdomshuset (Berl101006, 4), Redning af Ungdomshuset sejler (Berl201006, 6), Tiden løber ud for Ungdomshuset (Berl251006, 6) og Massiv støtte til Ungdomshuset (Berl051206, mag6).

Artiklen *Rives ned* er et eksempel på denne passive positionering, hvor indledningen illustrerer, hvordan hverken Ungdomshuset eller de unge konstrueres som aktører, der handler men som objekter, der er en del af andres praksis:

”Ungdomshuset på Jagtvej i København vil blive revet ned umiddelbart efter, at politiet har ryddet huset for aktivister” (EB221206, 10).

I hverken rubrikken eller uddraget nævnes nogen aktør, som vil rive Ungdomshuset ned, hvilket bevirker, at det præsenteres som en naturlov, at huset skal rives ned. Der præsenteres ikke nogen, der ønsker det, planlægger det eller har besluttet det, men det beskrives som en uundgåelig, kommende begivenhed. Artiklen reproducerer således en betydning, hvor der ikke er noget menneskelig relation til huset. Det er et objekt, som vil blive udsat for en nedrivning.

Et andet eksempel, hvor Ungdomshuset repræsenteres passivt, er artiklen *Faderhuset klar med plan for nedrivning*. Vinklen kommer til udtryk i dette uddrag:

”Det hektiske spil om Ungdomshuset på Jagtvej 69 tog i går en ny drejning, da Faderhusets leder Ruth Evensen henvendte sig til både Københavns Politi og Overborgmester Ritt Bjerregaard (S) med planer om, at Ungdomshuset rives ned, når politiet har ryddet det for stedets nuværende, unge beboere” (Berl221206, 6).

Her defineres Ungdomshuset som værende en del af et spil, hvor Faderhuset, Københavns Politi og Ritt Bjerregaard indgår som aktive ’spillere’, mens Ungdomshuset optræder som et objekt i spillet. Artiklen reproducerer således en betydning, hvor de unge ikke længere har noget med huset at gøre. Det er de aktive aktører Faderhuset, politiet og Ritt Bjerregaard, der har indflydelse på husets fremtid, og det er således deres praksisser, der producerer husets betydning. Det er ikke de unges praksisser, for de repræsenteres ikke i artiklen.

Denne passive positionering af Ungdomshuset bevirker, at huset ikke positioneres som et sted, nogen kan have en stedstilknytning til eller en sense of place for. Ungdomshuset defineres som et objekt, som forskellige aktører kan gøre noget ved.

Konstruktionen af Ungdomshuset som passiv sker eksempelvis i artikler, der beskriver, at nogen forsøger at redde eller sikre Ungdomshusets fremtid. Et eksempel på dette er artiklen *Lokalplan skal sikre omstridt ungdomshus*. Her har jeg registreret vinklen med følgende uddrag:

”Den politiske støttegruppe bag Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København forsøger nu at sikre husets fortsatte eksistens gennem en ny lokalplan. Hovedformålet med lokalplanen er tilsyneladende at lægge pres på

Faderhuset, så det ikke længere vil være attraktivt at eje ejendommen på Jagtvej” (Kri191006, 2).

Her repræsenteres Ungdomshusets fortsatte eksistens som umulig, hvis Faderhuset er ejer.

En gruppe københavnske politikere tillægges egenskaben ’at forsøge at sikre Ungdomshusets fortsatte eksistens’, mens Faderhuset positioneres som nogen, der lægges under pres, fordi de har kontrollen over Ungdomshuset fremtid. De unge næves ikke i dette vinkeluddrag, og der konstrueres derfor ikke nogen tilknytning mellem Ungdomshuset og de unge. Derimod skabes der en form for stedstilknytning mellem Faderhuset og Ungdomshuset, som bygger på ejerskab af bygningen. Artiklen reproducerer således en betydning af Ungdomshuset som et dødt objekt, og der opstilles ikke nogen subjektposition, hvor de unge har mulighed for at have en sense of place for huset.

Selvom Ungdomshuset ofte positioneres passivt, repræsenteres stedet alligevel som omfattende praksisser. Det sker eksempelvis i artiklen *Vuggestue evakueres*, hvor Ungdomshuset ikke nævnes i rubrikken men først i indledningen:

”Børnene i den integrerede institution Cismofytten på Nørrebro i København vil blive evakueret, når fristen for at rømme den nærmeste nabo – Ungdomshuset – udløber” (JP301106, 2c).

I artiklens vinkel nævnes Ungdomshuset som en uddybende forklaring på ’den nærmeste nabo’. Ungdomshuset positioneres derfor ikke aktivt, som skabende ballade, men vinklen trækker på en selvfølgelighed om, at Ungdomshuset er forbundet med aktiviteter, der er så alvorlige, at institutionen skal evakueres. Der er således ingen aktører, som skaber balladen, og derfor er det nærmest en naturlov, at Ungdomshuset er omgivet af fare.

4.2.3.4 Ækvivalenskæde for stedstilknytning

I mediernes diskurs ser ækvivalenskæden for de unges stedstilknytning til Ungdomshuset således ud:

Intet ejerskab, huset er ejet af Faderhuset – danner ramme for et voldeligt fællesskab – unge vil kæmpe for huset – unge nægter at flytte derfra – omstridt – skal ryddes og rives ned – kan reddes – deres (de unges) hus – de unge har viet deres liv til huset – stedets fremtid bestemmes ikke af de unge men af Faderhuset, politikere og Fonden Jagtvej 69.

4.3 Analyse af interviewene

Inden analysen af interviewene præsenterer jeg her kort de 12 interviewpersoner. Vi interviewede Ole på 32 år den 28. november 2006. Han kom i Ungdomshuset i perioden 1990 til 1996/97. Peter er 31 år og kom primært i huset fra 1990 og frem. Vi interviewede ham den 1. december 2006, og på interviewtidspunktet kom han stadig i Ungdomshuset en gang i mellem. Lise er 27 og kom i Ungdomshuset fra 1997. Vi interviewede hende den 19. december 2006, og på interviewtidspunktet kom hun der stadig en gang i mellem – især efter landsrettens dom. Kristian er 24 år og er kommet i Ungdomshuset siden omkring år 2002 og kom der stadig, da vi interviewede ham den 10. januar 2007. Karina, Claus, Søren og Mads interviewede vi i en fokusgruppe den 26. januar 2007, og de er henholdsvis 26, 20, 25 og 23 år. De kom stadig i Ungdomshuset, på interviewtidspunktet, og de har kommet der mellem cirka tre og ti år. Mette og Lisbeth er begge 17 år og deltog i interviewet sammen, som vi foretog den 13. marts 2007. De er begge kommet i Ungdomshuset fra cirka 2005. Lene og Jane deltog også i interviewet sammen, og dem interviewede vi den 22. marts 2007. De er begge 16 år og er kommet i Ungdomshuset siden 2004. De fire sidstnævnte piger har vi således interviewet efter rydningen af Ungdomshuset, og de kom der alle i større eller mindre omfang indtil rydningen den 1. marts 2007.

De transskriberede interview er vedlagt i et appendiks til vejledere og censorer, og derfor henviser jeg hertil, når jeg citerer fra interviewene. I henvisningerne efter citaterne står der således, hvem der har sagt det, og på hvilken side i appendikset citatet kan findes.

4.3.1 Fællesskabsidentitet

Under dette analysetema kommer jeg ind på, hvordan interviewpersonerne konstruerer fællesskaber gennem repræsentationer af en fælles musiksmag, en bestemt tøjstil, en kultur og et værdigrundlag samt repræsentationer af Ungdomshuset som et imødekommende, mangfoldigt og lærerigt miljø.

4.3.1.1 Musik, fest og punk i Ungdomshuset

Musikken i Ungdomshuset er en af de praksisser, som har trukket flere af interviewpersonerne til Ungdomshuset. Mads beskriver, at musikken ligefrem har været afgørende for, hvor meget han er kommet i huset:

”Det har været meget op og ned, hvor meget jeg har kommet der, alt efter hvad der har været hovedmusikken derinde. Det var primært koncerter, jeg kom til i starten. Til sidst så endte jeg med bare at være en del af det”

(Mads, 48).

For Mads er musikken således ikke bare noget, der følger med hans kommen i Ungdomshuset. Den har i en periode været afgørende for, om han er kommet eller ej. Han forklarer desuden, at det senere er sammenholdet, der har fået rollen som det mest væsentlige i Ungdomshuset, og at han nu er en del af det. Hans kommen i Ungdomshuset er således så selvfølgelig, at han ikke kan udpege en bestemt praksis, som han kommer i Ungdomshuset for.

Også for andre interviewpersoner har det været musikken, der har været afgørende for, at de er begyndt at komme i Ungdomshuset, og flere refererer til en bestemt musikgenre. Både Peter, Mette og Lisbeth beskriver, at punkmusikken fangede deres interesse. Lisbeth siger:

”Jeg begyndte at komme derinde på grund af musikken, der var sådan punk og hård rockmusik, og det var sådan min indgangsvinkel til det” (Lisbeth, 59).

Blandt de interviewpersoner, som nævner punkmusikken som en afgørende anledning til, at de begyndte at komme i huset, er der både interviewpersoner, som selv spiller musik og interviewpersoner, som bare nyder at høre det.

Også Ole nævner punken som den relation, der gav ham kendskab til Ungdomshuset, og han begrundet sit første besøg i Ungdomshuset med, at han havde mødt nogle punkere, som han syntes var spændende (Ole, 2). Det samme gælder Kristian, som begrundet sin debut i Ungdomshuset med det at være punker. På spørgsmålet om, hvorfor han begyndte at komme i Ungdomshuset, svarer han:

”Det var fordi, på et eller andet tidspunkt tænkte jeg, at nu skulle jeg være punker! Og når jeg skal være punker, skal jeg sgu også i Ungeren. Så kommer jeg derind, men var lidt gammel sådan startpunker omkring tyverne” (Kristian, 33).

Ole og Kristian reproducerer således en betydning, hvor der er en klar sammenhæng mellem punk og Ungdomshuset. Samtidig reproducerer Kristian en betydning af, at man som tyveårig næsten er for gammel til at begynde at være punker i Ungdomshuset. De unges diskurs indeholder således en subjektposition, hvor de unges alder typisk er under tyve år.

Andre af interviewpersonerne fokuserer hverken på musik eller punk specifikt som den afgørende faktor for, at de kommer i Ungdomshuset. De beskriver nærmere Ungdomshuset som et feststed, hvor musik og koncerter indgår som en del af helheden. Det gælder eksempelvis Jane, Lene, Claus og Karina. Lise sammenligner Ungdomshuset med et stamværtshus og siger:

”Og så syntes vi, det var et fedt sted at gå i byen, det var et fedt sted at gå ud” (Lise, 24). Således reproducerer interviewpersonerne en diskurs, hvor Ungdomshuset er en mulighed for at gå i byen, som er at foretrække frem for andre muligheder, fordi de føler sig bedre tilpas der. Hun mener, at en af årsagerne til, at Ungdomshuset er et fedt sted at gå i byen, er, at det er billigt:

”Så var det jo også sådan, at vi havde jo ikke så mange penge, og det kostede jo ikke så meget at komme ind dernede, og så kunne man også have sine egne øl med. Og det var jo sådan meget passende, når man havde en 50'er på lommen, at man så bare kunne gå derned og så alligevel have en fed aften, som kunne strække sig over hele natten til de der 50 kroner ik. Og rulletobak med i tasken der...” (Lise, 24).

At der er billigt, og at man kan have en festlig aften uden at bruge mange penge er således Ungdomshusets signifikante betydning. Betydningen af Ungdomshuset som et sted, man har råd til at komme, fremhæver Kristian også som en væsentlig betydning. Det beskriver jeg i følgende afsnit.

4.3.1.2 Sort tøj og piercinger

For Kristian hænger første besøg i Ungdomshuset sammen med, at han ville være punker, hvilket han forbinder med en bestemt tøjstil:

”Og så købte jeg en læderjakke i en genbrugsforretning til en hundredekroneseddel og nogle nitter og så male, male, male. Så kørte det bare lige pludselig som sådan en rullende sten. Hurtigere, hurtigere og hurtigere” (Kristian, 34).

I uddraget her trækker Kristian på en selvfølgelighed om, at punkere har læderjakker, der er malede og fulde af nitter. Han reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshuset gennem relationen til punk også hænger sammen med malede læderjakker og nitter, hvilket er en kultur, han har råd til at være en del af. Også Peter reproducerer en betydning af, at punkmusikken og en bestemt tøjstil er en del af Ungdomshuset:

”Jeg begyndte at komme derinde, fordi jeg hørte hardcore punk, så først og fremmest var det musikken, der trak mig derind, og selvfølgelig også primært hele tøjstilen, hele kulturen omkring det. Det at have muligheden for at gå i noget af det tøj, jeg normalt gik i, men som ikke blev taget så anderledes, som der hvor jeg kom fra. I sådan en almindelig, ordinær folkeskole var den stil, jeg kørte dengang, bare ikke så velset(...). Stort set alle de andre, jeg gik i skole med, gik på Saturday, og hvad hedder den, kroen derude på Strandvejen ik, og det var ikke et sted man kom, hvis man gik med brun eyeliner og pandebånd og havde langt, lilla hår” (Peter, 10).

Peter beskriver her en tøjstil, som er upassende andre steder, men som passer ind i Ungdomshuset. Det er den tøjstil, han selv dyrker, og som han definerer som sin egen, der ikke passer ind andre steder end i Ungdomshuset.

Både Lise, Kristian, Claus, Mads og Jane refererer i løbet af interviewet til en fælles tøjstil og udsmykning, som er en del af Ungdomshuset. Lise siger eksempelvis:

”Kommer [jeg] i sådan noget med kæmpe huller i strømpebukserne og rigtig, rigtig meget make-up og sådan en hvid pudder i ansigtet, altså hvis

jeg kommer sådan andre steder, så kigger folk på mig og synes, at jeg skiller mig ud, men her falder jeg bare ind. Og det tror jeg, at det var også bare den der følelse igen af, at man kan komme som man er” (Lise, 27).

Her beskriver Lise en bestemt udsmykning, som passer ind i Ungdomshuset, men som ikke passer ind andre steder. Beskrivelsen konstruerer en fællesskabsidentitet om en bestemt tøjstil. Hendes afsluttende bemærkning om, at man kan komme, som man er, reproducerer en betydning af, at der ikke er normer i Ungdomshuset, som styrer aktørernes tøjstil og udsmykning. De unge har i forvejen en tøjstil, som de ikke andre steder har oplevet som passende, men som de har fundet plads til i Ungdomshuset. Det er således ikke Ungdomshusets kultur, der får Lise og andre unge til at gå i sort tøj med huller og sminke sig med hvid pudder. Det er noget, de gør i forvejen, og som de har fundet accept af i Ungdomshuset. I Lises repræsentation er det ikke kun tøjstilen, der ikke passer ind andre steder end i Ungdomshuset. Det ser jeg i den afsluttende sætning, som breder emnet ud til at handle om mere end en tøjstil. Tøjstilen er en del af den, hun er, og både tøjstilen og den ”man er”, er der plads til i Ungdomshuset. I Ungdomshuset har hun fundet plads til den tøjstil, som er en del af hendes identitet.

Den samme konstruktion er tilfældet i uddraget fra interviewet med Peter ovenfor. Også han beskriver, at han i forvejen havde en tøjstil, som ikke passede ind i det miljø, han færdedes i. Tøjstilen er således ikke noget, han har tillagt sig ved at komme i Ungdomshuset, men den er en del af ham, som han ikke har mødt accept af andre steder end i Ungdomshuset. Netop en fælles tøjstil eller fælles udsmykning er en af de repræsentationer, som ifølge Hall danner en kulturs betydning.

4.3.1.3 En del af en kultur og et politisk miljø

Sammen med beskrivelserne af de unges praksis i Ungdomshuset, fortæller flere af interviewpersonerne også om en interesse for et miljø eller en kultur, som hænger sammen med Ungdomshuset.

Lise beskriver i høj grad Ungdomshuset som værende en del af et større miljø, som har manifesteret sig gennem et hus. Hun ser huset som et symbol på et fællesskab eller et miljø. Hun siger:

”Hvis man så fjerner det her hus, de folk som er tilknyttet til det, de forsvinder jo ikke, de etablerer sig jo forhåbentligt et andet sted i nogle andre rammer” (Lise, 29).

Senere omtaler hun fællesskabet som en bevægelse og igen huset som en fysisk manifestation af denne bevægelse:

”De kan fjerne huset, men de kan ikke fjerne den bevægelse eller den bevægelseshistorie, som jo mange af os synes et eller andet sted er ret utrolig” (Lise, 30).

Lise reproducerer således en betydning, hvor det fysiske hus er et udtryk for det, som Lise kalder en bevægelse. Bevægelsen eksisterer uafhængigt af det fysiske hus, men det bruges som et redskab til at udtrykke og fastholde bevægelsens betydning. Ved at beskrive Ungdomshuset som en bevægelse giver hun udtryk for, at Ungdomshuset har et fælles projekt, hvorved de unge ifølge Castells skaber projektidentitet.

Peter beskriver, at det både er konkrete praksisser og en kultur, som gør Ungdomshuset til noget særligt:

”Så da jeg opdagede Ungdomshuset, da var det selvfølgelig en kæmpe øjenåbner rent kulturelt, i forhold til lige pludselig at kunne være sammen med nogle mennesker, der overhovedet ikke tænkte over, hvordan jeg så ud, men som stillede spørgsmål ved, at jeg hørte Guns'n'Roses, fordi de havde racistiske tekster, hvor jeg altid bare havde tænkt, 'nå, det er da fed musik', eller et eller andet i den stil. At lige pludselig alting blev vendt på hovedet ikke. Det er det, jeg tror, stadig er motivationsfaktoren for langt størstedelen af dem, der bruger huset af de unge folk” (Peter, 10).

Her henviser Peter til en kultur, som han meningsudfylder med konkrete praksisser. For Peter indebærer kulturen således en accept af udseende og kritisk stillingtagen til racisme. Gennem udtrykket, at alting bliver vendt på hovedet, reproducerer Peter en betydning, hvor Ungdomshuset på alle punkter er omvendt i forhold til det kendte eller almene. I Ungdomshuset har han fået mulighed for at se alting fra et perspektiv, som

han førhen ikke har haft mulighed for. Ved at sige, at dette er motivationsfaktoren for størstedelen, gør Peter sin beskrivelse af kulturen generel, således at den ikke kun gælder ham men de fleste unge i Ungdomshuset. Derved reproduceres en subjektposition med disse egenskaber.

Det alternative miljø refererer Lise også til. Hun identificerer sig ikke som værende en del af fællesskabet i Ungdomshuset i dag, hvilket ses ved, at hun gennem interviewet veksler mellem at sige 'de' og 'vi' og tale i nutid og datid om de unge. Hendes vekslen mellem vi og de kan også indikere, at hun både dengang og nu definerer sig med dele af fællesskabet i Ungdomshuset, mens hun ikke identificerer sig med andre. Eksempelvis siger hun, at hun aldrig har været aktivist, og som jeg kommer ind på senere, består fællesskabet i Ungdomshuset af mindre grupperinger som eksempelvis brugere og aktivister.

Men selvom hun ikke identificerer sig med Ungdomshuset i dag, definerer hun sig som værende en del af det miljø, hvori Ungdomshuset indgår:

”Det er ikke fordi, jeg sådan synes, jeg sådan decideret kan identificere mig med det på samme måde, som da jeg var sytten år, men man kan sige, at værdigrundlaget støtter jeg stadig meget op omkring, altså 100 procent”
(Lise, 25).

Uddraget fra interviewet med Lise reproducerer for det første en subjektposition, hvor 17 år er en typisk alder i Ungdomshuset og for det andet betydningen af, at Ungdomshuset er en del af et større værdigrundlag. Dette tydeliggøres også ved, at hun fortæller, at hun stadig kommer i Ungdomshuset en gang i mellem, og hun føler sig stadig velkommen, selvom hun oplever, at der har været et generationsskifte i Ungdomshuset.

Flere af interviewpersonerne beskriver, at Ungdomshuset tilbyder et fællesskab om en interesse, et miljø eller en kultur. Ikke alle konkretiserer med det samme, hvad disse begreber indebærer. Det gælder for eksempel Jane, som siger:

”Man starter med at få en eller anden interesse for det, og det tror jeg startede for mig.. jeg var der sådan første gang, da jeg gik i 7. klasse”
(Jane, 69).

Jane beskriver, at interessen for "det" startede, inden hun var klar over, hvilke konkrete praksisser hun var interesseret i. Herefter forklarer hun, at hun begyndte at bruge huset som et sted, hvor hun tog til fester. Hendes brug af ordet 'man' i stedet for 'jeg' konstruerer en subjektposition for de unge med den egenskab at have en interesse for "det".

Senere i interviewet, da vi bad hende og hendes medinterviewperson Lene om at beskrive, hvad der skiller Ungdomshuset ud fra andre steder, beskriver Jane noget, som jeg tolker som værende inkluderet i det "det", som hun tidligere beskrev, at hun fik interesse for:

"Ungdomshuset tager sig jo stort set af alting selv" (Jane, 69), "Det var bare fedt, at man kunne rykke på noget selv, og så bliver det bare gjort, det skal ikke igennem en hel masse" (Jane, 72) og "Man har lige så meget at skulle have sagt som alle andre. Det er fedt, at det er så repræsentativt på den måde, at du kan bare sige lige præcis det, du har lyst til, og det bliver fremlagt lige som du vil have det" (Jane, 74).

Jane reproducerer en betydning af, at Ungdomshuset rummer en særlig form for demokrati. Det er handlingsorienteret, de unge i Ungdomshuset har stor indflydelse på beslutninger og nye tiltag, og forholdet mellem medlemmerne af fællesskabet er ligeværdigt. Uddraget trækker på en selvfølgelighed om, at andre steder kan man ikke "rykke på noget selv", har man ikke "lige så meget at skulle have sagt som alle andre", kan man ikke "bare sige lige præcis det, du har lyst til", og at andre steder ikke er repræsentative. Hun reproducerer dermed en betydning, hvor medbestemmelse, indflydelse og mulighed for at sige, hvad man vil, er karakteristisk og enestående for Ungdomshuset. Denne betydning konstruerer fællesskabsidentitet.

Netop demokratiformen i Ungdomshuset, mener flere interviewpersoner, er væsentlig og kendetegnende for Ungdomshuset. De kalder den flad struktur eller nærdemokrati. Styreformen medfører nogle vedtagne regler, som flere af interviewpersonerne refererer til. Claus remser dem op, da han skal forklare, hvornår og hvordan man kan blive idømt en karantæne af mandagsmødet, Ungdomshusets besluttende forsamling: "*Ingen sexism, ingen heterosexisme, ingen racisme, ingen vold og hårde stoffer*" (Claus, 46). Sådanne eksplicite regler er et eksempel på, hvordan social praksis og sted gensidigt

konstituerer hinanden, som Simonsen, Cresswell og Massey beskriver. Gennem den sociale praksis, har de unge opsat nogle regler for stedet, og disse regler sætter rammer for den sociale praksis på stedet.

Et uddrag af fokusgruppens følgende samtale trækker på en selvfølgelighed om, at regler generelt ikke defineres som positivt i de unges diskurs:

”Karina: Mere sådan generelt, at man skal opføre sig pænt generelt ikke. Så på den måde, så er der da sådan nogle regler, som man skal følge.

Søren: Men det er regler, som man godt kan leve med.

Claus: Det er ikke nogen, der indskrænker på nogen måde. Jeg synes, det ligger meget godt i tråd med den anarkistiske maksime. Du har alt den frihed... Du har den frihed, du kan tænke dig så længe du ikke krænker nogen andres frihed. Det synes jeg, hænger meget godt sammen, fordi hvis man begynder at rende rundt og kalde kvinder eller homoseksuelle eller andre for grimme ting, så gør du op med deres frihed, og så har man ligesom mistet retten til at have sin egen frihed. Der synes jeg, det ligger rigtig godt i tråd med det syn, jeg har” (Karina, Søren og Claus, 46-47).

Samtalen reproducerer en betydning af, at de fleste regler er indskrænkende, mens Ungdomshusets fem regler sikrer individuel frihed. Og netop frihed beskriver alle interviewpersoner som noget karakteristisk ved Ungdomshuset. Ole, Kristian, Karina, Lisbeth og Lene kalder således huset et frirum eller et fristed (Ole, 3; Kristian, 40; Karina, 43, 51, Lisbeth, 64; Lene, 71).

Flere interviewpersoner kæder ikke kun Ungdomshuset sammen med en bestemt demokratiform men også med en bestemt politisk stillingtagen og politisk engagement. Både Peter, Lisbeth og Mette kæder Ungdomshuset sammen med at være politisk engageret, mens Kristian og Karina beskriver huset som en del af venstrefløjen. Eksempelvis begrundes Kristian, at han begyndte at komme i Ungdomshuset med sit politiske standpunkt:

”Jeg har altid været meget politisk engageret og været kommunist. Jeg kunne se – når jeg snakkede med folk – at de havde sgu nogle pointer”
(Kristian, 33).

Karina kategoriserer Ungdomshuset som en del af venstrefløjen:

”Det handler generelt om hele venstrefløjen, tror jeg. Hvor man bare kan få så mange inputs, som man ikke får normalt” (Karina, 44).

Disse uddrag reproducerer en betydning, hvor Ungdomshuset er en del af et større miljø, som har politisk engagement og politisk overbevisning tilfælles.

Repræsentationerne konstruerer fællesskabsidentitet, som er bredt ud over Ungdomshuset og også omfatter et større miljø, som er politisk engageret og en del af venstrefløjen.

Claus forklarer, at noget af det rare ved Ungdomshuset er, at der er en fælles opfattelse af verden:

”Jeg synes det er et rart sted at komme, fordi de fleste har nogenlunde den samme tilgang til tingene, altså man kan diskutere gradforskelle” (Claus, 45).

En indbyrdes enighed eller en fælles tilgang til tingene er en af de værdier, som Claus definerer som godt ved Ungdomshuset. Hvad denne tilgang indebærer, kommer Karina ind på senere i interviewet, hvor hun beskriver, hvad hun ikke mener, fungerer perfekt ved Ungdomshusets styreform:

”Hvis der er nogle af de nye, der ikke har været der før, der siger et eller andet, der ikke sådan er helt politisk korrekt (...), så kan folk være meget udfarende i stedet for at sige sådan, jamen det kan godt være vi lige sådan skal tænke på, at de her ikke har været en del af miljøet før, så det kan godt være, vi lige skal forklare dem, at det er sådan her, det er, det er sådan, vi har det” (Karina, 48).

Her beskriver Karina, at det er et problem, hvis folk er udfarende overfor nye unge, og hun mener i stedet, man stille og roligt bør forklare de nye i Ungdomshuset om stedets regler og normer. Samtidig reproducerer hun en betydning af, at der *er* en bestemt måde at se tingene på i Ungdomshuset. Det skal være politisk korrekt, hvilket kommer til udtryk gennem de fem opsatte regler i huset. Hun reproducerer således en betydning, hvor der i Ungdomshuset er normer for, hvordan man opfører sig, og hvad man siger til et mandagsmøde. Dette er et eksempel på, hvordan steder ifølge de præsenterede teorier både konstitueres af og konstituerer social praksis.

4.3.1.4 Relationer til andre fællesskaber

Nogle af interviewpersonerne beskriver Ungdomshuset som værende i relation til andre fællesskaber. Peter sammenligner i høj grad Ungdomshuset med andre fællesskaber, og han nævner eksempelvis Børnemagt⁶ flere gange i interviewet:

”Og Børnemagt er blevet en del af organisationen i vores miljø” (Peter, 10). Med ordet ’vores’ understreger Peter, at der er et større miljø, hvor blandt andre Ungdomshuset og Børnemagt indgår. Samtidig er det et fællesskab, som han føler et fælles ejerskab til. Dermed positionerer han sig selv som både tilknyttet Ungdomshuset og som værende en del af et miljø, der breder sig ud over Ungdomshuset. I interviewet nævner han også, at Folkets Park indgår i dette miljø (Peter, 13).

Mette forbinder sin kommen i Ungdomshuset med at være elev på Det Frie Gymnasium. Flere gange i interviewet refererer hun til, at hendes interesse for Ungdomshuset startede samtidig med, at hun begyndte på Det Frie Gymnasium.

”Siden jeg er kommet på Det Fri er der jo meget mere.. her er der mange flere, der er engageret i Ungdomshuset. Men der går da også en masse i klassen, som bruger det lige som mig, sådan en gang i mellem, når det er, jeg får lyst til det” (Mette, 67).

Sammenkoblingen mellem Ungdomshuset og Det Frie Gymnasium reproducerer Lise, Karina, Peter og Lene også. Lene fortæller eksempelvis om, hvad hun lavede, efter hun havde været på efterskole.

⁶ Børnemagt er en bevægelse for børn og unge, som går ind for antipædagogik og kæmper mod voksenfacisme. Bevægelsen holdt indtil 2003 til i Børnehuset i Skt. Peder Stræde i København

”Og så kom man hjem og startede på Det Fri Gymnasium, hvilket også gjorde på en eller anden måde, at man begyndte at komme rigtig meget i de der kredse omkring huset” (Lene, 70).

For Lene og andre interviewpersoner er Det Frie Gymnasium således kædet sammen med fællesskabet i Ungdomshuset. Hvis man er en del af det ene, er det naturligt, at man også er en del af det andet.

På samme måde kæder Karina, Lise og Peter Ungdomshuset sammen Christiania (Peter, 11; Lise, 30; Karina, 46), og disse sammenkædninger reproducerer en betydning, hvor flere fællesskaber indgår i et større miljø. I de unges diskurs er Ungdomshuset en del af et miljø eller en kultur, hvor også Det Frie Gymnasium, Stengade, Christiania, Børnemagt og Folkets Park indgår. Miljøet indeholder værdier og egenskaber som frihed, plads til forskellighed og medbestemmelse.

4.3.1.5 Uforbeholden imødekommenhed og godt sammenhold

Flere interviewpersoner beskriver, at noget af det karakteristiske ved Ungdomshuset er et godt sammenhold og en uforbeholden åbenhed, venlighed og imødekommenhed.

Kristian beskriver det således:

”Så kommer man ind, og folk er bare superflinke, lige op og købe en øl, og så bare rundt og snakke og ind og danse til musikken. Folk er bare venlige, og man har aldrig været der før. Man føler sig supermeget hjemme, når man træder ind ad døren. Det skulle jeg bare have mere af” (Kristian, 33).

Her trækker Kristian på en selvfølgelighed om, at man ikke normalt bliver accepteret med det samme, når man er et nyt sted første gang. Dermed reproducerer han en betydning, hvor Ungdomshuset accepterer nye unge, når de kommer der første gang. De unges diskurs indeholder således en subjektposition med egenskaben imødekommenhed.

Også Claus og Karina beskriver, at man føler sig velkommen i Ungdomshuset, men at det dog kan tage lidt tid at opnå denne velkommenhedsfølelse.

”Claus: Man føler sig som regel også rigtig velkommen, når man kommer derind. Det kan godt være, at det virker sådan lidt stort og lidt sort og lidt tilrøget..

Karina: lidt skræmmende..

Claus: Ja, men når man har kommet der et stykke tid, så bliver det jo rart at komme derind. Der kommer mange forskellige personer, der laver mange forskellige ting derinde. Det er måske ikke alle sammen, der får en til at føle sig lige velkommen, men altså stedet generelt giver sådan en velkommende fornemmelse, når jeg kommer derind” (Claus og Karina, 45).

Claus repræsenterer Ungdomshuset som et velkommende sted. Det er selve stedet og ikke nødvendigvis de enkelte mennesker i huset, der byder ham velkommen. Uddraget er derfor et udtryk for Claus’ sense of place, og det er et eksempel på, hvordan stedet har fået betydning gennem menneskers brug af det. Ungdomshuset får sin betydning ved, at unge har haft en imødekommende praksis i huset, og denne betydning gør nu, at Claus kommer i huset og føler sig velkommen.

Også Kristian beskriver, at det krævede lidt mod at komme i Ungdomshuset første gang. Han begrundet det med sin egen usikkerhed og definerer ikke Ungdomshuset i sig selv som et skræmmende sted. Dette uddyber han nærmere:

”Det er nok mere noget med min egen sådan selvsikkerhed. Om jeg nu turde gå derind. Når man nu ikke er den del af det, hører man jo kun, hvad der foregår gennem pressen. Det passer overhovedet ikke” (Kristian, 32), og:

”Personligt havde jeg sådan en hel del barrierer, når jeg skulle ud at prøve noget nyt, og der var ikke nogle af mine venner, der var punkere eller havde noget som helst med miljøet eller huset at gøre. Så man måtte ligesom træde skoene selv. Det har jeg altid haft – ikke problemer med – men det har altid taget mig lang tid. Det har jeg skullet tage mig sammen til... uuh, nu skal jeg gøre det. Jeg har også en el-bas stående derhjemme, og nu har den stået der i tre år, og jeg har ikke lært at spille på den. Jeg skal sgu lige tage mig sammen. Det tager bare lang tid, men ellers synes jeg ikke, at man ikke skal turde” (Kristian, 33).

For Kristian handler det at komme i Ungdomshuset for første gang således om at tage sig sammen til det, ligesom det kræver engagement, beslutsomhed og vilje at komme i gang med så mange andre ting som eksempelvis at begynde at spille bas.

Kristian, Claus og Karina reproducerer således en betydning, hvor det at begynde at komme i Ungdomshuset er en begyndelse på noget nyt ligesom mange andre ting. At komme i Ungdomshuset er således sammenligneligt med andre epoker i et liv. Det tager lidt tid, engagement og vilje, men når debuten er overstået, kommer man til at føle sig virkelig velkommen. Alle tre interviewpersoner gør deres udtalelser generelle ved at tale om deres personlige oplevelse med stedet 'man' som aktør. I de unges diskurs er der derfor en subjektposition med praksisserne og værdierne engagement, at have taget en beslutning om at gå i Ungdomshuset og at være åben over for nye i huset.

Den uforbeholdne imødekommenhed kommer også til udtryk ved, at der er en relation mellem de unge, selvom de ikke kender hinanden. Karina beskriver det således:

"Hvis man går på gaden, så kan man da godt hilse på hinanden, selvom man ikke kender hinanden særligt godt, bare fordi man ved at nå ja, de kommer inde i Ungeren, eller de er en del af venstrefløjen" (Karina, 50).

Hun reproducerer her en betydning, hvor det er et kvalitetsstempel at komme i Ungdomshuset. De unge, der kommer i Ungdomshuset ved, at de er en del af det samme fællesskab, og hilser derfor på hinanden uden for Ungdomshuset.

Flere af interviewpersonerne beskriver, at der er et meget stærkt sammenhold i Ungdomshuset. Karina siger eksempelvis:

"Også sammenholdet derinde, det føles nogle gange som om, man er en stor familie" (Karina, 43). Og: *"Altså hele det der med sammenhold og det der med at være sammen om en helt masse ting. Altså bare det der med at lave mad sammen eller at skulle gøre rent sammen i et stort hus. Altså alle de der ting, som man gør. Og at fungere sammen i sådan en stor gruppe, som det er... (...). Noget af det fedeste, det synes jeg i hvert fald, er det der fællesskab, som du opnår"* (Karina, 44).

Mads beskriver, at det i starten var musik og koncerter, der var afgørende for, om han kom i huset eller ej. Da jeg spørger ham, hvad der gør, at han kommer der på interviewtidspunktet, svarer han:

”Sammenholdet og folk og så videre. Og for at møde alle de folk jeg kender, der er ikke så mange andre steder at gå hen og møde dem jo. Desværre”
(Mads, 48).

Interviewpersonerne trækker på en selvfølgelighed om, at det er bekræftende og givende at være en del af et sammenhold. Karina sammenligner sammenholdet med en familie, hvor relationen ikke er valgfri men naturlig og uundgåelig. Hun trækker på en selvfølgelighed om, at det kræver og skaber et godt fællesskab, hvis mange mennesker får det praktiske til at fungere i et stort hus. Mads oplever, at lige netop det sammenhold, han er en del af i Ungdomshuset, er umuligt andre steder.

4.3.1.6 Brugere og aktivister

De unges diskurs, som interviewpersonerne reproducerer, indeholder konstruktioner af, hvordan de unge omgås hinanden i Ungdomshuset. Alle interviewpersoner undtagen fokusgruppen og Ole bringer en skelnen mellem brugere og aktivister på banen. Jane er en af de interviewpersoner, der definerer sig selv som aktivist. På vores første anmodning om at fortælle kronologisk, hvornår hun begyndte at komme i Ungdomshuset, indleder hun sit svar ved at referere til forskellen mellem bruger og aktivist.

”For mig startede det bare som bruger, altså det er jo heller ikke til sådan bare at komme ind og sige, at nu vil jeg være aktivist” (Jane, 69).

I de tilfælde, hvor interviewpersonerne refererede til denne forskel, bad vi dem om at uddybe yderligere. Jane beskriver forskellen således:

”En bruger er en, der kommer meget til fester og kan også komme til arrangementer og møder og følge med og selvfølgelig være meget derinde. Men det er først, når du tager aktivt del.. det er først, når du tager vagter og

selv tager initiativ til at gøre noget derinde.. jeg ved ikke. Noget praktisk. Sådan ser jeg det i hvert fald” (Jane, 70).

Mette og Lisbeth beskriver ligeledes, at hvis man vil være aktivist i Ungdomshuset, så skal man være villig til at lægge noget arbejde i det, og i den forbindelse beskriver Mette, hvordan hun ikke har lyst til at være.

”Så ville jeg helst ikke være en af de der typer, der kommer lige og møder, og så er de ude igen. Så skulle det være sådan permanent” (Mette, 59).

Jane, Mette og andre interviewpersoner reproducerer således en diskurs, hvor forskellig brug af Ungdomshuset fører til forskellige roller i huset. Diskursen indeholder også en aktivist-subjektposition, hvor man skal have permanent lyst til at komme i Ungdomshuset, man skal være dedikeret, tage initiativ og udføre praktisk arbejde i huset. Subjektpositionen indebærer også, at de andre aktivister ved, man er til at stole på, hvilket Lisbeth repræsenterer:

”De har jo ikke taget så mange nye ind her til slut. Det er det med at man skal kunne stole på folk” (Lisbeth, 61).

Både Lisbeth og Mette reproducerer således en betydning af, at tillid er en vigtig værdi for aktivisterne. Man skal kende hinanden godt og kunne stole på hinanden for at være aktivist.

Nogle af interviewpersonerne beskriver opdelingen mellem brugere og aktivister som en glidende overgang. Med fokusgruppens ord forholder det sig således:

”Karina: Men alle brugere kan jo blive aktivister, så det er jo ikke sådan en hierarkisk ting (...).

Mads: Bare mød op og sig, at du har en hånd, du gerne vil bruge til noget.

Claus: Man kan være bruger den ene dag og aktivist den næste. Hvis for eksempel du nu siger, at du tager en bartjans på næste onsdag eller fredag, og så kan man bare komme tilbage næste dag som bruger til koncert” (Karina, Mads og Claus, 49).

Nogle af interviewpersonerne har dog en anden udlægning af, hvordan man bliver aktivist. Lise beskriver, at man skal kende de andre aktivister for selv at blive aktivist, hvilket hun mener, er ærgerligt. Samtidig understreger hun, at hun aldrig har forsøgt eller sigtet mod at blive aktivist. Hun placerer dermed ikke sig selv i aktivist-subjektpositionen:

”Jeg har aldrig været aktivist dernede, så så langt har det heller aldrig gået. Men man kan sige, der har været en tilknytning omkring, at det ligesom var der, man identificerede sig med. Og var der et sted, man gik i byen, så var det der, og så var det ligesom det, vi stod for, ik” (Lise, 25).

Hun reproducerer en betydning, hvor der er forskel på brugere og aktivister, men hvor alle unge er en del af Ungdomshuset, uafhængigt af om man er bruger eller aktivist. Set i forhold til Masseys teori harmonerer dette godt med hendes definition af sted som et mødested mellem aktørers aktivitetsrum. De unge foretager sig forskellige praksisser, som finder sted og mødes i Ungdomshuset.

Lise forklarer desuden, at man ikke udelukkende selv kan vælge, om man vil være aktivist i Ungdomshuset:

”Jeg tror også det er sådan en meget intern indslusning i, hvem der bliver aktivist. Man kommer ikke bare og banker på, og siger nu vil jeg være aktivist, der skal også være en eller anden accept om det. Jeg tror, selvfølgelig skal man søge det at være en del af det, men jeg tror også, det handler om at komme ind i kernen” (Lise, 25).

Lise reproducerer en betydning, hvor det kræver lyst og engagement at blive aktivist, men aktivistfællesskabet skal også kende og acceptere én, for at man kan være med. Lisbeth repræsenterer Ungdomshuset på samme måde, og hun fortæller, at hun gerne ville være aktivist men ikke nåede det, inden huset blev ryddet:

”Men det har jeg syntes var sådan lidt selvmodsigende ik’. At der er så meget hierarki, og at det er så svært at blive aktivist, som det er. Det håber jeg, at når vi skal skabe et nyt sted, at det kan blive mere sådan åbent” (Lisbeth, 62).

Nogle af interviewpersonerne reproducerer således en betydning af, at der er et hierarki mellem brugere og aktivister. Den hierarkiske betydning kommer til udtryk gennem udtryk som *"bare bruger"* (Jane, 69) eller *"Jeg har aldrig været aktivist dernede, så så langt har det heller aldrig gået"* (Lise, 25 [min understregning]). De indikerer, at der er tale om et hierarki, men flere af interviewpersonerne understreger, at det hverken er værre eller bedre at være aktivist end bruger. Det drejer sig bare om forskellige måder at bruge Ungdomshuset på. Som Peter siger: *"Der er brug for både brugere og aktivister, kan man sige"* (Peter, 11).

Han reproducerer således også en skelnen mellem bruger og aktivist og forklarer, at den skelnen er meget accepteret i Ungdomshuset. Men også inden for aktivist-begrebet refererer han til, at der er grader af aktivistniveauet.

"Det går ret hurtigt, så har folk ikke lyst til at være børnemagtere længere, for så vil man jo hellere være rigtig aktivist, eller hvad man skal kalde det" (Peter, 10-11).

Gennem ordet 'man' konstrueres en subjektposition, som indeholder en norm eller forventning om, at de unge ikke alene stræber efter at blive aktivister men også efter at komme op på det højeste aktivistniveau. Denne niveauinddeling af aktivistbegrebet refererer flere interviewpersoner til gennem forskellige udtryk: *"aktivist-aktivist"* (Lise, 26) eller *"faste aktivister"* (Kristian, 35 og Claus, 49).

4.3.1.7 Et fællesskab med grupperinger

Som vist meningsudfylder interviewpersonerne de unges diskurs forskelligt, hvad angår rollerne som bruger og aktivist i Ungdomshuset. Nogle meningsudfylder det som et hierarkisk system, mens andre meningsudfylder det som en ligeværdig gruppering. I fokusgruppeinterviewet bragte interviewpersonerne ikke selv en skelnen mellem bruger og aktivist på banen. Men da tidligere interviewpersoner gjorde det, spurgte vi til det alligevel, hvilket Karina problematiserede:

”Men hvorfor vil I lige have den opdeling, der er jo mange andre grupper også. Så er der straight-edgers⁷ og top-guns⁸ ... altså der er jo masser af opdelinger, man kan lave, hvor folk de tit har en tendens til at se det hele udefra som sådan en masse, der bare er autonome, og ellers er vi ungeren-aktivister eller sådan et eller andet ik” (Karina, 49).

Hun problematiserer således, at de unge bliver set som én stor gruppe og beskriver samtidig, at de unge både danner én stor gruppe og flere små. På spørgsmålet om, hvorvidt fokusgruppen føler sig som en del af en stor gruppe, svarer Karina:

”Jo, som en del af en stor gruppe, men vi er jo også en del af en helt masse små grupper. Altså vi er en del af en vennekreds og så samtidig er der nogle, der er punkere, og nogle der er studerende, eller hvad man nu kan dele det op i” (Karina, 49).

Også Ole beskriver en opdeling blandt de unge i Ungdomshuset. Han definerer sig selv som det, han kalder drukpunker. *”Vi kaldte de kloge for tjekkere, og de kaldte os for drukpunks” (Ole, 6).*

Herefter beskriver han, at der var brug for begge typer i huset. Hvis tjekkerne fik lov at bestemme det hele, blev det for stramt, mens det ville blive for rodet, hvis drukpunksene styrede huset. Om forholdet mellem de to fraktioner siger han:

”Nå, jamen, det er ligesom mænd og kvinder og alle mulige andre ting. Hvis der kun var den ene type... hvis det kun var de fornuftige, så ville alt blive temmelig tjekket og regelret. Så ville der kun være faktor x” (Ole, 6)

Og derefter denne beskrivelse, som definerer begge grupperinger som nødvendige for hinanden og for Ungdomshuset:

”Det er en meget vigtig del af hinanden. Det var også derfor, at der aldrig var nogle hårde konfrontationer af den ene eller den anden... man vidste godt, at selv om man var uenige på mødet, så var man en del af det samme.

⁷ Straight-edgers refererer ifølge fokusgruppen (49) til personer, som ikke spiser kød eller produkter, der stammer fra dyr. De går ikke i læderjakker, nogle vil ikke drikke kaffe eller ryge, og de lever efter en filosofi om ikke at være afhængig af noget.

⁸ Jeg er i tvivl, om jeg har hørt dette type-navn rigtigt.

Nogle ville have det til at være dét her og nogle noget andet, men vi ville alle sammen have det til at være et ungdomshus” (Ole, 6-7).

Han reproducerer en betydning, hvor Ungdomshuset på trods af indbyrdes forskellighed har det fælles mål at skabe ungdomshus. Repræsentationen af det fælles mål konstruerer fællesskabsidentitet på trods af interne forskelle.

Interviewpersonerne understreger, at de forskellige grupperinger sagtens kan fungere sammen, hvad end det gælder opdelingen i brugere og aktivister eller andre grupperinger. Med Søren's ord: *”Drukpunkere og straight-edgers kan faktisk godt sammen, hvor utroligt det end lyder” (Søren, 49).*

Interviewpersonernes repræsentationer om forskellige mennesker i Ungdomshuset eksemplificerer Simonsens, Cresswells og Masseys teori om, at steder konstrueres af social praksis, og især Masseys definition af sted som et mødepunkt for forskellige aktørers aktivitetsrum.

Nogle af interviewpersonerne efterlyser et større fokus på den store gruppes interne forskelligheder. Claus og Karina har eksempelvis følgende ordveksling:

”Claus: Det er så nemt bare at sætte et prædikat på os, for der er jo så ufatteligt mange forskellige typer mennesker derinde ikke. Man kan ikke bare sige, at de alle sammen er socialt utilpassede eller noget som helts andet.

Karina: Altså hvis man endelig skulle dele os op efter noget, så kunne man dele os op i, hvad vi var imod, og hvad vi sådan stod for(...). Så kunne man sige, at vi er imod nazisterne, eller vi er imod racisme.. Så er det jo pludselig en anden gruppe mennesker, man ser på.

Claus: Det er så nemt bare at sætte os i sådan en gruppe, klase-agtig ting, når vi har en masse meningsoverlappninger med en masse andre (...). Alt i alt, så er vi jo på bølgelængde med ufatteligt mange andre grupper i samfundet” (Claus og Karina, 55).

Her beskrives Ungdomshuset som havende de samme meninger som mange andre grupper i samfundet. Dermed reproduceres en betydning, hvor Ungdomshuset

indebærer en intern mangfoldighed og mange meninger, som ikke er usædvanlige i det resterende samfund. I de unges diskurs er der en betydning af, at andre sætter Ungdomshuset under en kategori, der ikke er dækkende.

4.3.1.8 Ungdomshusets dannende rolle

Flere interviewpersoner er inde på, at Ungdomshuset har stor betydning for deres personlige udvikling. Ifølge Karina er der et kreativt og lærerigt miljø i Ungdomshuset:

”Noget af det, der er godt, det er kreativiteten, der er derinde. At hvis man finder på et eller andet projekt, man gerne vil lave, så kan man altid finde nogen, der vil være med og ... Fra da jeg begyndte at komme i miljøet derinde, da synes jeg bare, at jeg har lært rigtig, rigtig meget. Altså mere end af at gå i skole, fordi man lærer at sætte lys op, eller man lærer at lave barrikader altså alle mulige praktiske ting, som man især som kvinde måske ikke lige lærer til hverdag” (Karina, 43).

Kreativiteten kommer både til udtryk gennem muligheden for forskellige slags projekter, muligheden for at få opbakning til dem og muligheden for at lære noget og arbejde med noget, som hun normalt ikke får mulighed for i kraft af sin identitet som kvinde.

Søren bakker hende op i, at Ungdomshuset er lærerigt og beskriver, at fællesskabet i Ungdomshuset er karakteriseret ved en tålmodig hjælpsomhed. Han siger:

”Jeg har lært at bruge en boremaskine. Jeg har været totalt håndværksspaser.. Indtil jeg kom derinde. Der var en, der tog sig tid og langsomt forklarede mig det, så jeg kunne følge med. De andre gange har jeg fået at vide.. altså i skolen i sløjd var jeg ved at skære mine egne fingre af” (Søren, 46).

Denne støtte i at lære noget, beskriver Ole også. Han mener, fællesskabet i Ungdomshuset er karakteriseret ved, at de unge er i stand til at tage initiativ selv:

” I kender det der med, at man har et problem med computeren, og man spørger nogen, så kommer de og ... tager musen – det sker ikke her. Der må

man sgu selv finde ud af det. Og det gør folk! I stedet for at sige, 'nåh det kan jeg ikke finde ud af', så finder man sgu ud af at finde ud af det. Det er der rigtig mange mennesker, der har fået mulighed for og derfor er blevet styrket i deres liv i dag" (Ole, 3).

Han beskriver, at netop denne kultur, hvor man selv må finde ud af tingene, gavner folk i deres senere liv.

Karina, Søren og Ole reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshusets lærende og dannende funktion overgår undervisning i skoler og andre lærende miljøer. Man lærer praktiske ting, som er svære at få kendskab til andre steder, man lærer at tage initiativ og arbejde selvstændigt og løsningsorienteret. Ungdomshuset lærer de unge at klare sig i livet, og dermed tillægger interviewpersonerne Ungdomshuset en dynamisk og meget væsentlig betydning for de unge.

Peter præsenterer et slogan i Ungdomshuset, som refererer til det at lære at tage initiativ: *"DIY, som vi kalder det, Do It Yourself"* (Peter, 17).

Også han beskriver Ungdomshusets dannende rolle ved at referere til, at de unge lærer noget, som de kan bruge senere i livet:

"Det er det, det har betydet for mit liv, og som jeg ser det betyder mest for andre, det er den der med at engagere sig i ting. Det er også derfor, det er hårdt at være politisk, fordi det er hårdt at engagere sig. De siger hele tiden, at man skal være demokratisk, men demokrati for mig, det er medindflydelse, lige så snart folk begynder at tage den medindflydelse, så er det, du får ballade. Men samtidig så kan du også gøre det, hvis du vil. Og det lærer folk i hvert fald af at komme ud af det miljø. Selvom de kun har været der et halvt år, så lærer de, at man kan have medindflydelse på sit eget liv, og det synes jeg er så super, super vigtigt" (Peter, 23).

For Peter har Ungdomshuset betydet, at han har lært at engagere sig og sørge for at få medindflydelse på sit liv og sine omgivelser. Han breder pointen ud ved at referere til, at dette også er gældende for andre. Gennem uddraget ændrer han pointen fra at handle om egen erfaring til gennem ordene 'man' og 'de' at gøre den generel, og derved konstrueres en subjektposition med disse egenskaber.

Den dannende rolle kommer også til udtryk ved, at man lærer noget af andre, og at man bliver præsenteret for andre måder at anskue ting på. Claus beskriver, at den kreativitet, der er i Ungdomshuset, også omfatter at blive introduceret til andre måder at se tingene på:

”Kreativitet er vel også en helt masse alternative tilgange til en masse ting både i samfundet og indbyrdes. Så når man sidder og snakker, bliver man tvunget tit og ofte til at se ting fra en helt anden vinkel, end man normalt ville have gjort. Så kan det godt være, man ikke bliver enige, men man snakker om tingene, og så kommer man måske ikke ud af det, men man får i hvert fald mere at vide, man lærer noget af nogle andre, som har en anden tilgang til tingene. Det kan være om alt fra spisevaner til påklædning”
(Claus, 44).

Claus reproducerer her en betydning af, at fællesskabet i Ungdomshuset består af en masse forskellige input, som tilsammen skaber et lærerigt miljø.

Under interviewet var min sidste opfordring til fokusgruppen, om interviewpersonerne hver i sær ville prøve at give et bud på, hvad Ungdomshuset har betydet for deres personlige udvikling. Selvom de syntes, det var en bred og abstrakt opfordring, formulerede de alligevel nogle tanker om det. Claus siger:

”Det har i større eller mindre grad været med til at forme alt, hvad du er. Det har jo indvirkning på ufatteligt mange aspekter” (Claus, 57).

Og Mads siger:

”Fællesskabet giver en enorm selvtillid. Det giver en enorm selvtillid at vide, at du kan have tillid til de mennesker. Hvis lortet brænder på, så ved du jo godt, hvor du skal løbe hen” (Mads, 57).

På den måde reproducerer de en betydning, hvor fællesskabet i Ungdomshuset giver individuel styrke og tro på egne evner. Samtidig konstrueres fællesskabet og stedet som værende en sikker base, et sted man altid kan vende tilbage til. De beskriver videre, at det ikke er en passiv støtte, man kan hente i huset:

”Claus: Nej det er ikke så meget en sovepude – nærmere vækkeuret.

Mads: Det er det for mange i hvert fald. Der er mange, der er begyndt at komme ud ad røret efter at være begyndt at hænge derinde, i stedet for at sidde et eller andet sted i en lejlighed og glo ud i luften. Der er mange, der får meget ud af det, og det er det, der er det sørgelige ved det... eller mange og mange.... Der er i hvert fald en del, som ikke ville få noget ud af alt det andet, der er af tilbud til, hvordan du skal komme videre i dit liv, som får en hel del ud af at komme derind og ligesom, at der ligesom er alternative måder at klare sig på” (Claus og Mads, 58).

På den måde får Ungdomshuset en dynamisk betydning i de unges diskurs. Huset sikrer, at unge kommer videre med deres liv. Ungdomshuset indgår aktivt i de unges personlige udvikling, og det fællesskab, som de unge danner, udvikler den enkeltes tro på sig selv og fysiske kunnen. Det skaber engagement og kreativitet, og det giver viden fra forskellige perspektiver og mod på livet. I interviewpersonernes repræsentationer er Ungdomshuset generator for, at de unges fællesskabsidentitet er dynamisk.

4.3.1.9 Ungdomshuset er eksemplarisk, og samfundet har brug for det

Flere af interviewpersonerne beskriver Ungdomshuset som værende vigtigt for det omgivende samfund, fordi det baner vejen for forandring. Claus beskriver eksempelvis, hvordan Ungdomshuset gør mere for at sikre menneskelig frihed til at være, som man er og til at gøre, som man har lyst til, end resten af samfundet:

”Ungdomshuset har i hvert fald taget en proaktiv linje for at sørge for, at den frihed skal være til stede for alle, og det kan man godt være i tvivl om, om den er andre steder. For det kan godt være, at loven siger, at det er forbudt at hetze en bestemt befolkningsgruppe eller seksualitet eller et eller andet, men det hører man jo om konstant, at det sker alligevel (...). Det er meget sjældent, at jeg synes, der er konsekvenser nok for dem, der har forbrudt sig mod.. altså sådan almen respekt for andre mennesker. Især gennem ord og tale, hvor man altid bagatelliserer det. Det synes jeg virkelig, at der er man ligesom konsekvent i Ungdomshuset. Der bliver det

ikke tolereret, at man opfører sig forførdeligt over for andre mennesker. Altså der synes jeg, at Ungdomshuset er et forgangseksempel, hvad den slags angår” (Claus, 47).

Claus reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshuset i praksis gør noget, som kun er et illusorisk mål i det resterende samfund. Ungdomshuset positioneres således som et ideal for samfundet.

Claus reproducerer også en diskurs, hvor Ungdomshuset er vækstlag for kultur, som rækker ud over Ungdomshuset. Claus siger således:

”Der er også mange, der snakker om i medierne, at det [at rydde Ungdomshuset] ville være at slå vækstlaget for dansk kultur i ihjel, for alle dem, der er blevet til noget stort kulturmæssigt i de sidste 20 år, de har kommet forbi Ungdomshuset på en eller anden måde” (Claus, 51 [min forklaring]).

Denne konstruktion får ekstra styrke, fordi Claus henviser til, at det ikke bare er ham og andre unge, der mener, at Ungdomshuset er et vækstlag. Det bliver der også talt om i medierne.

Peter refererer også til, at Ungdomshuset har en kulturskabende rolle:

”Noget af det, der er vores argument, det er, at hvis I rydder Ungdomshuset, hvis I fjerner Ungdomshuset som kulturelt miljø, jamen så får du ikke et Sort Sol, du får ikke et Savage Rose, du får ikke en Björk, du får ikke en Nick Cave, fordi de folk ville ikke ha.. altså Björk ville ikke have noget sted at spille i København. For 15 år siden, ja for snart 20 år siden, da hun spillede der, der var der ikke nogen andre scener, der ville have en en meter og fyrre høj, islandsk pige, der står og skriger og hiver sig selv i håret, svøbt ind i gennemsigtig plastik, mens en eller anden står ved siden af og råber ind i en trompet. Altså det kan jo ikke lade sig gøre. Det var der jo heller ikke nogen, der ville i dag vel” (Peter, 15-16).

I de unges diskurs er Ungdomshuset således et udviklende, skabende og banebrydende sted, der bidrager til samfundet ved at give plads til den udvikling, som resten af samfundet senere får glæde af.

Ole beskriver også en anden grund til, at samfundet har brug for Ungdomshuset. Et behov som samfundet ikke er klar over:

”Jeg tror, at folk overser vigtigheden af, at bondemanden ovre i Jylland et sted kan sige til sin søn, der kommer hjem med ring i øret en dag, at det kan han skride over i Ungdomshuset med. Det tror jeg er meget vigtigt, at bondemanden har den mulighed. Det tror jeg ikke, at folk har fokus på”
(Ole, 7).

Her reproducerer Ole en betydning, hvor Ungdomshuset ikke kun er vigtigt for de unge, som bruger det men også for det resterende samfund. Det spiller en rolle som et sted, resten af samfundet kender som det sted, hvor der er plads til de anderledes unge, som andre ikke ved, hvordan de skal forholde sig overfor.

4.3.1.10 Kampkultur – ikke voldskultur

I de unges diskurs reproducerer interviewpersonerne en betydning af, at de unge ikke er voldelige. Det gør de blandt andet ved at definere Ungdomshuset væk fra beskyldninger om at være voldelige. Eksempelvis forholder Kristian sig til, at andre mener, Ungdomshuset er voldeligt:

”Det irriterer mig, når man hører ude i medierne, at det er sådan nogle voldpsykopater... det irriterer mig – nu har jeg læst sådan nogle af de der læserindslag på især Ekstra Bladet, og der er jo grænseløs dumhed, som folk kan lire af sig, som de tror, de ved om huset” (Kristian, 34).

Kristian reproducerer en betydning, hvor medier og læserbrevsskribenter fejlagtigt tror, at de unge er voldpsykopater.

Ingen af interviewpersonerne beskriver Ungdomshuset som et voldeligt sted. Gennem deres henvisning til husets regel om, at vold ikke accepteres, og gennem deres forsvar mod blandt andet mediernes omtale af de unge som voldelige, konstruerer de et

fællesskab, som absolut ikke bygger på vold. Men nogle af interviewpersonerne konstruerer alligevel et fællesskab, hvor en form for vold eller anden fysisk protest indgår. Eksempelvis siger Lise:

”Jeg synes ikke, volden er en stor del af den kultur, for jeg ved jo, at den kultur rummer så meget mere end vold. Altså det er jo ikke en voldskultur, det er jo en mangfoldighedskultur” (Lise, 31).

Her konstruerer hun en subjektposition, hvor vold indgår men slet ikke kan ses som det bærende i kulturen. Tidligere i interviewet beskriver hun, hvordan hun mener, der er forskel på, hvordan vold bruges, og hun retfærdiggør den type vold, som Ungdomshusets kultur indeholder, ved at referere til historien:

”Altså jeg synes til hver en tid, at man skal undgå en voldelig konfrontation, hvis man kan komme til det, men at folk tit glemmer, at meget af det, de synes er fedt i dag så som Christiania eller andre steder, at det var der altså også nogen, der skulle slås for, og det var altså også med vold, der blev brugt som middel til ligesom at komme igennem med sin stemme og sit budskab. Og det er ikke fordi, at jeg skal sidde og sige, vold er bare ok til hver en pris, altså det synes jeg da ikke, at det er” (Lise, 30-31).

Således definerer Lise sig væk fra vold generelt, men argumenterer for, at vold er acceptabelt, når det bruges som et middel til at opnå noget, som mange værdsætter. Også Peter laver en skelnen mellem to typer af fysiske udtryk:

”Altså vold og militans er for mig ikke det samme. Vold for mig er uartikuleret, det er noget der kommer ud af personlige frustrationer, hvor militans det er en strategi, du vælger, som du kan argumentere for” (Peter, 12).

Peter beskriver videre, at han gerne vil bruge militans i forsvaret for Ungdomshuset. Han reproducerer således en betydning af, at vold ikke er acceptabelt, men at en form for fysisk udtryk eller argumentation er, hvis det er et middel til at nå et accepteret mål. Lene beskriver vold som det mindst ønskede middel til at nå et mål:

”Vi har jo prøvet alt, og så var det den sidste nødløsning den 16. [december]bare lige at skubbe og sige ’hør på os for helvede’, og det synes jeg på en eller anden måde, at folk burde se sig.. at det er det, det handler om, og at vi er ikke bare nogle voldspsykopater, der bare vil have vores vilje, fordi det er fandeme ikke sjovt at rende rundt med tåregas ud og ind ad øjne og ører og alt sådan noget. Det er sgu fordi, at man kæmper for noget, og det forstår jeg ikke, at folk ikke kan se. At det drejer sig om et skrig om at blive hørt” (Lene, 76 [min forklaring]).

Således reproducerer interviewpersonerne de unges diskurs med en subjektposition, som ikke er voldelig, men hvor vold eller militans i nogen grad kan accepteres, hvis målet er acceptabelt og andre midler er afprøvet uden held. Subjektpositionen kæmper for at ændre samfundet og for at beholde Ungdomshuset, men den kæmper ikke nødvendigvis med vold.

4.3.1.11 Ækvivalenskæde for fællesskabsidentitet

I de unges diskurs kan jeg opstille en ækvivalenskæde for de unges fællesskabsidentitet, som ser således ud:

Punk – hård rock – tøjstil som kan indebære lilla hår, eyeliner, meget sminke, hvid pudder, huller i strømpebukserne og piercinger – husets fem regler sikrer frihed – at få ideer – engagement – demokrati, medindflydelse og ligeværd – forskellig brug af Ungdomshuset – man kan stole på hinanden – åbenhed og venlighed uden forbehold blandt de unge – mulighed for nyt perspektiv – fælles tilgang – hele samfundet har brug for Ungdomshuset – kæmper for huset.

4.3.2 Forskellighedsidentitet

Som jeg har beskrevet tidligere, overlapper de tre analysetemaer i praksis hinanden, og at det er tilfældet med temaerne fællesskabsidentitet og forskellighedsidentitet, giver jeg her indledningsvist nogle eksempler på. I et uddrag fra fokusgruppeinterviewet beskriver Mads Ungdomshuset som en modkultur og siger følgende: *”Så kan man tage alle dem, der er anderledes og være anderledes sammen med dem ligesom dem”* (Mads,

51). Mads' repræsentation af de unge konstruerer et fællesskab om at være forskellig fra andre.

Senere i interviewet konstruerer Mads igen begge identitetstyper ved at beskrive sig selv som værende en del af en gruppe, der indbyrdes har meget tilfælles og sammen skiller sig ud fra det omgivende samfund:

"Det er det, jeg mener, i det jeg tit har sagt, når folk har stillet mig det der spørgsmål med, 'hvorfor bliver du ikke normal?' Jamen prøv at hør her, blandt alle mine venner, der er jeg en af de mest normale. Jeg er ked af det, men sådan er det bare" (Mads, 55).

Her opsætter han en modsætning mellem det normale og unormale, hvor han definerer sig selv som værende begge dele alt efter om det er i forhold til det fællesskab, som han er en del af, eller om det er i forhold til det samfund, som fællesskabet skiller sig ud fra. Denne skelnen mellem forskellighed og ensartethed beskriver Jane også ved at referere til, at hun ofte har hørt den kritik, at de unge siger, de går ind for forskellighed, men alligevel er de ens:

"Så er det, man ikke skal komme med det der argument 'jamen I har alle sammen sort tøj og piercinger'. 'Hvad? Vi er da forskellige[ironisk]'. Men det er måske mere på den der måde, at vi er forskellige fra samfundsloven, eller nogle af de ting" (Jane, 76).

Således reproducerer interviewpersonerne en betydning, hvor fællesskabet blandt andet består i at være anderledes end det omgivende samfund. Det understreger, at min skelnen mellem forskellige identitetstyper er en analytisk skelnen, og at repræsentationerne i praksis konstruerer begge identitetstyper.

Under analysetemaet for forskellighedsidentitet kommer jeg ind på, hvordan interviewpersonerne reproducerer en betydning af, at de unge er anderledes end det normale, etablerede, omgivende samfund, at de unge ikke er tilhængere af normer og forbrug, at de føler sig misforstået af medierne og andre aktører i samfundet, og at de har andre værdier end andre steder og fællesskaber.

4.3.2.1 Ungdomshuset er anderledes end det omgivende samfund

Der er flere eksempler på, hvordan Ungdomshuset beskrives som værende forskelligt fra, i modsætning til eller ligefrem i modstand mod andre aktører i samfundet. Ofte konstrueres forskellighedsforholdet til en meget bredt defineret modpart. Eksempelvis siger Lise: *"Det bedste ved det er, at det er anderledes"* (Lise, 26).

Hun siger, at Ungdomshuset er anderledes uden at specificere, hvad det er anderledes i forhold til, og denne konstruktion reproducerer flere af interviewpersonerne:

"På den måde er beslutningsstrukturen meget anderledes" (Peter, 15), om andre steder: *"At det ikke er ok, at man er anderledes"* (Lene, 75), *"Det er på en eller anden måde et sted for folk, som er anderledes andre steder"* (Lisbeth, 66) og *"Især med den regering, vi har lige for tiden, der har vi virkelig, virkelig brug for et sted, hvor man kan være anderledes"* (Karina, 51).

Interviewpersonerne reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshuset er anderledes end andre steder, og de unge bliver opfattet som anderledes, når de er andre steder end i Ungdomshuset. Selvom interviewpersonerne bruger begrebet anderledes i flæng, konkretiserer de også ofte gennem interviewene, hvad dette 'anderledes' indeholder. De beskriver, at de er anderledes end det etablerede, omgivende eller normale samfund. De unges diskurs indeholder, at Ungdomshuset og det omgivende samfund er to grupper, og denne konstruktion reproducerer Karina eksempelvis ved at opstille en 'os og dem'-konstellation:

"Ja jeg ved ikke.. det kan også være, at det er en fordom, jeg har om det omgivende samfund. Fordi vi har selvfølgelig også fordomme om dem, lige som de har om os" (Karina, 44).

Flere af interviewpersonerne beskriver, at Ungdomshuset skiller sig ud fra det omgivende eller etablerede samfund uden at konkretisere, hvad det består af. Det viser, at i de unges diskurs er betydningen af det omgivende samfund og de unges forskellighed herfra en hegemonisk betydning.

Forskellighedsgraden mellem de unge og det omgivende samfund defineres forskelligt af interviewpersonerne. Nogle beskriver det sådan, at Ungdomshuset kæmper mod resten af samfundet og omvendt. Da vi beder Mette og Lisbeth om at beskrive det, de omtaler som husets ånd, siger Mette blandt andet:

” At der er det der med, at folk er i mod os, lad os stå sammen. Det skaber bare noget fællesskabsfølelse” (Mette, 64).

Tidligere i interviewet siger Lisbeth:

”Det der med at være imod det etablerede samfund, og det her er et fristed, og vi bryder os slet ikke om den måde, som de indretter verden på, vi har en bedre måde, og det vil vi prøve og leve ud her. Det gør utrolig meget, at vi er imod resten af verden” (Lisbeth, 63).

Mette og Lisbeth fremstiller således de unge i Ungdomshuset som stående sammen om at være imod resten af samfundet eller verden, og at det er en gensidig modstand. Denne repræsentation konstruerer både forskellighedsidentitet og fællesskabsidentitet, hvilket Mette også selv beskriver ved at sige, at det skaber fællesskabsfølelse at nogen er imod gruppen.

Andre opbløder forholdet mellem Ungdomshuset og det omgivende samfund ved at beskrive forholdet som et forskellighedsforhold og ikke nødvendigvis et modstandsforhold. Det gælder eksempelvis Lise:

”Jeg syntes bare det var fedt dernede, og at man kunne være et sted, hvor det var sådan lidt rå, og sådan lidt.. ikke imod som sådan, men bare noget, som var anderledes, som skilte sig ud” (Lise, 24).

Lise betegner således ikke forholdet mellem Ungdomshuset og resten af samfundet som modstand men som forskellighed.

I dette afsnit om, at Ungdomshuset i de unges diskurs er anderledes end det omgivende og etablerede samfund, har jeg redegjort for, at dette er en så hegemonisk betydning, at interviewpersonerne bruger begrebet anderledes i flæng uden videre uddybning.

Gennem interviewene kommer interviewpersonerne nærmere ind på, hvad det er i det omgivende samfund, som de unge er anderledes i forhold til. Forskelligheden i forhold

til det omgivende samfund ser jeg således som en overordnet konstruktion, der specificeres gennem praksisser og betydninger, som jeg gennemgår i de følgende afsnit.

4.3.2.2 Ungdomshuset er en subkultur eller modkultur

Peter reflekterer over, at Ungdomshuset bliver kaldt en modkultur, og herved konstruerer han både forskellighedsidentitet og fællesskabsidentitet:

”Folk kalder det jo også altid en modkultur. Det vil jeg så sige, at det er på nogle punkter ok, for det er imod det, som er den vedtagne kultur. Men for mig at se, så er det jo for-kultur at være i Ungdomshuset, fordi at vi har plads til Poul Dissing, vi har plads til opera (...). Så på den måde har vi hele det, den normale kultur beskæftiger sig med, men vi har også bare alt det andet. Så for mig der er for-kultur meget mere sigende end modkultur ik” (Peter, 20).

I begrebet 'mod' ligger der, at kulturen er modsat en anden kultur. Men Peter mener ikke, dette er den primære betydning af kulturen i Ungdomshuset. Den er derimod inkluderende, for den indeholder både accepteret kultur og uaccepteret kultur. Denne repræsentation af Ungdomshuset ligger godt i tråd med repræsentationen af Ungdomshuset som et ideal, et sted hvor der gøres i praksis, hvad samfundet ønsker. Herigennem skabes en forskellighedsidentitet, hvor de unge er mere inkluderende end resten af samfundet.

Interviewpersonerne bruger også begrebet subkultur for at beskrive, hvordan Ungdomshuset skiller sig ud fra det resterende samfund. Lise siger eksempelvis:

”Og så synes jeg selvfølgelig, det er fedt, at det rummer en subkultur, som jeg ikke synes, der er særligt mange steder, man møder i København. Jeg synes, Købehavn er blevet sådan mere og mere etableret med pæne cafeer.. jeg kan også godt lide at gå på pæn cafe og drikke kaffe, det er slet ikke det, det er jeg også ret vild med. Men så synes jeg bare det er fedt, at man kan gå hen et sted, hvor man kan gå hen råt for usødet og være skide ligeglad med, hvordan du ser ud, og altså.. Den der uetablerede ånd” (Lise, 26).

Her giver Lise udtryk for, at det etablerede samfund blandt andet består af pæne cafeer, hvor Ungdomshuset ikke er sammenlignelig med en pæn café. Hun identificerer sig med begge kulturer men understreger samtidig, at der er noget særligt ved, at det uetablerede, som hun oplever i Ungdomshuset, ikke er så udbredt. Dermed reproducerer hun en betydning, hvor det er en værdi at være den eneste af sin slags, hvilket Ungdomshuset er.

Lise slutter uddraget af med at referere til, at man ikke behøver at bekymre sig om udseende. Netop samfundets forventninger til udseende beskriver Kristian også som et eksempel på forskellen mellem Ungdomshuset og det resterende samfund:

”Jeg er da ligeglad med, hvordan samfundet siger, at jeg skal se ud. Jeg gider ikke at være tætbarberet hver morgen og have slips. Jeg gider heller ikke at skulle tage deodorant på hver morgen, hvis man ikke har det”

(Kristian, 33).

Både Kristian og Lise refererer til samfundets forventninger om det pæne og samfundets definition af, hvad der er pænt. I fokusgruppeinterviewet nævner Karina netop det pæne som den værdi i det omgivende samfund, der betyder, at der ikke er plads til Ungdomshusets kultur i Danmark. Hun siger:

”Det er ærgerligt, at vi ikke har plads til sådan en kultur, det hele skal være så ensrettet og så pænt, og det bliver bare kedeligt til sidst” (Karina, 52).

Interviewpersonerne reproducerer her det magtforhold, som er indlejret i de unges diskurs. Den pæne, ensrettede og accepterede kultur har magt til at gøre en uetableret kultur næsten umulig. Og dog har den ikke magt nok til at udslette den, for den uetablerede kultur er der, selv om den er sjælden. Og at den er uaccepteret og uetableret er netop en del af dens signifikante betydning.

Alle interviewpersoner beskriver, at styreformen i Ungdomshuset skiller sig ud fra det omgivende samfund, og at det blandt andet er dette, der gør Ungdomshuset til en subkultur eller en modkultur.

Begrebet 'det etablerede samfund' er således repræsentant for en bestemt måde at drive et samfund på, og det er ikke en måde, som man ikke bifalder i Ungdomshuset. Lise reproducerer diskursen med følgende uddrag:

”Men det synes jeg, er et ret væsentligt signal til omverden om, at vi vil ikke have ledere, vi vil ikke have de her ting, vi vil holde fast i det her, for vi mener, at alle skal være med. Det synes jeg er rigtig fint, og jeg synes, det er sjovt, at det omkringliggende samfund, at det etablerede samfund har så svært ved at acceptere det. Altså at de har så.. at der er så ringe accept af, at man faktisk kan køre ting på den måde” (Lise, 27).

Her udbygger Lise relationen mellem Ungdomshuset og resten af samfundet. I de unges diskurs indeholder Ungdomshuset ligeværd og en flad struktur, som ikke findes i resten af samfundet. Men de to grupperinger er ikke alene forskellige fra hinanden, der er også en manglende accept af Ungdomshuset i resten af samfundet.

Et fast spørgsmål i interviewguiden var, hvad interviewpersonerne syntes om, at medierne bruger ordet utilpasset om dem. Dette kom der nogle interessante refleksioner ud af. Alle beskrev de unge med positive vendinger, således at de enten definerede det som positivt at være utilpasset, eller at de mente, det er forkert at beskrive de unge som utilpassede.

Ole siger:

”De er ikke utilpasset, de er alternative. Det har jeg jo siddet og fortalt i en time snart. De er tilpasset det, de kan stå inde for og det, de synes er rigtigt” (Ole, 8).

At de unge i én forstand er tilpassede beskriver Lise også:

”Jamen utilpasset, det er jo igen, hvordan fremstiller man de her mennesker. Der kan man sige, at ja, det er et sted, der skiller sig ud, men det skiller sig ud, fordi man har en ide om, hvad det vil sige at være tilpasset og etableret, og hvordan man som ung skal leve i dag, og karriereræs, og det hele skal være pænt, og vi skal alle sammen helst have en andelslejlighed og

være i parforhold og bla bla og hele det der billede, man sætter op af hvad for en livsform, der ligesom er acceptabel, og hvad for nogle værdier man bør have, hvis man ligesom vil frem her i livet. Og så snakker man om, at folk er utilpassede, fordi de ikke vælger at leve sådan. Men i virkeligheden, så er mange af de der da så tilpassede. De er da etablerede bare på en anden måde” (Lise, 29).

Peter siger:

”For mig der er utilpasset ikke et skældsord, fordi jeg har ikke lyst til at tilpasse mig. Altså hvad er det jeg skal tilpasse mig. Når man kigger rundt i den her lejlighed, så er den jo heller ikke tilpasset med hth-køkken og sådan noget, men det er sådan, som jeg godt kan lide den, og det er sådan som jeg lever, og det synes jeg et eller andet sted, at jeg skal have lov til” (Peter, 20).

Jane og Lene reflekterer også over spørgsmålet og kommer ligesom Peter frem til, at de gerne vil være utilpassede, fordi de ikke definerer det som negativt at være utilpasset:

”Lene: Jeg synes da bare, man skal være stolt af at være utilpasset, altså at man ikke bare sætter sig ind i nogle rammer og siger ’her passer jeg. Det er det eneste sted, jeg passer, derfor hopper jeg derhen’, i stedet for at sige ’hey, det synes jeg ikke er fedt’.

Jane: Jeg synes da også, det lyder som om, at hvis man (...) er tilpasset samfundet, så er det fordi man ikke tænker selv eller stiller spørgsmål eller er kritisk eller sådan noget, og det er da en af de værdier, jeg vægter helt vildt højt, det er da at være kritisk til samfundet, til politikerne.. Ikke sådan at jeg bare demonstrativt vil gå imod alting, men jeg synes da bare, det er vigtigt som menneske (...).

Lene: Vi er stolte over at være utilpassede” (Lene og Jane, 77).

I fokusgruppen reflekterer Claus over begrebet, og han kommer frem til, at Ungdomshuset ikke er utilpasset i hans forståelse af ordet:

”Altså al den snak om social utilpassethed, det er jo fuldstændig hen i vejret, for jeg synes, jeg er med i et af de bedste sociale fællesskaber, hvor stort set alle kommer godt ud af det med hinanden (...). Hvis det er at være socialt utilpasset, når man kan få det til at fungere med så mange forskellige typer mennesker, så ved jeg sgu ikke hvad det er at være tilpasset” (Claus, 55).

Gennem interviewpersonernes refleksioner over, at medierne kalder de unge utilpassede, kan jeg komme nærmere det, de unge definerer som en del af deres forskellighedsidentitet. Ungdomshusets unge lever ikke karriereræs, har andelslejlighed eller HTH-køkken. Disse ting hører til i det etablerede samfund, som de ikke definerer sig som værende en del af. De har nogle holdninger, værdier og politiske overbevisninger, som de ikke deler med det samfund, som omgiver Ungdomshuset. Sammen udgør de unge et samfund, hvor de, som Lise og Ole siger, er meget tilpassede, og interviewpersonernes refleksioner konstruerer således både forskelligheds- og en fællesskabsidentitet. I forhold til de præsenterede teorier kan dette ses som et eksempel på, at sted og social praksis konstituerer hinanden. De unge har en social praksis, som er tilpasset stedets rammer, der er skabt af social praksis i Ungdomshuset.

4.3.2.3 Man slipper for samfundets normer

Jeg har allerede kort beskrevet, at samfundet i de unges diskurs har nogle forventninger, som de unge ikke vil leve op til. Dette kommer jeg nærmere ind på i dette afsnit, fordi flere interviewpersoner beskriver, at i Ungdomshuset er der ingen normer. Især Jane, Lene og fokusgruppen fortæller, at man i Ungdomshuset slipper for normer. Her fortæller Claus:

”Man slipper for alle de der normer, der er, som man ikke behøver at tage sig af, når man er i Ungdomshuset, og så også et sted hvor at lige præcis at man kan føle, at man bliver behandlet ordentligt som et menneske af alle de andre, uden at de tager sig af noget som helst, hvem man er” (Claus, 42).

Her uddyber Claus, at normerne i samfundet indebærer, at man ikke bliver behandlet som et menneske. Han reproducerer en betydning i de unges diskurs, hvor

Ungdomshuset er et absolut nødvendigt sted, for der trækkes på den selvfølgelighed, at alle mennesker ønsker at blive behandlet som et menneske.

Interviewpersonerne fra fokusgruppen vender gennem interviewet ofte tilbage til, at man i Ungdomshuset slipper for normer. Claus eksemplificerer ved at henvise til, at det kan være normer for, hvordan kønnene agerer overfor hinanden:

”Norm for hvordan mænd og kvinder taler til hinanden eller opfører sig overfor hinanden generelt. Der er en meget mere flad struktur i det. Altså.. det ene køn kommer aldrig over det andet derinde. Man slipper for en masse normer med, at fyre skal føre sig frem og være store machofyre, det behøver man ikke derinde overhovedet. Og kvinder behøver ikke være stadset op, eller hvad det nu end er, han eller hun ikke har lyst til. Det slipper man fuldstændig for derinde, det er der ikke nogen norm for” (Claus, 43).

Karina beskriver Ungdomshuset som et frirum, fordi der ikke er normer for kønnenes opførsel:

”Jeg synes også, det er det, der er det bedste, at der er sådan et frirum, hvor man ikke skal tænke over, at jeg er kvinde, eller jeg har den og den uddannelse, sådan at alle kan komme og få lov til at være på den måde, de er, altså man skal ikke tænke på at blive klappet bag i eller få en eller anden kommentar, som man ikke gider at høre på” (Karina, 42).

Karina og Claus oplever således, at i samfundet konstitueres social praksis af rum, mens de ikke oplever, at det er tilfældet i Ungdomshuset. Ifølge Cresswell og Massey er alle steder konstituerende for social praksis. Derfor mener jeg, Karinas og Claus' repræsentation af Ungdomshuset er et eksempel på, at Ungdomshusets konstituerende rolle overfor de unges sociale praksis er så selvfølgelig i de unges diskurs, at Claus og Karina ikke lægger mærke til den.

Interviewpersonerne beskriver også, at man i Ungdomshuset slipper for samfundets norm om, at en ung alder betyder, at ikke bliver hørt eller taget seriøs. Flere interviewpersoner beskriver, at i Ungdomshuset bliver man hørt på, selvom man er den yngste i forsamlingen. Med en ironisk tone beskriver Mads det således:

”Det er jo det, jeg synes er forskellen. Inde i Ungdomshuset kan du risikere at blive taget seriøst, selvom du kun er fjorten ik. Det kan du altså ikke ude på den anden side. Tværtimod. Der risikerer du bare at folk griner af dig” (Mads, 56).

Claus giver et eksempel på det, som samtidig også konstruerer et forskellighedsforhold til politiet. Han fortæller om en episode, hvor politiets pressetalsmand Flemming Steen Munch har udtalt sig:

”Han siger, at’ personligt kan jeg godt gå og grine lidt, når jeg ser en 14-årig, tynd pige gå og råbe op om at omstille et samfund, som hun aldrig har ydet til’. Hvad fanden er det for en klassificering af et andet menneske? Det kan godt være, at hun så kun er 14, men hendes alder har sgu ikke noget med det at gøre. Man skal da høre på, hvad hun siger” (Claus, 57).

Interviewpersonerne reproducerer således en betydning, hvor en ung alder og manglende erfaring er egenskaber, som begrænser unges praksis i det omgivende samfund, mens dette ikke har nogen betydning i Ungdomshuset.

4.3.2.4 Imod overforbrug og økonomiske værdier

Overforbrug eller forbrug generelt indgår i nogle af interviewpersonernes konstruktion af det etablerede samfund. Eksempelvis fortæller Ole en historie, som han mener viser, at noget af det særlige ved Ungdomshuset er en måde at tænke på. Han fortæller, at Aldi-butikken, som ligger ved siden af Jagtvej 69, på et tidspunkt holdt åbningsfest *”med røde sodavand og labre larver til børnene”*. En fyr fra Ungdomshuset arbejdede på det tidspunkt i Zoologisk Have, hvor en af girafferne netop var blevet aflivet, og fyren havde taget girafhovedet med sig.

”For at understrege, at man ikke syntes, at de der forbrugertyskere det var lige fedt, så ude på bålpladsen satte de en kæmpe gryde med vand til at koge det her girafhoved. Det stod og kogte hele dagen, mens de holdt denne her forbrugerfest inde ved siden af. Det er noget af det, Ungdomshuset kan. Tænke fuldstændigt anderledes. Altså, vi koger lige et girafhoved. Altså

hvad enten man synes, det er fedt eller ej, så understreger det...tænk at få ideen. Og det er det: At få ideen”(Ole, 3).

I interviewet kalder Ole dette at få ideer for ”*The free spirit*” (Ole, 3), hvilket harmonerer med betydningen af Ungdomshuset som et kreativt fristed. At tænke anderledes og få skøre ideer er således en af de praksisser, der giver Ungdomshuset sin signifikante betydning.

Ligesom Ole definerer Lene også sig selv og fællesskabet i Ungdomshusets væk fra overforbrug. Hun siger:

”Hvad er utilpasset? Er det når man synes, at et overforbrug... som for eksempel at skralde mad, altså at tage mad fra containere, som i princippet ikke er for gammelt, men som ikke må stå inde i ISO. Hvis man synes, det er utilpasset, så synes jeg, man er underlig, at man ikke kan se et kæmpe overforbrug, og at man ikke kan se den uretfærdighed, der er i verden, som jeg vil sige, vi kæmper for [imod]” (Lene, 77 [min kommentar]).

Hun reproducerer hermed en betydning, hvor forbrug og i særdeleshed overforbrug er negativt, hvilket man har forstået i Ungdomshuset men ikke nødvendigvis andre steder. I de unges diskurs er Ungdomshuset et sted, som ikke bidrager til overforbrug, hvilket harmonerer med betydningen af Ungdomshuset som et ideal for samfundet.

Ungdomshuset arbejder på at bekæmpe samfundets problemer, mens det omgivende samfund nøjes med at konstatere dem.

De unges diskurs indeholder også, at økonomi og kapital er værdier i det omgivende samfund men ikke i Ungdomshuset. Denne betydning reproducerer Mette ved at sammenligne Ungdomshuset med andre spillesteder:

”Også det der med, at der er så mange andre (...) spillesteder, hvor det handler(...) om økonomi. Det her har været rent fri vilje eller ren lyst. Mange andre steder har det været pengemæssigt og ’jeg kan godt lide musik’. Her har det været ren kærlighed til det her sted” (Mette, 64).

Mette reproducerer en betydning, hvor frivillighed og kærlighed vajer højere end ønsket om at tjene penge. I modsætning til det omgivende samfund er økonomi ikke en værdi i

Ungdomshuset. Ønsket om at tjene penge er snarere en negativ egenskab i de unges diskurs.

Berømmelse er en anden af samfundets værdier, som interviewpersonerne definerer sig væk fra. Det viser sig, da fokusgruppen snakker om, at mange kendte kunstnere er kommet i Ungdomshuset:

”Karina: Jeg synes bare tit, det bliver målt sådan, at hvis de er berømte, så er det godt. Og det er jeg ret træt af.

Mads: Nej nej.. berømmelse er ikke nødvendigvis en god ting, men hvis du skal brede et budskab til folk, hvor du kan risikere [han bruger ordet ironisk], at de hører efter, så er det et godt sted at starte” (Karina og Mads, 51 [min kommentar]).

Mads og Karina er enige om, at berømmelse ikke er et godt kvalitetsparameter. De unges diskurs indeholder således en betydning af, at i det omgivende samfund er berømmelse en værdi, men det er det ikke i Ungdomshuset.

Mette reproducerer en betydning, hvor det ligefrem er et minus, at være kendt. Hun fortæller om muligheden for at høre musik i Ungdomshuset:

”Det er bare mest sådan noget undergrunds-punk-agtigt noget, og det synes jeg personligt er rigtig fedt at høre, for det hører man ikke så meget andre steder, fordi det har aldrig haft så meget interesse (...). Ja så måske Pumpehuset, som nogle gang har nogle rock-bands, men så er det sådan nogle kendte nogle som Rock Hart Power Spray eller noget i den dur. Det er ikke sådan noget undergrunds, der har rødder i noget politisk” (Mette, 60).

I interviewpersonernes repræsentationer om Ungdomshuset meningsudfyldes forskellighedsidentiteten ved, at de unge i modsætning til det omgivende samfund er i mod overforbrug og ikke ser økonomi og berømmelse som værdier. Derimod er det en værdi at lave undergrundsmusik med rødder i en politisk stillingtagen.

4.3.2.5 Ungdomshuset er ikke som diskoteker og andre ungdomsmiljøer

Flere af interviewpersonerne beskriver Ungdomshuset som et sted, man fester og går i byen. I den forbindelse definerer de Ungdomshuset i modsætning til diskoteker.

Kristian sammenligner Ungdomshuset med andre steder, hvor unge går i byen. Han mener, at der er større risiko for at blive udsat for vold andre steder end i Ungdomshuset:

”De tror, man får tæsk, hver gang, man kommer derind. Nu har jeg været til fester derinde i fem år, og én gang har jeg set én smadre en flaske i hovedet på en anden. I forhold til hvor mange gange jeg har været ved at få tæsk andre steder i byen, så synes jeg måske ikke, der er så meget om det”

(Kristian, 34).

Søren fortæller, at det karakteristiske ved Ungdomshuset er, at man kan *”få en fornuftig diskussion for en gangs skyld”* (Søren, 42), og da jeg bad ham om at uddybe, hvad en sådan kunne handle om, svarede han, at det kunne være om politik eller:

”Generelt også om småting. Altså hvor man bare kan få lov til at snakke om sådan en banal ting, som hvorfor man skal have sort neglelak på i stedet for rød. Det er sådan nogle åndssvage ting, der kommer op en gang i mellem, men det er meget sjovt at have de der diskussioner, for hvis man går ud på et normalt værtshus eller et eller andet og begynder at snakke om sådan nogle ting, så ender du bare med at få en kugle i låget. Folk er ikke så tolerante overfor sådan noget, hvis der sidder en fyr og begynder at snakke om makeup og sådan noget” (Søren, 43).

Også Lise beskriver forskellen mellem Ungdomshuset og et diskotek og efter at have omtalt andres fordomme om Ungdomshuset siger hun:

”Nåja.. jeg kan da også køre forbi et eller andet diskotek eller sådan noget inde i byen, hvor jeg bare tænker, bwadr.. der gad jeg sgu aldrig at sætte mine ben” (Lise, 28).

Hun beskriver, at der er en gensidig manglende interesse for at opsøge hinandens steder. Interviewpersonerne reproducerer således en betydning i de unges diskurs, hvor der er

større risiko for at blive udsat for vold andre steder end i Ungdomshuset, andre steder er der ikke mulighed for at diskutere banale ting, og der er ingen tolerance overfor at være anderledes. Mellem Ungdomshuset og andre steder i byen er der en gensidig manglende lyst til at besøge hinandens steder, og for Ungdomshusets unge kan det ligefrem være farligt at komme disse andre steder.

Ole sammenligner miljøet i Ungdomshuset og de miljøer, som unge indgår i andre steder. Her beskriver han, at Ungdomshuset er i besiddelse af en åbenhed over for andre, som han mener, forekommer sjældnere i andre miljøer:

”Unge mennesker fra andre miljøer, der er sig selv meget mere nærmere. Det er ikke det samme (...). Sammenholdet med mennesker de ikke kender eller bare har hilst på til fester... det virker som om, at det er sjældnere i andre miljøer” (Ole, 4).

Denne umiddelbare åbenhed definerede jeg også under analysetemaet fællesskabsidentitet, og Ole reproducerer her en betydning, hvor dette er noget, der adskiller Ungdomshuset fra andre miljøer. I de unges diskurs er mange andre ungdomsmiljøer lukkede, man prioriterer individet højere end fællesskabet, og man skal kende hinanden og accepteres for at være med. Sådan er det ikke i Ungdomshuset, for her er det nok at have været til den samme fest for at være en del af sammenholdet. Lene sammenligner Ungdomshuset med en fritidsklub, hvor der er mulighed for et utal af aktiviteter og samtidig mulighed for bare at være der uden at foretage sig noget bestemt:

”For mig var det jo også en eller anden form for fritidsklub, kan man godt sammenligne det med, fordi man hang også bare ud der nogen gange, for man havde muligheden for at lave alle de her ting, men der var også mulighed for bare at sidde og hygge lidt” (Lene, 71).

Uddraget eksemplificerer Cresswells og Simonsens teori om, at al social praksis har en rumlig dimension. Praksissen 'bare at hænge ud' eller at sidde og hygge er en praksis, som for de unge er forbundet med Ungdomshuset.

Også Ole omtaler Ungdomshuset i forhold til en klub, men han definerer Ungdomshuset som mere end en klub:

”Det har ikke noget med et klubhus at gøre. Det er en livsstil” (Ole bilag 1,1). Han uddyber og siger: ”Det har måske også noget at gøre med, at når man selv føler, at man har været med til at bygge stedet op. Altså det der søm, har jeg banket i ik’. Så får det bare en dybere betydning, end hvis man har fået stillet nogle lokaler til rådighed, som man kan mødes i. Langt dybere...det er det, jeg mener med, at der er stor forskel” (Ole, 2).

Denne beskrivelse konstruerer både forskellighedsidentitet, fællesskabsidentitet og stedstilhørsforhold. Både Lene og Ole taler til den fælles forståelse af, at man som ung kan være rigtig glad for at komme i et klubhus, for på den måde at forklare betydningen af Ungdomshuset, så én, der ikke er en del af det, kan sætte sig ind i den vigtige betydning. Ole udbygger sammenligningen og forklarer, at Ungdomshuset betyder endnu mere. Glæden ved at komme i Ungdomshuset er større, end den glæde mange unge kender fra at være sammen med venner i en klub, hvor man har fælles praksisser – både med og uden et bestemt formål. Glæden består i, at man i modsætning til en klub selv har været med til at skabe rammerne for de fælles praksisser. Uddraget illustrerer, at de sociale praksisser skaber stedet i både mental og fysisk forstand. At Ole kalder huset en livsstil konstruerer en meget tæt relation mellem sted og identitet. Jeg mener, man kan definere en livsstil som den identitet, individet oplever som mest dominerende, og dermed vil de unge uden stedet Ungdomshuset ikke have nogen livsstil. Ole reproducerer således en betydning, hvor de unge først og fremmest ser sig selv som unge i Ungdomshuset og dernæst som danskere, gymnasieelever, københavnere, drenge eller andre kollektive identiteter.

Lise sammenligner Ungdomshuset med en organisation, og det er en sammenligning, der falder ud til Ungdomshusets fordel. Hun siger:

”Det er jo ikke sådan, at man har en organisation, hvor man bare deltager i det sammen og så har man ikke andet. Altså det er jo også noget af det, der gør, at det er anderledes, at det er baseret på en sammenholdsfølelse, som går ud over, at nu kæmper vi bare lidt for det her sammen og så går vi hjem

hver for sig og har ikke mere med hinanden at gøre. Folk har jo mere med hinanden at gøre, det er jo nærmest som en hel familie” (Lise, 26).

Denne sammenligning fungerer på samme måde som Oles sammenligning med et klubhus. Lise referer til en kendt glæde ved at deltage i et fælles projekt og forklarer, at Ungdomshuset er mere end det. Hvor medlemskabet af en organisation er noget man er på bestemte tidspunkter, er det at være en del af Ungdomshuset en fuldtidsbeskæftigelse. Det er en livsstil i modsætning til organisationsarbejde, som ”kun” er en sekundær beskæftigelse. Uddraget eksemplificerer Simonsens og Masseys pointe om, at social praksis har en både rumlig og tidslig dimension. At Lise sammenligner sammenholdet med en familie og Ole kalder det en livsstil, reproducerer en betydning, hvor de unge har et naturligt og uundgåeligt sammenhold, og hvor Ungdomshuset er deres livsgrundlag.

4.3.2.6 Kampen mod politiet

Politiet bliver nævnt i flere af interviewene, og herved skabes en forskellighedsrelation mellem Ungdomshuset og politiet. Kristian referer til, at kampen mod politiet er en forankret del af Ungdomshuset. Han fortæller om en episode, fra da han var lille, hvor han oplevede en konfrontation mellem Ungdomshuset og politiet:

”Jeg kan huske, at da jeg var lille, hvor vi holdt et eller andet – det var en eller anden gang, hvor der var gadeballade. Min familie boede i Wesselsgade, lige på hjørnet dér. Lige nede foran var der show med politi og autonome. Det syntes jeg egentligt var meget fascinerende. Jeg var jo ikke så gammel, så jeg kunne jo ikke forstå det hele, men jeg syntes, at det var lidt synd for de autonome, hvor mange mennesker ville synes, at det var synd for politiet” (Kristian, 34).

Først og fremmest viser interviewuddraget, at i modstandsrelationen mellem Ungdomshuset og politiet har Kristians sympati altid været på Ungdomshusets side. For det andet, er det interessant, at han siger ’vi’ om Ungdomshuset, selvom han på det tidspunkt, hvor balladen fandt sted, ikke kom i Ungdomshuset. Det betyder at han ikke kun identificerer sig med Ungdomshuset nu og i den periode han selv er kommet der,

men han identificerer sig med hele Ungdomshusets historie. Hans kommen i Ungdomshuset er et led i en længere fælles historie. Netop referencer til historien er en af de repræsentationer, som ifølge Hall konstituerer kulturer, og kampen med politiet er således en integreret betydning af Ungdomshuset.

Forskellighedsrelationen mellem de unge og politiet defineres på forskellige måder af interviewpersonerne. Flere af dem beskriver, at forholdet mellem de unge og politiet indebærer kamp. Her er nogle eksempler fra interviewene, hvor Mads, Peter og Lise beskriver forholdet mellem de unge og politiet:

*”Så bliver man pludselig omringet af kampklædte pansere” (Mads, 57),
”Det var fredelige demoer, og der skete aldrig noget, for dengang gik politiet ikke så hårdhændet ind, så skete der jo ikke noget, for der var ikke nogen af os, der angreb” (Peter, 18), og ”Måske skulle man begynde at sætte lidt mere fokus på politiets voldskultur, for de har den da helt sikkert meget indlejret i forbindelse med nogle særlige grupperinger, så som den bevægelse [Ungdomshuset]” (Lise, 31).*

Der er således flere eksempler på, at interviewpersonerne konstruerer de unge som værende i et modstandsforhold til politiet. I de unges diskurs konstrueres politiet som den angribende part, mens de unge forsvarer sig mod angrebene. Men kamprelationen mellem de unge og politiet fylder ikke meget i meningsudfyldelsen af forskellighedsidentiteten. At politiet kæmper mod de unge er bare noget, der følger med at være ung i Ungdomshuset, og kampen er således ikke en årsag til, at de kommer i huset. Det er en medbetydning men ikke en central betydning.

Kristian repræsenterer to betydninger af forholdet mellem politiet og de unge. De er forskellige og i kamp mod hinanden men alligevel også i samme båd:

”De eneste, der ikke vil have denne slåskamp, det er os og politiet. Og det er os, der skal tage den. Faderhuset vil øjensynligt meget gerne have den og puste til ilden, og inde på Borgen vil de åbenbart også gerne have den. De gider i hvert fald ikke gøre noget for at løse det. Og har ikke villet gøre noget de sidste seks år for at løse det her. Alle har jo vidst, at den var der,

så det er jo ikke fordi, at det kommer bag på nogen, at der har været en konflikt ude i fremtiden” (Kristian, 37).

Ungdomshusets og politiets forhold til hinanden defineres som indeholdende en fysisk kamp. Men samtidig defineres de to aktører som værende fælles om ikke at ønske en slåskamp. Uddraget beskriver også andre aktørers positioneringer, og her er det Faderhuset og politikere, der sætter gang i slåskampen. Diskursen indeholder således et klassifikationssystem, hvor forskelligheden mellem forskellige parter ikke kun konstrueres gennem modsætning eller modstand. Diskursen nuancerer forholdet mellem de forskellige aktører.

Flere af interviewpersonerne reproducerer en betydning, hvor de unge er uenige med politikerne, og selvom de unge ikke ønsker kamp, medfører uenigheden kamp mellem politiet og de unge. I de unges diskurs modarbejder politikerne de unge, og det er politikernes manglende vilje til at løse konflikten, der er skyld i kampene.

4.3.2.7 Medierne og andre har misforstået

Flere af interviewpersonerne opstiller en modsætningsrelation mellem de unge og medierne, som indebærer, at de unge kender virkeligheden om Ungdomshuset, mens flere medier ofte bevidst eller ubevidst har misforstået eller fejlfortolket virkeligheden. Denne modsætningsrelation konstruerer Kristian eksempelvis:

”Jeg kan godt se, at hvis man ikke kender så meget til huset, måske ikke kommer så meget på Nørrebro og omegn. Når man så ser, hvad der står i Ekstra Bladet eller Politiken – nu synes jeg faktisk, at Politiken har været rigtig flinke ved os, lavet nogle rigtig fede artikler – så kan man godt få det indtryk af, at det bare er nogle syge tosser, der tosser rundt derinde” (Kristian, 43).

Karina fortæller, at Ungdomshuset skiller sig ud fra andre steder, man kan gå i byen, fordi der ikke bliver taget stoffer. I denne beskrivelse opstiller hun også en forskellighedsrelation mellem Ungdomshuset og medierne:

”Jeg synes faktisk, at det er en ting, der er blevet overset af medierne, fordi at der er mange, der tror, at Ungeren det er bare sådan et sted, hvor man sidder og tager stoffer eller sådan laver alle mulige mærkelige ting”
(Karina, 43).

Interviewpersonerne reproducerer en betydning, hvor der er en sandhed om Ungdomshuset, som de unge er i besiddelse af, og så er der andre misforståede opfattelser af Ungdomshuset. Medierne tillægges en meget aktiv rolle i fejlfortolkningen af Ungdomshuset. I de unges diskurs er det medierne, der videreleverer de forkerte fortolkninger til det resterende samfund. Flere interviewpersoner nævner begrebet autonom, hvilket de ikke bryder sig om at blive kaldt. Søren siger:

”Jeg bliver pissed, hvis folk kalder mig for autonom. Jeg er fandeme ikke autonom. Jo i ordets betydning er jeg, men ikke i mediernes” (Søren, 53).

Claus og Mads bakker ham op med denne ordveksling:

”Claus: Nej, der er næsten ikke nogen, der kalder sig selv autonom længere

Mads: nej men det er jo fordi, det er så skidt et ord. For alle frembringer det jo en negativ ting. Det er.. autonom opstod omkring 18. maj ik, for at forklare, hvem det var, der gik amok 18. maj og ikke for at forklare, hvad der skete 18. maj” (Claus og Mads, 53).

Ordet 'autonom' kædes således sammen med begivenhederne den 18. maj 1993, hvor politi og unge demonstranter stødte sammen. Det forbindes med intentionel vold, og derfor vil interviewpersonerne ikke kædes sammen med begrebet. De påpeger, at det er medierne, der har fordrejet ordet, og de vil ikke opfattes som autonom i betydningen voldsopsøgende demonstrant.

Senere beskriver fokusgruppen, hvordan medierne har misforstået Ungdomshusets aktiviteter:

”Mads: K-Town det var ikke en musikfestival, det var bare en måde at samle folk til at lære dem, hvordan man kastede med brosten. Og den salgs.

Karina: Jeg synes, der er mange journalister, der falder i den der fælde med at.. det er meget lettere at kalde dem autonome og så sælger de en helt masse... ” (Mads og Karina, 54).

I de ovenforstående uddrag definerer interviewpersonerne de unge væk fra medierne, som har misforstået Ungdomshuset, væk fra betegnelsen autonom og væk fra intentionen om at kaste med brosten.

Den misforståede udlægning af Ungdomshuset møder interviewpersonerne både i medierne og i den direkte kontakt med andre mennesker. Mads refererer til, at han har stødt på forkerte forestillinger om, hvad Ungdomshuset er:

”Vi kender jo alle sammen nogen, vi har måttet slæbe med derind for at fortælle dem, hvad det er, det egentlig er, i stedet for at de skulle gå rundt med deres egen lille forestilling, som overhovedet ikke havde noget med virkeligheden at gøre. Men de fleste regner jo med, at det er et fuldstændig smadret sted, hvor folk ligger og brækker sig i store bunker” (Mads, 52).

De andre i fokusgruppen supplerer med andre forkerte opfattelser af huset, som de har mødt. Det gælder opfattelsen af, at der bliver *”taget stoffet i hjørnerne”*, og der er *”folk, der boller i alle hjørnerne på tværs af alting”* (Claus, 52). Claus refererer også til en anden forkert opfattelse, som han har stødt på:

”Den klassiske stereotype, det er den der med, at der sidder 25 i sort tøj og bestemmer det hele, og at der er en masse sådan en masse.. børn og meget unge, som bliver lokket derhen med stoffer og koncerter. Det hører man mange steder” (Claus, 53).

Karina beskriver:

”Jeg har da også mødt rigtig mange folk på RUC, der sådan bliver dybt overraskede, når jeg siger, at jeg sådan kommer inde i Ungdomshuset. Så er de sådan ’ ej, er du så en af de der autonome typer’, og’ ah er du så ude og slå på politiet’ og sådan noget” (Karina, 54).

Interviewpersonerne har således oplevet det, som i de unges diskurs defineres som en fejlfortolkning i både medierne og i direkte møde med andre mennesker. De oplever, at mange refererer til en betydning af Ungdomshuset, som i de unges diskurs er usand. Dette meningsudfylder de unges forskellighedsidentitet, som indeholder, at de unge er forskellige fra manges opfattelse af dem.

4.3.2.8 Ækvivalenskæde for forskellighedsidentitet

I de unges diskurs kan jeg opstille en ækvivalenskæde for de unges forskellighedsidentitet, som ser således ud:

Ingen normer som i det resterende samfund – forskellig fra det etablerede samfund – imod forbrug og overforbrug – imod økonomi som værdi – imod forventningen om en bestemt måde at leve sit liv med karriereræs, parforhold, andelslejlighed, pæne ting, HTH-køkken og cafébesøg – imod demokrati med ledere og talspersoner – forskellig fra diskoteker – er ikke sig selv nærmest – mere end et klubhus – forskellig fra en organisation – ikke voldelig – ikke autonom.

4.3.3 Stedstilknytning

Interviewpersonerne har brugt Ungdomshuset i forskelligt omfang. Ole, Peter, Jane og Lene beskriver, at de i en periode er kommet i huset hver dag. Lisbeth, Mette, Kristian og de fire fra fokusgruppen fortæller, at de typisk kom der en gang om ugen, mens Lise fortæller, at hun kom der cirka tre gange om måneden i den periode, hvor hun kom der oftest. Alle interviewpersoner beskriver, at de føler eller har følt sig knyttet til Ungdomshuset. Under dette analysetema gennemgår jeg, hvordan Ungdomshuset i de unges diskurs er et trygt sted, der er naturligt at være. Interviewpersonerne sammenligner Ungdomshuset med et hjem og mener, at det er et sted med minder og historie.

4.3.3.1 Et trygt sted

Interviewpersonerne beskriver miljøet i Ungdomshuset som et trygt miljø. For eksempel fortæller Lisbeth, at man passer på hinanden i Ungdomshuset:

”Jeg kan heller ikke forstå det der med, at forældre er så bekymrede over, at unge teenagere og børn kommer derinde, for det er virkeligt.. det er et trygt miljø. Man passer på hinanden.. hellere Ungdomshuset end et eller andet diskotek. Hvis man ser en eller anden, der er yngre end en selv, så holder man da lige øje med, at de ikke ligger og brækker sig et eller andet sted. Altså det er enormt trygt på en eller anden måde” (Lisbeth, 66).

Også Karina, Claus og Søren beskriver Ungdomshuset som et trygt sted, hvilket de mener, skiller sig ud fra andre steder. Det er Karina, der starter med at beskrive Ungdomshuset:

”Jeg synes virkelig, det er et frirum, og hvis jeg havde børn, så ville jeg gerne sende dem hen i Ungeren ik, for der er plads til at lave alle mulige ting uden at... Man passer på hinanden på en eller anden måde, som jeg ikke synes, er i resten af samfundet.

Claus: Det er også et af de eneste steder i byen, hvor det er sikkert at gå kold, så at sige.

Søren: ej ok, man kan godt vågne op med sprittusch i hele ansigtet

Claus: Ja det er, hvad der sker ikke.

Søren: Men man får ikke stjålet sine ting og sådan noget.

Claus: Ej, det gør man ikke” (Karina, Claus og Søren, 43-44).

Senere fortsætter Søren beskrivelsen af, hvad det er, der gør Ungdomshuset til et trygt sted:

”Det er meget rart, at man bare kan smide sine ting hen i et hjørne uden at skulle bekymre sig om det” (Søren, 44).

I de unges diskurs defineres det trygge ved, at man passer på hinanden, at der ikke er tyveri og, som jeg har analyseret tidligere, at der ingen vold er. Det trygge kommer også til udtryk ved, at forældre ikke behøver være bekymrede for, at deres børn opholder sig i

Ungdomshuset. Diskursen indeholder en subjektposition, hvor de unge er opmærksomme og omsorgsfulde over for andre i Ungdomshuset. Især over for dem, der er yngre. Interviewpersonerne reproducerer også en betydning af, at unge mennesker generelt bliver for berusede en gang i mellem, og af alle steder er Ungdomshuset det sikreste sted at blive det. Der kan man forvente, at nogen tager sig af én, hvis man bliver syg af det, og ingen vil udnytte situationen. Ungdomshuset er således ikke det eneste sted, hvor unge drikker for meget, men det er det eneste sted, hvor det ikke er farligt at blive for fuld. Huset er trygt, fordi de unges sociale praksis konstituerer det som et trygt sted. I informanternes repræsentationer af Ungdomshuset konstituerer sted og social praksis hinanden i et dialektisk forhold, ligesom de præsenterede teoretikere argumenterer for.

4.3.3.2 Det naturlige sted at komme

Interviewpersonerne beskriver alle deres kommen i Ungdomshuset som naturlig, passende eller som en selvfølge. Eksempelvis beskriver Mette Ungdomshuset som et sted, man altid kan tage hen.

”Man har altid haft det sådan, ’nå men hvad skal vi lave i aften’, og der er ikke rigtig nogen steder, der er ikke rigtig noget, og skal vi så ikke bare tage i Ungeren, og så har man alligevel en råfed aften og har hørt noget helt vildt godt musik, og det er ligesom om, det har altid været der” (Mette, 63).

Mette beskriver således Ungdomshuset som et sted, der altid har været der, hvor man altid kan tage hen, og hvor man kan tage hen uden et bestemt formål. Gennem hendes brug af ordet ’man’ breder hun sin forståelse af Ungdomshuset ud til at gælde flere end hende selv. Hun reproducerer således en betydning af Ungdomshuset som et sted, man kan regne med, og som fungerer som en altid tilbagevendende mulighed for at hygge sig med venner, musik og spændende aktiviteter.

Også Ole beskriver Ungdomshuset som et naturligt sted at være:

”Altså vi var der bare og levede der. Vi boede der ikke, vi havde hvert vores sted at bo, men vi var der, fra vi vågnede til vi kravlede hjem om natten” (Ole, 2).

I en periode var Ole i huset næsten hver dag, og som han siger, var det der, han brugte størstedelen af sin tid. Oles repræsentation af Ungdomshuset er således et eksempel på, at der i de sociale praksisser er både en rumlig og en tidslig dimension. Stedet produceres både gennem tid og af social praksis, og Ungdomshuset bliver et sted, som opfordrer de unge til at bruge tid og udføre alle dagligdagens sociale praksisser på stedet.

Lise vurderer, at hun var i Ungdomshuset cirka tre gange om måneden. Selvom hun i forhold til andre ikke brugte meget tid i huset, synes hun alligevel, at hun passede ind: *"Det var et sted, hvor vi syntes, det var passende og sjovt at være"* (Lise, 24).

Ole og Lise reproducerer således begge en betydning, hvor det er en selvfølge at komme i Ungdomshuset. Det er der, de føler sig tilpas, og det er der, de føler sig naturligt knyttet til. Så på trods af, hvor lang tid de bruger i huset, konstrueres en tilknytning mellem huset og de unge.

Også Kristian beskriver sine rutiner og praksisser i Ungdomshuset som naturlige:

"En koncert der og en koncert her, lidt Folkekøkken her, men inden for de sidste par år er det blevet optrappet gevaldigt (...). Nu er det i hvert fald en gang om ugen. Lige ned og spise og sige hej til folk. Hvis man lige kan komme med på en eller enden aktivisttjans, så gør man lige det, og så er der lige koncerter. Det bliver hurtigt et par gange om ugen" (Kristian, 33).

Han beskriver sin kommen i Ungdomshuset som en naturlig del af sit daglige liv. Hans gentagende brug af ordet 'lige' repræsenterer hans praksis i Ungdomshuset som en vane, hvilket indikerer, at han føler sig tilpas i Ungdomshuset.

Interviewpersonerne reproducerer således en betydning, hvor det at komme i Ungdomshuset er lige så naturligt som alle mulige andre daglige eller ugentlige beskæftigelser. Praksisserne, de beskriver, er lige så naturlige for dem som at tage på arbejde, gå i skole, købe ind eller se fjernsyn. Man kan regne med husets eksistens, og det fungerer som en sikker base. Selvom de unge har forskellige beskæftigelser mange forskellige andre steder, så er Ungdomshuset altid det samme sted og tilbyder den samme tryghed og naturlighed, som det altid har gjort.

Flere af interviewpersonerne beskriver Ungdomshuset, som et sted, de føler ansvar for, hvilket kommer til udtryk gennem deres praksisser i huset. Eksempelvis siger Ole:

”Der var mange forskellige funktioner, der skulle passes. Der var plakater for arrangementer, der skulle tegnes og trykkes. Alle de her forskellige ting... det, der faldt én naturligt, det der kunne være meget sjovt. Der deltog man så” (Ole, 2).

Og senere i interviewet beskriver han flere af disse ansvarsfulde praksisser:

”Altså i det daglige, da gør du jo bare tingene. Anarki under ansvar. Du kan sådan set gøre, hvad du vil, men det er klart, at hvis du aldrig svinger den kost der, så come on... folk bliver irriterede, og det kan de ikke lide. Det gider man ikke, fordi man godt kan lide helheden og så videre” (Ole, 5).

Ole reproducerer en betydning, hvor det forventes af de unge, at de tager ansvar for huset, at de tager del i det daglige arbejde med vedligehold og rengøring, og at denne ansvarlighed er til stede. De unges diskurs indeholder således en subjektposition med egenskaben ansvarlighed, og den indeholder en betydning af, at det er stedet, der opfordrer til ansvarlighed.

Også Kristians beskrivelser af sine praksisser i huset indikerer en ansvarsfølelse:

”Altså allermest kommer jeg og hænger ud til koncerter og arrangementer og sådan noget, men jeg prøver også så vidt muligt at sætte noget tid af til at være på den anden side. Stå i baren og sælge øl hele natten og feje rundt om huset efter en stor fest, eller hvad jeg nu synes, jeg kan (...). Så forsøger jeg at tage nogle af de lidt mere sure tjanser (...). Jeg prøver at tage nogle oprydningstjanser, brandvagter (...) fra klokken tolv til seks om morgenen. Det skal jo også tages. Så det er en kombination af at nyde af huset og så give rigtig, rigtig meget igen selyfølgelig” (Kristian, 35).

Gennem denne beskrivelse af sine praksisser i huset er det tydeligt, at Kristian føler et ansvar for huset. Der er nogle ”sure tjanser”, som han frivilligt har valgt at påtage sig, for at han også kan komme i huset til koncerter, arrangementer og fester. Som han fremlægger det, er der ikke nogen, der har bedt ham om at gøre det. Han stiller sig

frivilligt til rådighed til husets nødvendige tjanser. Han påtager sig en del af ansvaret for, at Ungdomshuset fortsat holdes i gang, og denne ansvarsfølelse ser jeg som et tegn på en stærk stedstilknytning.

Flere af interviewpersonerne beskriver ansvaret for huset, ligesom de også understreger, at alt fungerer i kraft af de unges frivillighed. De reproducerer således en betydning, hvor de unge i Ungdomshuset sørger for husets vedligehold. Ikke af tvang men i kraft af en ansvarsfølelse og en erkendelse af, at der skal udføres et stykke fysisk arbejde for at de kan have et Ungdomshus, som de alle er interesserede i at have. De unges diskurs indeholder således en subjektposition, som tager ansvar for, at Ungdomshuset fungerer.

4.3.3.3 Som et hjem

Et sted, der er naturligt at komme, der er trygt, som man føler ansvar for, og som defineres som en sikker base, er betydninger, der ofte tillægges et hjem. Flere af interviewpersonerne sammenligner direkte eller indirekte Ungdomshuset med et hjem. Eksempelvis siger Lisbeth:

”Jeg ved ikke, om jeg vil gå så langt som at sige et andet hjem, men måske jo alligevel, fordi det der fællesskab, der er om at være i mod det etablerede samfund sammen, det giver enormt meget, og det er enormt givende at være derinde” (Lisbeth, 63).

Selvom Lisbeth delvist trækker sin sammenligning tilbage igen, bliver den alligevel sprogligt formuleret. Hun supplerer sammenligningen med, at det er enormt givende at være i huset. Dette underbygger igen sammenligningen med hjem, og stedet tillægges en aktivt givende egenskab.

Søren, som er hjemløs, beskriver sit forhold til Ungdomshuset således:

”Bare at have Ungdomshuset, som nødløsning.. ja altså nødløsning og nødløsning, men altså... Bare at vide, at det er der. Det er jo nærmest som mit andet hjem, altså ud over gaden ikke. Så for mig betyder det rigtig meget at have det (Søren, 45).

Her definerer Søren Ungdomshuset som et sikkerhedsnet, men samtidig mere end det. Ungdomshuset er ikke kun en nødløsning men rent faktisk den løsning, som han foretrækker frem for andre løsninger.

Også Lene og Jane beskriver Ungdomshuset som et sted, hvor man kan være hjemme og altid er velkommen. Lene siger:

”Alle vidste, hvad Ungeren var, og der var altid nogen i huset, man kunne altid komme ind, banke på døren eller ringe på klokken” (Lene, 71).

Og Jane bakker hende op og siger: *”Det var aldrig sådan, at der er ikke nogen hjemme”* (Jane, 71).

Jane bruger betegnelsen 'at der er nogen hjemme', hvilket i høj grad indikerer, at Ungdomshuset er mere end en institution med åbningstider. At komme i Ungdomshuset er nærmere som at besøge nogle venner, som altid byder én velkommen.

Også Karina definerer Ungdomshuset som en fast base, et sted, man altid kan regne med eller som et andet hjem:

”Altså det er altid Ungdomshuset, som jeg har følt som det der sted i København, hvor man kunne komme tilbage til. Det har altid været der, som et andet hjem ik, selvom man er flyttet rundt” (Karina, 42).

Senere i interviewet kommer hun ind på sammenligningen igen:

”Man kan lave det samme, som man laver derhjemme, bare sammen med en helt masse mennesker” (Karina, 46).

Hun reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshuset er bedre end et hjem. Ungdomshuset og et hjem tilbyder det samme, men i Ungdomshuset får man et fællesskab oveni. Hun indikerer således, at Ungdomshuset er mere værdifuldt end et hjem, hvilket producerer en stærk stedstilknytning.

Interviewpersonerne beskriver praksisserne i Ungdomshuset som hjemlige praksisser og huset er for dem et naturligt sted at komme. De reproducerer en betydning, hvor Ungdomshuset betyder lige så meget for de unge som et hjem. Da fokusgruppen

kommer ind på en eventuel rydning af Ungdomshuset, sammenligner de det med at bryde ind i et hjem. Karina lægger ud:

”Hvis de kommer og rydder Ungdomshuset, så ville det være for mig som om, at de kommer og bryder ind i mit hus her, ik. Så det er klart, at man bliver nødt til at kæmpe for det, synes jeg.

Claus: Jeg synes måske næsten det er værre, hvis de rydder Ungdomshuset, end hvis de bryder ind her. Altså vores lejlighed er, hvor vi bor, men Ungdomshuset står for en helvedes masse andet. Så derfor synes jeg næsten, det er værre, hvis de kommer ind der” (Karina og Claus, 45).

Her laver Karina og Claus den direkte sammenligning med et hjem, og de udbygger sammenligningen, således at Ungdomshuset betyder mere end et hjem. De reproducerer en betydning, hvor et hjem kun er en bolig, som er mulig at skifte ud, mens Ungdomshuset er et liv, som forsvinder, hvis huset forsvinder. Mens der er masser af mulige boliger, er der kun ét Ungdomshus, der føles som et hjem for mange unge.

4.3.3.4 Et sted med historie, minder og liv

I de unges diskurs er en af Ungdomshusets signifikante betydninger, at det er et mødested. Det beskriver Claus eksempelvis:

”Altså jeg har mødt en masse fantastisk gode venner derinde, så det er et dejligt mødested, og det er et godt sted at møde folk og ligesindede, så kan man altid mødes udenfor i andre sammenhænge og udveksle endnu flere ideer” (Claus, 45).

Gennem ordet 'mødested' giver Claus en ret præcis betegnelse for, hvordan flere af interviewpersonerne definerer Ungdomshuset. Det er et sted, hvor man bare er sammen, uden at der nødvendigvis er et bestemt formål med at møde op i huset. Claus og de andre interviewpersoner reproducerer således en betydning af Ungdomshuset som et mødested, hvilket er Masseys definition af et sted. Det er en unik sammensætning af forskellige menneskers sociale rum.

Flere af interviewpersonerne henviser til Ungdomshusets historie. Ikke alle henviser til bestemte historiske begivenheder men italesætter, at husets alder er en kvalitet i sig selv. Eksempelvis siger Peter: *”Og så synes jeg ikke, man river et hus ned, der er over hundrede år gammelt”* (Peter, 21).

Flere af interviewpersonerne referer til bestemte historiske begivenheder, som giver Ungdomshuset betydning. Eksempelvis refererer Mads til, at der er en relation mellem, at Kvindernes Internationale Kampdag blev vedtaget i huset, og at huset betyder meget for de unge:

”Desværre så er det jo de færreste, der ved, at Kvindernes Internationale Kampdag er startet derinde ikke. Det er jo et rimeligt godt tegn på, hvor lidt folk ved om den bygning, og hvorfor det betyder så meget for os” (Mads, 50).

Der er ligeledes flere interviewpersoner, der refererer til, at huset altid har tilhørt arbejderbevægelsen, og derfor er det betydningsfuldt. Peter siger:

”Det har været arbejdernes hus helt frem til midt i halvtredserne, ik. Det var det sted, man gemte flygtninge under krigen, indtil tyskerne besatte det, det var det sted arbejderungerne gik til afdansningsbal i deres genbrugssko i 30’erne” (Peter, 20-21).

Ligeledes nævner Karina, at Ungdomshuset har været Folkets Hus (Karina, 50), og Mads siger, at huset altid har været brugt til venstrefløjs-aktiviteter (Mads, 50). Fælles for de historiske referencer er, at de er udtryk for kamp for retfærdighed, frihed og ligeværd blandt mennesker. Mellem arbejderklassen og overklassen eller blandt mænd og kvinder. Således er Ungdomshuset i de unges diskurs et led i en lang tradition for at kæmpe for ligeværd, frihed og velfærd for alle. Huset sidestilles med de positive værdier som kvindebevægelsen og arbejderbevægelsen kæmpede for.

En anden måde, hvorpå historien giver betydning til Ungdomshuset, er gennem referencen til de erfaringer og minder, der er forbundet med huset. Peter udtrykker det således:

”Så det at Ungdomshuset bliver ryddet, det gør ikke, at miljøet dør. Det gør bare at utrolig mange erfaringer går tabt, og det gør at en hel historie går tabt med det hus. Altså hvis man river det hus ned, vil alle de historier et eller andet sted komme på museum” (Peter, 18).

Dette er et eksempel på, at social praksis producerer sted gennem tid. Alt det, der gennem tiden er foregået i huset, er med til at producere husets betydning. Den betydning reproducerer Peter og de andre interviewpersoner ved at fortælle om husets historie.

Alle interviewpersonerne siger, at de mener, Ungdomshusets praksisser ville kunne foregå et andet sted. I forbindelse med overvejelserne om det, beskriver flere interviewpersoner, at det dog ikke ville ikke blive det samme. Der er nemlig minder forbundet med Ungdomshuset, som ville gå tabt, hvis huset rives ned og aktiviteterne flyttes til et andet sted. Eksempelvis refererer Lisbeth til erfaringer i huset. Hun kalder dem husets ånd, og den, mener hun, er knyttet til selve huset:

”På en eller anden måde har det jo noget at gøre med historikken ik. Det har haft de her 25 år til virkelig at blive etableret i samfundet, og virkelig.. Det sted har på en eller anden måde så meget ånd og erfaring, at det kommer til at tage lang tid, før et andet sted kan få samme position” (Lisbeth, 60).

Lisbeths repræsentation af Ungdomshuset er et eksempel på, at steder konstrueres over tid. Ungdomshuset har en tidslig dimension, som giver stedet værdi og betydning.

Kristian giver udtryk for, at der er en stærk sammenhængskraft mellem de unge og Ungdomshuset, som begrundes med historien. Han siger:

”Det handler om, at det her hus er 24 år gammelt i vores varetægt. I 24 år har miljøet omkring huset arbejdet for det her hus og fået et hus op at køre. Det har i 24 år kørt på denne her måde. Der er så meget kærlighed – nu kommer jeg til at lyde enormt hippieagtig – men der er så meget kærlighed mellem det hus og miljøet, at det er ikke bare en kamp om en adresse, det er en kamp om et liv, man har bygget op. Et sted...det er ikke bare et

faldefærdigt hus, det betyder noget. Det er meget mere end bare et hus, det er et helt specielt sted, og man kunne helt sikkert indrette et andet hus ligeså fedt og lave fede arrangementer, men for dem, der har været på Jagtvej 69, vil det ikke blive det samme” (Kristian, 39).

Han beskriver her, at Ungdomshuset er et sted, der betyder noget. Huset er ikke et objekt, for det har liv. Huset er forbundet til de unge med kærlighed, og dermed konstrueres en stedstilknytning. Både Lisbeth og Kristian beskriver huset som velfungerende og etableret, hvilket skyldes, at Ungdomshusets betydning er produceret gennem sociale praksisser over tid.

Claus beskriver, hvordan det ikke ville være det samme at flytte Ungdomshusets indhold til et andet hus. Han sammenligner det med at købe et par nye militærstøvler:

”Det kan godt være, at man kan flytte det til et andet sted, men det ville være ligesom, hvis du nu købte et par nye militærstøvler, så ville det slet ikke være det samme som de gamle, det kan godt være, at de ligner og lugter sådan, men det er ikke de samme, for det er ikke dem du har gået i og kendt så længe” (Claus, 51).

Dette illustrerer Masseys pointe om, at steder er unikke sammensætninger af sociale aktørers rum. Ungdomshuset har en signifikant betydning, som ikke kan kopieres i et andet hus. Uddraget viser også, at på trods af en teoretisk forståelse af steder som ikke fysisk afgrænsede men åbne konstruktioner under evig udvikling, så længes mennesker alligevel efter konstante, fast forankrede og kendte steder.

Samtidig med en udtrykt længsel efter det fast forankrede, giver Claus et eksempel på, at Ungdomshuset er dynamisk og ikke kun eksisterer fysisk. Det har et tilknyttet liv, og Claus beskriver Ungdomshuset som et hjem og en familie:

”Ungdomshuset er lige præcis så meget mere end mursten og brædder (...). Det er jo mennesker, en stor familie” (Claus, 50).

Dette uddrag er som et eksempel taget ud af de præsenterede teorier. Cresswell argumenterer for, at steder både er materielle og mentale, og det er præcis det, Claus

siger her. Det består af mursten og brædder men har en betydning, som strækker sig ud over det. Ungdomshuset rummer ikke blot mennesker, det *er* mennesker.

Lene og Jane interviewede vi efter rydningen og nedrivningen af huset, og de forholder sig således ikke til risikoen for, at huset bliver revet ned, men til at det er sket. Jane beskriver, at selvom huset nu fysisk er væk, så er der stadig noget at kæmpe for. Nemlig pladsen til en bestemt livsstil:

”Det er jo ærgerligt, at det er blevet taget fra os, eller at det fysisk er blevet taget fra os. Jeg tror, alle vi har en opfattelse af, at det eksisterer stadigvæk, nu er kampen bare rykket et andet sted hen” (Jane, 74).

Interviewpersonerne reproducerer således en betydning, hvor Ungdomshuset er en fysisk manifestation af en bestemt livsstil. Huset er mere end et symbol for denne livsstil. Den var indlejret i huset, men livsstilen, kulturen eller bevægelsen fortsætter på trods af, at den fysiske manifestation af den nu er væk. Faktisk beskriver Jane og Lene, at kulturen er blevet styrket efter rydningen af huset:

”Louise: Er sammenholdet og kulturen det samme efter huset er blevet væk?”

Jane: Jeg synes faktisk, der er kommet mere.

Lene: Ja, det synes jeg også. Jeg synes, det er blevet meget stærkere og meget mere åbent og aktivt. Det er som om, at man kæmper midt i sin stressethed. Det er lidt som om, når man har en base, så kæmper man lidt, når man kan overskue det fra den base. Men nu kæmper vi for at få den base. Så nu er det bare hele tiden. Så jeg vil sige, at det er blevet meget positivt styrket efter rydningen” (Jane og Lene, 78).

Lenes beskrivelse af de unges søgen efter en base er et eksempel på Masseys beskrivelse af, at man netop i opbruddet af den traditionelle forståelse af steder som fysisk afgrænsede har behov for steder, som kan være en sikker base.

4.3.3.5 Ækvivalenskæde for stedstilknytning

I de unge diskurs kan jeg opstille en ækvivalenskæde for de unges stedstilknytning, som ser således ud:

Trygt sted – man passer på hinanden – naturligt og passende sted at være –
ansvarsfølelse for stedet – som et hjem – hus med historie, minder og erfaringer – en
tilknyttet ånd – et sted, der altid har kæmpet for retfærdighed – det eksisterer på trods
af, at det fysiske hus er væk.

Kapitel 5: Diskussion

Følgende diskussion bygger på analysen af artiklerne og interviewene. Faircloughs tredimensionelle model, som jeg præsenterede i metodekapitlet, danner ramme for min diskussion af forskelle og ligheder mellem de unges og mediernes diskurser. Ved hjælp af modellen kan jeg fokusere på relationerne mellem mediernes og de unges diskurser. I diskussionen kommer jeg ind på, at de to diskurser indeholder forskellige betydninger af det at være anderledes, og hvordan artiklerne repræsenterer Ungdomshuset som et farligt sted, mens interviewpersonerne repræsenterer det som et trygt sted. Jeg diskuterer, hvem der i de to diskurser defineres som værende en del af Ungdomshuset, at mediediskursen påvirker de unges diskurs i højere grad end omvendt, og til sidst diskuterer jeg, om Ungdomshuset stadig er et sted, selvom det fysiske hus er væk.

5.1 Forskellige betydninger af begrebet anderledes

Både de unges og mediernes diskurs indeholder betydninger af Ungdomshuset som værende et anderledes sted for anderledes unge. Interviewpersonerne bruger ordet anderledes, når de beskriver, hvad Ungdomshuset betyder, mens ordet anderledes ikke forekommer ofte i artiklerne. I artiklerne repræsenteres det anderledes ved, at mange af dem bygger på nyhedskriteriet sensation. Det indebærer, at den beskrevne begivenhed, handling eller gruppering repræsenteres som anderledes, uventet eller uacceptabel. I dimensionen for den diskursive praksis i Faircloughs model er der derfor en hegemonisk betydning af, at Ungdomshuset og de unge er anderledes. Ligheden er, at i begge diskurser er Ungdomshuset et sted, hvor de unge er anderledes gennem en bestemt udsmykning og tøjstil, som indebærer blandt andet sort tøj, piercinger, støvler og frisurer med farvet hår eller hanekam. Der er en bestemt kultur, som indeholder punk, folkekøkken, koncerter og en særlig demokratiform, hvor alle er medbestemmende.

En af forskellene mellem de to diskurser er, at i de unges diskurs er anderledes en positiv værdi, mens det i mediernes diskurs hovedsageligt er negativt ladet. For interviewpersonerne indebærer det anderledes et ligeværdigt fællesskab, at man bliver taget alvorlig, selv om man er ung, at der er plads til personlig tøjstil, at der ikke er

nogen normer og forventninger om en bestemt livsstil, at man er kritisk overfor samfund, forbrug og økonomi som værdi, og at der er mulighed for at være en del af et sammenhold. I mediernes diskurs indebærer det anderledes udover de overlappende betydninger, at de unge er autonome og voldelige.

I de unges diskurs er en af de væsentligste grunde til, at de unge kommer i Ungdomshuset, at det er anderledes. I mediernes diskurs er det anderledes en betydning, der knytter sig til Ungdomshuset, men det er ikke nødvendigvis grunden til, at de unge kommer der. En anden forskel mellem de to diskurser er derfor, at mediediskursen ikke indeholder nogen tydelig begrundelse for, hvorfor de unge kommer i Ungdomshuset, mens dette fylder meget i de unges diskurs.

En mulig forklaring på dette kan findes i, at min samlede empiri består af henholdsvis egenproduceret empiri og empiri, der eksisterer uafhængigt af mit speciale. En del af målsætningen i interviewene var netop, at de unge skulle forklare, hvorfor de kommer i Ungdomshuset. Jeg går ikke ud fra, at det specifikt har været formålet med de artikler, der indgår i min artikelempiri. Her har formålet snarere været at skrive salgbare historier og opfylde de fem nyhedskriterier.

I disse kriterier kan en anden del af forklaringen findes. Ingen af de fem nyhedskriterier lægger op til baggrundsbeskrivelse og forklaringer. Mange af artiklerne trækker på aktualitet, hvilket jeg vurderer, fordi de er vinklet på det seneste nye i sagen om Ungdomshuset. Det store fokus på det aktuelle forringer muligheden for at vinkle på historiske forklaringer og baggrundsbeskrivelser, som kunne forklare, hvorfor de unge knytter sig til Ungdomshuset.

En tredje mulig forklaring på, at mediernes diskurs ikke indeholder nogen forklaring på, hvorfor de unge kommer i Ungdomshuset, kan være, at en sådan forklaring ville skabe rod eller modsætninger i diskursen. En betydning af, at de unge kommer i Ungdomshuset, fordi det er et frirum, harmonerer ikke med Ungdomshusets signifikante betydning i mediernes diskurs. Her er Ungdomshuset et sted, hvor vold og kamp mod det resterende samfund, politi, politikere og Faderhuset er de væsentligste praksisser. I mediernes diskurs er konflikt med andre parter Ungdomshusets signifikante betydning, og den implicitte forklaring på, at de unge kommer i huset, at de ønsker konflikt.

Som sagt, er der i den diskursive praksis i Faircloughs model en hegemonisk betydning af, at Ungdomshuset er anderledes. Men i den diskursorden, som jeg har udstukket, er der diskursiv kamp mellem mediernes diskurs og de unges diskurs. Kampen handler om, hvorvidt Ungdomshuset er anderledes, fordi det er i konflikt med omverden, eller om det er anderledes fordi det er et frirum for de unge.

5.2 Trygt og livligt eller farligt og passivt

Interviewpersonerne reproducerer en betydning af, at Ungdomshuset er et trygt sted. Det er et sted, hvor der ikke er vold, stoffer og diskrimination, hvor man passer på hinanden, hvor det føles som et hjem, og hvor det som forældre er sikkert at sende sine børn hen. Der er interviewpersoner, som direkte sammenligner Ungdomshuset med et hjem, mens andre beskriver huset gennem praksisser og egenskaber, der normalt forbindes med et hjem. De unge føler ansvar for huset, som de definerer som deres sikre base.

Konstruktionen af Ungdomshuset som et trygt er sjælden i mediernes diskurs. Nogle artikler handler om, at Ungdomshuset er et kulturelt sted, hvor de unge indgår i et fællesskab om en alternativ livsstil. Især Politiken og Information bringer artikler, som bidrager til betydningen, af at de unge knytter sig til Ungdomshuset, fordi de føler de passer ind, og fordi stedet er et af de eneste steder, hvor de føler sig respekteret som de er.

Men i mediernes diskurs er Ungdomshuset primært et sted, hvor der bliver planlagt demonstrationer, og et af fællesskabets primære mål er at kæmpe for huset. Denne betydning af stedet betyder også noget for den stedstilknytning, som konstrueres mellem de unge og huset i mediernes diskurs. På den ene side svækkes tilknytningen mellem de unge og Ungdomshuset, fordi diskursen indebærer, at et sådant sted ikke er rart at være, det er ikke som et hjem. Derfor indeholder diskursen ikke nogen forståelig tilknytning mellem de unge og huset. Og når mediernes diskurs samtidig indeholder, at de unge vil kæmpe med vold for huset, fremstår deres kamp som meningsløs, ubegribelig og uacceptabel, fordi stedet i mediediskursen ikke er værd at føle sig knyttet til. Denne betydning styrkes ved, at Ungdomshuset konstrueres som et passivt hus, der skal ryddes, rives ned, eller som kan reddes. En tilknytning mellem de unge og huset er

uforståelig, fordi Ungdomshuset er et passivt objekt som andre kan gøre noget ved, uden at der er tilknyttet liv eller følelser.

På den anden side styrker mediediskursen sammenkædningen mellem Ungdomshuset og en bestemt gruppering af de unge; den hårde kerne. Denne gruppering defineres som den gruppe af unge, der styrer Ungdomshuset, og som i særlig grad vil kæmpe voldeligt for det. Af og til defineres denne afgrænsede gruppe også som værende den gruppe, der udgør Ungdomshuset. Det styrker tilknytningen mellem den hårde kerne og Ungdomshuset.

Hvad enten stedtilknytningen mellem flere unge og Ungdomshuset repræsenteres som uforståelig, eller om stedtilknytningen mellem en hård kerne og Ungdomshuset styrkes, er resultatet det samme. Kampen for Ungdomshuset er uacceptabel. Det er uacceptabelt at en lille gruppe voldelige unge kæmper for at få lov til at beholde et sted, hvor de kan praktisere deres voldelige aktiviteter. Og det er også uacceptabelt, at en større gruppe unge kæmper så hårdt for et sted uden betydning, et sted man ikke kan være knyttet til.

I mediernes diskurs er kampen for huset meningsløs. Det er kamp for kampens skyld. Det betyder, at mediediskursen ikke opstiller nogen subjektposition, som de unge føler, de kan identificere sig med.

I de unges diskurs indeholder Ungdomshuset erfaringer, minder og liv, og det konstrueres ikke som et passivt objekt. Huset giver mulighed for at være sig selv, møde mennesker, lave projekter og deltage i et ligeværdigt demokrati. Bindemidlet mellem de unge og Ungdomshuset er kærlighed eller deres liv. I de unges diskurs er Ungdomshuset således en aktør, som påvirker de unges liv. Husets ånd, som Mette og Lisbeth kalder det, er en aktiv medskaber af de unges liv og hverdag. Ungdomshuset er således ikke bare et objekt i et spil, som det er i mediediskursen, men en medspillende aktør med tilknyttet liv. Derfor er det i de unges diskurs naturligt at forsvare Ungdomshuset med de metoder, som de unge hver i sær vælger.

5.3 Hvem skaber Ungdomshuset?

I de to diskurser er det forskelligt, hvem der hører til Ungdomshuset. I mediernes diskurs er der en hård kerne af aktivister, som *er* Ungdomshuset. Derudover er der en

gruppering af unge, som besøger eller støtter huset, men som ikke er en direkte del af Ungdomshuset.

I de unges diskurs er der et bredt netværk, bestående af aktivister, brugere, udenlandske aktivister og sikkert flere, som alle er en del af Ungdomshuset. Selvom der i de unges diskurs er en skelnen mellem forskellige grupperinger, er de alle en del af det samme miljø, som skaber Ungdomshusets betydning. Det kommer eksempelvis til udtryk ved, at alle interviewpersoner uafhængigt af, hvordan, hvornår og hvor ofte de har brugt huset, repræsenterer en stedstilknytning til Ungdomshuset.

Det betyder, at i mediernes diskurs har Ungdomshuset kun indflydelse på en lille gruppe menneskers liv, mens Ungdomshuset i de unges diskurs spiller en vigtig rolle for en langt større og meget mangfoldig gruppe mennesker. Det betyder også, at Ungdomshuset i de unges diskurs får en mere nuanceret betydning, fordi mange mennesker er knyttet til Ungdomshuset i forskellig styrkegrad, med forskellig brug og med forskellige formål.

I mediediskursen får Ungdomshuset en knap så nuanceret betydning, og gruppen af unge, som er tilknyttet huset, defineres som en afgrænset og veldefineret gruppe. Det mener jeg, kan begrundes i mediernes brug af nyhedstrekanten som fortælleform. For at kunne levere historiens essens i rubrikken og artiklens første linjer, er der behov for kategorier og afgrænsede grupperinger. Artiklens indledning skal besvare spørgsmålene hvad, hvem, hvor, hvornår og hvorfor. Inden for nyhedstrekantens fortælle teknik er det ikke muligt at besvare hvem-spørgsmålet med en lang forklaring af, at der er mange forskellige unge, som bruger huset på forskellige måder, med mange forskellige formål og i vidt forskelligt omfang. Derfor anvender medierne kategorier som eksempelvis aktivister, hård kerne eller autonome. Disse udtryk kan i mediediskursen anvendes uden yderligere forklaring, fordi betydningen af disse begreber er mere eller mindre fastlåst. Nyhedstrekanten åbner ikke op for nuancerede beskrivelser, og derfor repræsenterer artiklerne de unge som en ensartet gruppe. Mange af artiklerne handler om de unges voldelige aktiviteter, og det ville skabe uoverensstemmelse, hvis de unge i samme artikel betegnes som multi-kulturelle eller nærdemokratiske unge. Repræsentationen er mere overensstemmende, hvis de unge betegnes som voldelige aktivister eller autonome.

En anden forklaring på, at artiklerne ikke repræsenterer forskelligheder i Ungdomshuset, kan findes i brugen af nyhedskriterierne. Stort set alle artiklerne handler om konflikten om Ungdomshuset, hvor de unge positioneres i forhold til konflikstens andre parter. Mediernes konfliktkriterium betyder, at Ungdomshuset defineres i modsætning til parter, det er uenigt med. Derfor fremhæves konflikten, der præsenteres så klart og entydigt som muligt, mens nuancer i forholdet mellem parterne og interne forskelligheder nedtones. Konfliktkriteriet betyder også, at empirien ikke indeholder mange artikler, som beskriver, at de unge kommer i Ungdomshuset for at være sammen med venner, deltage i folkekøkken og høre musik, for det opfylder ikke konfliktkriteriet. Således er konfliktkriteriet afgørende for, hvilken virkelighed der repræsenteres i mediernes diskurs. Det er en virkelighed, hvor der ikke er forskelligheder blandt de unge, men hvor de er en ensartet gruppe, der er i konflikt med andre parter.

Men det er ikke kun mellem de to diskurser, der er forskellige betydninger af, hvem der skaber Ungdomshuset. Også inden for diskurserne er der forskelle. I mediernes diskurs er der både betydninger af, at Ungdomshuset er nærdemokratisk, og at det styres af en hård kerne. I de unges diskurs er der både betydninger af, at huset styres ligeværdigt af alle unge, og at der er et hierarki mellem brugere og aktivister. Også i de unges diskurs, er der en betydning af, at der er en kerne af aktivister. Forskellen mellem de to kerne-metaforer er, at i de unges diskurs kædes metaforen sammen med betydninger af, at nogle aktivister kommer rigtig meget i huset og bestemmer derfor mere end andre. I mediernes diskurs kædes kerne-metaforen sammen med betydninger af, at der er nogle unge, som i særlig grad er voldelige og planlægger kampe og demonstrationer.

Det er primært de yngste interviewpersoner, der reproducerer betydningen af, at der er et hierarki mellem aktivister og brugere i Ungdomshuset. De beskriver, at det er svært at blive aktivist, fordi det kræver, at man kender de rigtige mennesker og bliver accepteret. For de interviewpersoner, som er i tyverne eller tredverne, er det ikke noget problem, at de den ene dag ser sig selv som aktivister, mens de den næste dag er brugere. Det gælder dog ikke Lise, som er 27 år og retrospektivt beskriver, at da hun kom der som 17-årig, opfattede hun det som svært at blive aktivist. Hun har aldrig stræbt efter at blive aktivist og beskriver derfor forholdet mellem aktivister og brugere udefra.

Det tyder således på, at de unges alder spiller en rolle for de unges sense of place. De yngste i Ungdomshuset har måske større behov for anerkendelse, tryghed og accept end de lidt ældre. Det kan være en af grundene til, at de yngste oplever forholdet som hierarkisk, mens de ældre oplever det som ligeværdigt og afslappet.

5.4 Medierne skaber forskellighed, de unge skaber fællesskab

I både mediernes og de unges diskurser konstrueres fællesskabsidentitet, men i de to diskurser meningsudfyldes identitetstypen gennem repræsentationer af forskellige værdier og praksisser. I de unges diskurs meningsudfyldes den gennem værdier og praksisser som medbestemmelse, ligeværd, kreativitet og åbenhed, mens den i mediernes diskurs meningsudfyldes gennem værdier og praksisser som vold, ulovlighed og lukkethed.

Også forskellighedsidentiteten konstrueres i begge diskurser men meningsudfyldes i forhold til forskellige modbetydninger. I mediediskursen konstrueres den gennem relationer, der indebærer kamp, uenighed og modstand mod grupperinger i det resterende samfund, mens den i de unges diskurs konstrueres gennem relationer, som indebærer anderledes værdier, praksisser og egenskaber end det resterende samfund. Det er interessant, at i de unges diskurs konstrueres forskellighedsidentiteten blandt andet i forhold til medierne. Der er en betydning af, at medierne mere eller mindre bevidst har misforstået, hvad Ungdomshuset er, og forskellighedsidentiteten konstrueres derfor i modsætning til mediernes repræsentationer af Ungdomshuset. Bortset fra enkelte artikler reproduceres denne forskellighedsrelation ikke i mediernes diskurs. Her optræder medierne slet ikke som aktør men som formidler af virkeligheden.

En lighed mellem de to diskurser er således, at begge indeholder 'os og dem'-konstellationer. De styrker både betydningen af, at der er konflikt mellem Ungdomshuset og andre parter og af, at Ungdomshuset og det omgivende samfund ikke er en del af det samme fællesskab. I mediernes diskurs opretholdes 'os og dem'-konstruktionen gennem nyhedskriterierne. Især gennem nyhedskriteriet konflikt, hvor Ungdomshuset repræsenteres som værende i krig med politi og kommune.

Konstruktionen opretholdes også gennem sensationskriteriet, fordi huset repræsenteres som primært værende voldeligt og ulovligt, så det er en sensation, når en demonstration er fredelig og underholdende. Også nyhedskriteriet identifikation opretholder konstruktionen af, at Ungdomshuset ikke er en del af det resterende samfund. Nogle af de artikler, der trækker på identifikationskriteriet, beskriver almene situationer, som ændres eller ikke længere er mulige på grund af de unge. Det kan være nørrebroborgere, der ikke kan købe ind til aftensmad på grund af hærværk i gaderne, mennesker, der bliver angrebet, mens de deltager i en almindelig gudstjeneste med masser af børn, forældre til et barn i en vuggestue, der skal evakueres, og at stedet for julegaveindkøb forvandles til en krigszone. Disse artikler skaber identifikation mellem læseren og samfundet uden for Ungdomshuset. Der er også artikler, hvor identifikationen sker mellem læseren og de unge. Det gælder artikler, der trækker på en selvfølgelighed om, at det er rart at have et sted, hvor man er medbestemmende og kan gøre, som man vil. Disse artikler repræsenterer de unge som forskellige fra læserne, men alligevel med nogle genkendelige værdier og egenskaber.

'Os-dem'-konstellationen, som konstrueres i de unges diskurs, minder om den der konstrueres i de artikler, der bygger på identifikation mellem de unge og andre. Selvom Ungdomshuset i de unges diskurs er forskelligt fra det omgivende samfund, er der alligevel fællestæk. At have et sted, hvor man føler, man passer ind, at kæmpe for ligeværd og retfærdighed, at være sammen med venner og at deltage i et demokrati er praksisser, som interviewpersonerne repræsenterer som værende identiske med mange andre samfundsgruppers praksisser.

Både forskellighedsidentiteten og fællesskabsidentiteten meningsudfyldes således i begge diskurser – bare med to forskellige typer indhold.

I forhold til min vurdering af, hvor ofte de forskellige repræsentationer af Ungdomshuset forekommer i henholdsvis artiklerne og interviewene, mener jeg, at i de unges diskurs er fællesskabsidentiteten den væsentligste betydning, mens det i mediernes diskurs er forskellighedsidentiteten, der er den væsentligste. Det betyder, at i mediediskursen er de unge først og fremmest voldelige og ulovlige, mens de i de unges diskurs først og fremmest er nærdemokratiske, kreative og åbne. Det mener jeg fordi, der i interviewempirien ikke er mange eksempler på repræsentationer, hvor de unges

positioneres i forhold til politikere, Faderhuset eller politiet. Beskrivelserne af kulturen, praksisserne og værdierne i Ungdomshuset fylder meget mere i den virkelighed, de unge repræsenterer. I mediernes diskurs er det omvendt. Her indeholder langt de fleste repræsentationer af Ungdomshuset en konfliktfyldt relation til andre parter, og hermed er Ungdomshusets væsentligste betydning i mediernes diskurs, at det er en del af en konflikt, og at de unge er out of place.

Disse forskellige betydninger medfører unægtelig, at der inden for Ungdomshusets diskursorden er diskursiv kamp om, hvordan Ungdomshuset meningsudfyldes.

5.4.1 Imod det etablerede samfund og dog etableret

Ungdomshuset får en mere nuanceret betydning i de unges diskurs end i mediernes diskurs. Et eksempel på det er konstruktionen af Ungdomshuset som værende forskelligt fra det etablerede samfund. Denne betydning findes i begge diskurser, men i de unges diskurs er der desuden en betydning af, at Ungdomshuset også er etableret. Eksempelvis forklarer Claus, at der i Ungdomshuset er mulighed for at møde forskellige perspektiver på tingene. Samtidig forklarer han, at man i Ungdomshuset møder en fælles tilgang. Det tyder således på, at der i de unges diskurs er tvetydige eller modsætningsfyldte betydninger af Ungdomshuset. For nogen er det etableret, mens det for andre er uetableret. En mulig forklaring kan være, at interviewpersonerne har forskellige senses of place for Ungdomshuset, og at de derfor reproducerer forskellige betydninger. En anden del af forklaringen på denne modstridighed kan findes i, hvordan henholdsvis det etablerede samfund og det etablerede Ungdomshus meningsudfyldes, og her er et fokus på værdier interessant. En tydelig forskel mellem de to måder at være etableret på er økonomi som værdi. De unges diskurs konstituerer den betydning, at det etablerede samfund er styret af økonomi. Målsætningen er at tjene penge, have kapital og eje noget, og denne økonomiske målsætning indebærer en bestemt livsstil, hvor karriere er i centrum.

I de unges diskurs' betydning af det etablerede Ungdomshus er økonomi ikke et mål. Det er et middel til at opnå kultur. Et økonomisk overskud har kun en værdi, fordi de unge så kan arrangere et spændende arrangement, som ikke nødvendigvis giver overskud. Kulturen i Ungdomshuset er etableret, fordi mange forskellige unge kan få

huset til at fungere i fællesskab, og fordi de unge ved, hvad huset står for. Det er etableret, fordi der stables mange arrangementer på benene, fordi huset har Mandagsmødet som det besluttende organ, og fordi der er fem regler, som de unge følger, og som sikrer frihed i huset.

5.5 Mediernes diskurs påvirker de unges

Ud fra analyseresultaterne, mener jeg, at de unges diskurs er påvirket af mediernes og måske af andre diskurser i Ungdomshusets diskursorden. I interviewsituationerne forsvarede interviewpersonerne sig eller argumenterede imod mediernes repræsentationer af Ungdomshuset, inden vi som interviewere bad dem om at tage stilling til mediernes beskrivelse af dem. Det vidner om, at deres repræsentationer af Ungdomshuset er påvirket af mediernes eller andre diskursers betydninger af Ungdomshuset.

Interviewpersonerne betydningstillægger primært Ungdomshuset som et kreativt fristed med mulighed for sammenhold og fælles interesser og kultur. Samtidig definerer de også stedet og fællesskabet som ikke-voldeligt. Man kunne forestille sig mange andre ikke-konstruktioner, som kunne beskrive Ungdomshuset i de unges diskurs. Huset kunne betegnes som et sted, hvor hovedaktiviteten ikke er aerobic eller et sted, hvor der ikke er nyindkøbte møbler. Men disse repræsentationer indgår ikke i den diskurs, som interviewpersonerne reproducerer. Det gør derimod repræsentationen som ikke-voldelig, og det indikerer, at de unges diskurs er påvirket af enten mediernes eller andre diskurser, hvori Ungdomshuset defineres som voldeligt.

I forhold til Faircloughs tredimensionelle model fortolker jeg det sådan, at artiklerne i tekstdimensionen producerer betydninger af Ungdomshuset som et voldeligt sted med et voldeligt fællesskab. Disse betydninger reproducerer mediernes diskurs i dimensionen for den diskursive praksis. Her medieres betydningen til den sociale praksis, hvor interviewpersonerne producerer en modbetydning af Ungdomshuset og de unge som ikke-voldelige.

I den sociale praksis producerer interviewpersonerne en betydning, hvor Ungdomshuset er kreativt, nærdemokratisk, ligeværdigt, et frirum, og en mulighed for at være sig selv. Disse betydninger reproduceres i de unges diskurs i dimensionen for den diskursive

praksis. Her er der mulighed for, at betydningerne medieres til mediernes diskurs og derefter reproduceres i artiklerne i tekstdimensionen. Men analysen af artiklerne viser, at denne mediering ikke forgår i betydelig grad. Artiklerne reproducerer kun i mindre omfang betydninger af Ungdomshuset som harmonerer med betydningerne fra de unges diskurs. Det er sjældent betydninger fra de unges diskurs er repræsenteret i artiklerne. Når det sker, er repræsentationen efterfulgt af et ”mener de unge” eller ”i de unges selvforståelse”. Således tager artiklerne afstand fra betydninger fra de unges diskurs, mens betydninger fra mediernes diskurs præsenteres uden kildehenvisning og dermed som virkeligheden.

De unges diskurs’ indflydelse på mediernes diskurs er derfor mindre end omvendt, og dette forhold vidner om mediernes magt i den diskursive betydningsdannelsesproces.

5.6 Ungdomshuset er der stadig

Masseys beskrivelse af et sted som et mødepunkt mellem forskellige aktørers sociale rum minder om definitionen af et fællesskab. Hun definerer steder som åbne konstruktioner, der ikke nødvendigvis er fysisk afgrænsede. Denne definition åbner op for en diskussion af, om stedet Ungdomshuset stadig eksisterer på trods af, at det fysiske hus ikke længere er der. Lisbeth og Mette, som vi interviewede knap to uger efter rydningen, da huset var blevet revet ned, fortæller, at fællesskabet om Ungdomshuset efter deres opfattelse er blevet større og stærkere efter rydningen. Ligeledes beskriver en artikel i Politiken den 15. august 2007, at antallet af Ungdomshus-aktivister bliver større og større. Både interviewpersonerne og denne artikel uden for min empiri repræsenterer således fællesskabet om Ungdomshuset som stort og stærkt, selvom huset ikke er der. Hvis et sted skal forstås som et fællesskab, kan der således argumenteres for, at stedet Ungdomshuset stadig reproduceres i mediernes og de unges diskurser.

Alligevel lyder det forkert at sige, at Ungdomshuset stadig eksisterer, når adressen Jagtvej 69 nu rummer en tom byggegrund. Derfor bør diskussionen måske snarere handle om, hvordan stedet har udviklet sig. Stedet bør måske ikke længere kaldes Ungdomshuset, fordi det fysiske hus ikke er der længere, men man kunne kalde det ideen om Ungdomshuset. Dette sted får sin betydning, når de unge mødes på forskellige

lokaliteter som eksempelvis på Det Frie Gymnasium for at holde deres mandagsmøder, når de unge hver torsdag afholder deres torsdagsdemonstration gennem Københavns gader, når de fester på den tomme byggegrund, og når de arrangerer Shit Town-festival i den Grå Hal på Christiania (Pol130807). Gennem repræsentationer af de unges praksisser konstrueres betydningen af det sted, jeg vil kalde ideen om Ungdomshuset. Her er der en unik samling af menneskers sociale aktivitetsrum, som ikke forbindes med en bestemt lokalitet, men som ifølge Massey udgør et sted. Ideen om Ungdomshuset er i modsætning til Ungdomshuset ikke fysisk manifesteret i et hus. Men det er stadig manifesteret gennem andre repræsentationer som eksempelvis sort tøj, piercinger, hanekam, bannere og i meget høj grad gennem symbolet '69', som jeg vurderer, er blevet langt vægtigere, end da huset stadig fandtes.

Men hvis et sted ikke er afhængig af en fysisk afgrænsning, kan det diskuteres, om det fysiske Ungdomshus overhovedet spiller nogen rolle i forhold til identiteter i Ungdomshuset. Det mener jeg, det gør. Med afsæt i Halls beskrivelser af, at repræsentationer fungerer som redskaber i konstruktionen af kulturer og identiteter, kan jeg argumentere for, at det fysiske hus har været en af Ungdomshus-kulturens væsentligste repræsentationer. Det var i huset, de unge mødtes om alle de praksisser, som giver kulturen og identiteterne deres betydning. Huset fungerede som en manifestation af kulturen og identiteterne. I huset var de unge på hjemmebane, og at opholde sig der var de unges tydeligste repræsentation af deres identitet og kultur. Så jeg vil absolut mene, at selvom steder ikke nødvendigvis er fysisk forankrede, har selve huset fungeret som et væsentligt redskab i produktionen af stedet Ungdomshuset.

Jeg mener, det fysiske hus fortsat vil spille en rolle for ideen om Ungdomshuset. Huset er afbilledet på plakater, T-shirts og løbesedler om Ungdomshus-kulturens arrangementer. Medierne vil fortsat repræsentere det, og de unges fortællinger om "dengang vi havde et hus" er en repræsentation, der giver fællesskabet betydning. Det fungerer på samme måde, som jeg i dette speciale har argumenteret for, at fortællinger om huset som arbejderbevægelsens højborg og stedet for vedtagelsen af Kvindernes Internationale Kampdag giver fællesskabet betydning. Fortællinger om det ryddede hus reproducerer både fællesskabsidentitet og forskellighedsidentitet i de uges diskurs. Fællesskabsidentiteten får sin betydning gennem repræsentationer af huset som et kreativt, demokratisk, festligt, ligeværdigt fristed, mens forskellighedsidentiteten får sin

betydning i repræsentationer om politiets rydning, Faderhusets nedrivning og politikernes bekæmpelse af den kreative ungdom og mangel på ansvarlighed. Ungdomshuset bliver et symbol, som opretholder fællesskabets og det nye steds betydning.

Kapitel 6: Afslutning

6.1 Konklusion

I specialets problemfelt beskriver jeg, at jeg ønsker at forstå, hvordan Ungdomshusets betydninger og de unges identitet skabes diskursivt. Jeg har valgt at fokusere på, hvordan medier og de unge italesætter huset og på relationerne mellem betydningerne. Derfor består min problemformulering af følgende to spørgsmål:

- *Hvordan producerer og reproducerer henholdsvis unge fra Ungdomshuset og udvalgte artikler diskurser om Ungdomshuset?*
- *Hvad betyder forskelle og ligheder mellem de unges og mediernes diskurser for de unges fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning?*

Som analyseramme har jeg opstillet Faircloughs tredimensionelle model ved hjælp af hvilken, jeg har fokuseret på to ting. For det første hvordan interviewpersoner og artikler reproducerer henholdsvis de unges og mediernes diskurs om Ungdomshuset. Og for det andet har jeg fokuseret på relationerne mellem de to diskurser. Ved at inddrage geografiske, sociologiske og kulturelle teorier har jeg defineret, hvordan jeg gennem de tre begreber fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning, har kunnet fokusere på de sociale og rumlige betydninger, der produceres i repræsentationer af Ungdomshuset og de unge.

Hvad angår problemformuleringens første spørgsmål har jeg gennem analysen vist, at både interviewpersonernes og artiklernes repræsentationer reproducerer diskurser med forskellige og overlappende betydninger af Ungdomshuset. I begge diskurser er Ungdomshuset et anderledes sted med anderledes unge, og i begge diskurser forbindes huset med punk, sort tøj, piercinger og alternativ livsstil. I mediernes diskurs er Ungdomshuset herudover også forbundet med vold og ulovlighed, og huset er en bygning, som ikke har nogen signifikant menneskelig betydning. Huset er et passivt objekt, som andre aktører kan sælge, købe, rydde, redde eller rive ned, og det fungerer som en ramme for de unges praksisser, der primært er voldelige og ulovlige. I de unges diskurs rækker Ungdomshusets betydning ud over at være en fysisk bygning. Det er et

sted, som indeholder minder, erfaringer, ånd og liv, og de unge knytter sig til huset i samme eller højere grad, som de knytter sig til et hjem eller en fritidsklub. Stedet får en nuanceret betydning gennem interviewpersonernes repræsentationer af, at de unge bruger huset i forskelligt omfang, på forskellige måder og med forskellige formål. De nuancerede betydninger skabes også gennem forskellige repræsentationer af forholdet mellem aktivister, brugere og andre grupperinger i huset og gennem repræsentationer af forskellige senses of place. Ungdomshusets signifikante betydning skabes primært gennem repræsentationer af forholdet mellem de unge, af forholdet mellem de unge og huset og af repræsentationer af, hvordan Ungdomshuset skiller sig ud fra andre steder og kulturer. Betydningerne skabes i mindre grad gennem repræsentationer af, at Ungdomshuset er en del af en konflikt. Dette er en af de mest markante forskelle mellem de unges og mediernes diskurs om Ungdomshuset. I de unges diskurs får huset primært betydning gennem repræsentationer af fællesskabet og stedets indre, mens det i mediernes diskurs får sin primære betydning ved at være en del af en konflikt.

Hvad angår problemformuleringens andet spørgsmål kan jeg konkludere, at der både er forskelle og ligheder mellem de to diskurser. Jeg kan derudover konkludere, at der også inden for diskurserne findes forskellige betydninger af Ungdomshuset. I de unges diskurs er Ungdomshuset således både et ligeværdigt og hierarkisk opbygget miljø. Diskursen indeholder en betydning af, at de unge i Ungdomshuset har den samme tilgang til tingene, fordi de alle er en del af et venstreorienteret miljø. Samtidig er der en betydning af, at de unge har meget forskellige tilgange til tingene, og når man møder unge i Ungdomshuset, får man mulighed for at se tingene fra forskellige perspektiver. Ligeledes meningsudfyldes mediernes diskurs heller ikke fuldstændigt entydigt. Her er både betydninger af, at Ungdomshuset er et kulturelt, kreativt og nærdemokratisk miljø, og der er betydninger af, at Ungdomshuset er voldeligt. Selvom de to betydninger er forskellige, udelukker de dog ikke hinanden, og i mediernes diskurs er der et hierarki mellem de to betydninger. Overordnet reproducerer artiklerne mediernes diskurs med betydninger af, at Ungdomshuset først og fremmest er voldeligt, men at det også til dels kan være kulturelt, demokratisk og kreativt.

Jeg kan konkludere, at Ungdomshusets betydning i de unges diskurs er langt mere nuanceret end i mediernes diskurs. En af grundene til det er, at artiklernes

repræsentationer er udvalgt på baggrund af de fem nyhedskriterier og ofte formidlet gennem nyhedstrekanten som fortælleform. Det er således i høj grad nyhedskriterierne og nyhedstrekanten, der definerer den virkelighed, som artiklerne repræsenterer.

Jeg kan konkludere, at de unges diskurs er påvirket af mediernes diskurs. De unges diskurs indeholder en subjektposition for de unge, som ikke er voldelig, hvilken er en modbetydning til den voldelige subjektposition, som opstilles i mediernes diskurs. Interviewpersonerne kendte til den betydning, Ungdomshuset har i mediernes diskurs, og derfor reproducerer en del af deres repræsentationer modbetydninger i forhold til betydninger i mediernes diskurs. Det understreger mediernes magt i betydningsdannelseprocessen.

Jeg kan konkludere, at fællesskabet om Ungdomshuset reproduceres på trods af, at det fysiske Ungdomshus ikke længere er der. Stedet Ungdomshuset har udviklet sig til det, jeg kalder ideen om Ungdomshuset. Det harmonerer med Masseys betragtninger om, at steder ikke nødvendigvis er fysisk afgrænsede men bør ses som mødesteder under evig udvikling.

Min analyse viser, at steder er mere en fysisk afgrænsede. I de unges diskurs manifesterer de unge deres kultur og identitet i huset, ligesom de også manifesterer den gennem deres tøjvalg, musikinteresse og praksisser uden for huset. Huset er en af mange repræsentationer, gennem hvilke de unge konstruerer deres kultur og fællesskabsidentitet, og ud fra min analyse vurderer jeg, at huset er en af de væsentligste repræsentationer. Selvom det fysiske hus ikke længere er der, vil det stadig fungere som et af fællesskabets symboler. I de unges diskurs vil fællesskabsidentiteten og forskellighedsidentiteten fortsat få betydninger gennem fortællinger om værdier og praksisser i huset og gennem fortællinger om politiets rydning, Faderhusets nedrivning og politikernes manglende ansvar og bekæmpelse af den kreative ungdom.

I mediernes diskurs fungerer det fysiske hus også som en repræsentation, men en repræsentation af en anden kultur. Her har huset betydning af "bare" at være en bygning. Betydningerne af, at huset indeholder liv, minder, erfaringer og ånd, reproduceres kun i ringe grad i mediernes diskurs. Artiklerne reproducerer en stedstilknytning mellem huset og en hård, voldelig kerne af unge. Mellem huset og alle

de unge konstrueres ikke nogen stedstilknytning, for huset repræsenteres ikke som et sted, der er værd at knytte sig til. Det betyder, at de unges kamp bliver gjort meningsløs og uacceptabel i mediernes diskurs. De unge kæmper for et sted, som ikke har nogen betydning, og derfor kæmper de for kampens skyld. Artiklerne konstruerer en 'os og dem'-konstellation mellem læserne og de unge, hvor de unge defineres som værende out of place.

I problemfeltet klargjorde jeg, at fokus i specialet ikke er konflikten om Ungdomshuset. Men det har alligevel været svært at undgå, for analysen af artiklerne viser, at i mediernes diskurs er den mest signifikante betydning af Ungdomshuset og de unges identitet, at de er en del af en konflikt. Fællesskabsidentiteten konstrueres gennem repræsentationer af, at de unge forbereder sig på kamp, ulovlige handlinger og demonstrationer, der udvikler sig til voldelige optøjer. Forskellighedsidentiteten konstrueres i repræsentationer af de unge som værende i kamp mod politiet, uvenner med Faderhuset samt uenige med og svigtede af politikerne. Den konstrueres også gennem repræsentationer af, at det omgivende nærmiljø og det øvrige samfund er utilfreds med Ungdomshuset.

Selvom interviewpersonerne var påvirkede af konflikten og talte om den, så fylder konflikten ikke nær så meget i de unges diskurs. I forhold til, hvor tydelig konflikten er i mediernes diskurs, er det bemærkelsesværdigt, hvor lidt interviewpersonerne identificerer sig væk fra politi, politikere, Faderhuset og beboere på Nørrebro.

Konklusionen på problemformuleringens andet spørgsmål er, at forskelle og ligheder mellem de to diskurser betyder, at de unges fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning ikke har nogen veldefineret og hegemonisk betydning.

Min empiri konstruerer to virkeligheder, som begge indeholder konstruktioner af de unges fællesskabsidentitet, forskellighedsidentitet og stedstilknytning, og som kun har få overlappende betydninger.

I de unges virkelighed består fællesskabsidentiteten af sammenhold, ligeværd, demokrati, fest, kreativitet og frihed. Forskellighedsidentiteten består af de samme værdier og praksisser, der defineres som forskellige fra andre kulturer og grupperinger. Stedstilknytningen mellem de unge og huset er stærk, fordi det er kærlighed, minder,

erfaringer og livet, der binder dem sammen. Ungdomshuset er de unges sikre base og det naturlige sted at opholde sig på linje med et hjem, en familie eller en fritidsklub (eller mere).

I mediernes virkelighed består de unges fællesskabsidentitet af at være voldelige og ulovlige. Forskellighedsidentiteten består af at være i konflikt og kamp med politiet, politikere, Faderhuset og øvrige dele af samfundet. Stedstilknytningen mellem de unge og Ungdomshuset er uforståelig, uacceptabel og meningsløs, fordi Ungdomshuset enten er et sted, som ikke er værd at knytte sig til, fordi det er voldeligt, eller fordi det er et sted uden betydning.

6.2 Perspektivering

Præmissen for specialets konklusioner er, at betydningstillæggelsen af identiteter og stedstilknytning foregår diskursivt. Gennem arbejdet med specialet har jeg overvejet, om det har været en omvej at inddrage diskurser for at analysere, hvordan betydninger af Ungdomshuset skabes. Jeg har overvejet, hvor stor forskellen på analysemetoden havde været, hvis jeg i stedet for en diskursanalyse havde lavet en ”almindelig” analyse, af hvordan betydning af Ungdomshuset skabes i artikler og interview. Jeg tror, jeg var kommet frem til konklusioner, som er meget lig de konklusioner, jeg her har præsenteret, men at analysen havde været sværere at strukturere. Selvom diskurser kan være et abstrakt begreb at arbejde med, så mener jeg, at de redskaber, som jeg har hentet fra teorier om diskurs, har været anvendelige til at strukturere analysen. Jeg har anvendt Faircloughs tredimensionelle ramme, jeg har defineret diskurser og en diskursorden, og det har struktureret min analyse af produktionen af betydninger.

Jeg har den forståelse af diskurser, at de både er konstituerende for og konstitueret af social praksis, og den tilgang minder om Anthony Giddens’ strukturationsteori. Han siger:

”Structuration is the two-way process by which we shape our social world through our individual actions and by which we are shaped by society”

(Giddens 2000, 7).

Han argumenterer for, at struktur og social praksis gensidigt konstruerer hinanden, og at man i en analyse derfor bør have fokus på både struktur og aktør. Derfor kunne jeg måske ligeså godt have udarbejdet en besvarelse på problemformuleringen med afsæt i en analyseramme udstykket af Giddens’ strukturationsteori. Alligevel mener jeg, at jeg har truffet et godt valg ved at anskue problemstillingen diskursivt. I problemformuleringen præsenterer jeg, at fokus er mediernes og de unges perspektiver på Ungdomshuset. Mediernes perspektiv kommer til udtryk gennem sproglige repræsentationer, og derfor har det været mere relevant at analysere disse sproglige repræsentationer frem for de sociale praksisser, der sker på de forskellige redaktioner. For at analysere de unges perspektiv kunne jeg have valgt at observere deres sociale praksisser i stedet for at interviewe dem. Dette ville have givet mig et empirisk

materiale, hvor det havde været oplagt at analysere mere end sproglige repræsentationer, og i så fald havde et andet metodevalg end diskursanalyse været en mulighed. Men Jens og jeg besluttede at interviewe, fordi det var svært at arrangere observationer i Ungdomshuset, og fordi jeg mener, sproget er en af de væsentligste betydningsbærere. Med interview og artikler som empiri, mener jeg, at det er relevant at vælge en metode, som fokuserer på at dekonstruere netop sproglige repræsentationer for at undersøge, hvordan betydningsdannelsen finder sted.

Hvis man skulle undersøge specialets problemstilling yderligere, ville det være relevant at gøre det fra et psykologisk-sociologisk perspektiv. Det mener jeg, fordi jeg i analysen bemærkede, at der kan være en sammenhæng mellem interviewpersonernes alder og den måde, de opfatter Ungdomshuset på. Derfor ville en social-psykologisk tilgang til identitetsbegrebet give en endnu bredere forståelse af, hvad Ungdomshuset betyder for de unges identitet.

En af specialets konklusioner er, at artiklerne og interviewene konstruerer to forskellige virkeligheder om Ungdomshuset. En af årsagerne til, at mediernes virkelighed ser ud, som den gør, er de fem nyhedskriterier. Dermed definerer specialet et problem, fordi medierne for at opfylde nyhedskriterierne ser bort fra en samfundsgruppes eller kulturs interne forskelligheder, så de omtalte ikke kan identificere sig med den virkelighed, medierne producerer. Således kan specialet bruges i en diskussion af, hvilken virkelighed medierne bør videreformidle, og om de fem nyhedskriterier er de rette til at definere den virkelighed.

Litteraturliste

- Alvesson, Mats och Sköldbberg, Kaj**, *Tolkning och reflektion – Vetenskapsfilosofi och kvalitativ metod*, 1994, Studentlitteratur Lund, Sverige, p. 35-39
- Castells, Manuel**, *The City and the Grassroots*, 1983, p. xv-xxi og 289-336, Butler & Tanner Limited, GB
- Castells, Manuel**, *The Power of Identity*, 1997, Blackwell Publishers Inc, Massachusetts og Oxford
- Cresswell, Tim**, *Place. A short introduction*, 2004, Blackwell Publishing Ltd, Oxford UK
- Cresswell, Tim**, *In Place/Out of Place. Geography, Ideology, and Transgression*, 1996, University of Minnesota Press, United States of America
- Fairclough, Norman**, *Discourse and Social Change*, 1992, Polity Press, Cambridge UK and Malden USA
- Fairclough, Norman**, *Critical discourse analysis: the critical study of language*, 1995, Pearson Education, Malaysia
- Fairclough, Norman**, *Media Discourse*, 2001, Edward Arnold, London NW1 3BH and Oxford University Press Inc New York
- Fairclough, Norman**, *Analysing Discourse. Textual analysis for social research*, 2005, Routledge London and New York
- Gilje, Nils og Grimen, Harald**, *Samfundsvidenskabernes forudsætninger*, 2002, Narayana Press, Gylling
- Giddens, Anthony and Duneier, Mitchell**, *Introduction to Sociology. Third edition*, 2000, Norton & Company, New York og London
- Hall, Stuart**, *Representation. Cultural Representations and Signifying Practices*, 1997, Sage Publications, London
- Hall, Stuart**, *Who needs 'Identity'?* 2005, i: Questions of Cultural Identity 2005, Sage Publications Ltd, London EC1Y 1SP, UK
- Hansen, Frank og Simonsen, Kirsten**, *Geografiens videnskabsteori*, 2005, 2. oplag, Narayanne Press, Gylling
- Howard, David**, *Diskurs*, 2005, Hans Reitzels Forlag, København
- Jensen, Leif Becker**, *Hvad er tekstanalyse*, 1997, kap. 2 i Leif Becker Jensen, *Indføring i tekstanalyse*, 1997, i Metode, Kompendium til modul 3, Journalistik E2006, RUC

- Jørgensen, Marianne Winther og Phillips, Louise**, *Diskursanalyse som teori og metode*, 1999, Roskilde Universitetsforlag/Samfundslitteratur Frederiksberg C
- Kramhøft, Peter**, *Journalistik med omtanke. Arbejdsmetoder i udredende og analytisk journalistik*, 2003, 3. oplag, Narayana Press, Gylling, Danmark
- Kvale, Steinar**, *InterView. En introduktion til det kvalitative forskningsinterview*, 1997, Narayana Press, Gylling
- Lund, Anker Brink**, *De journalistisk fødekæder*, kap 8 i Anker Brink Lund (red), *Først med det sidste*, 2000, i Det Blå Kompendium, Modul II teori, Journalistik Forår 2005, RUC
- Lund, Anker Brink**, *Den redigerende magt. Nyhedsinstitutionens politiske indflydelse*, 2002, Narayana Press, Gylling
- Massey, Doreen**, *Space, Place and Gender*, 1994, Polity Press, Cambridge CB2 1UR, UK
- Massey, Doreen and Jess, Pat** (edited by), *A place in the world? Places Cultures and Globalization*, 1995, Alden Press Limited, UK
- Meilby, Mogens** *Journalistikkens grundtrin. Fra ide til artikel*, 2001, Forlaget Ajour, Gylling
- Mik-Meyer, Nanna og Jävinen, Magaretha**, *Indledning: Kvalitative metoder i et interaktionistisk perspektiv*, 2005, i *Kvalitative metoder i et interaktionistisk perspektiv*, Hans Reitzels Forlag
- Ruc**, *Baggrund*, 2005, Kompendium om baggrundsskrivning på journalistik, Roskilde Universitet
- Scheufele, Dietram A.**, *Framing as a Theory of Media Effects*, 1999, i: Det Blå Kompendium, Modul II teori, Journalistik Forår 2005
- Simonsen, Kirsten**, *Rum som social kategori*, i *Grus* nr. 58. 20. årgang 1999, Aalborg
- Weaver, David, Maxwell McCombs and Donald L. Shaw**, *Agenda-Setting Research: Issues, Attributes, and Influence*, 2004, i: *Medieteorien. Kompendium til Modul I*, RUC/Journalistik, Efterår 2004

Artikler

Politiken, 13.08.07, *Ungdomshuset der ikke ville dø*

Politiken, 15.08.07, *Ungdomshus-miljøet vokser og vokser*

Politiken, 26.11.06, *Interview: "Jesus er hardcore"*

Interviewempiri

Ole, interview den 28.11.06

Peter, interview den 01.12.06

Lise, interview den 19.12.06

Kristian, interview den 10.01.07

Karina, Claus, Søren og Mads, interview den 26.01.07

Mette og Lisbeth, interview den 13.03.07

Lene og Jane, interview den 22.03.07

Artikelempiri

B.T. 29.08.06, *Autonome nægter at flytte*

B.T. 15.09.06, *Bål i gaden og BZ-ballade i nat*

B.T. 21.09.06, *Autonom happening i Operaen*

B.T. 25.09.06, *Ritt: Stop gadekrigen*

B.T. 26.09.06, *Unge fik hjælp fra udlandet*

B.T. 04.10.06, *Forældre vil tjekke politi*

B.T. 19.10.06, *Omstridt lokalplan skal sikre ungdomshus*

B.T. 20.10.06, *Huset vi alle taler om*

B.T. 20.10.06, *Kommunens politikere har fået kolde fødder*

B.T. 31.10.06, *Dommedag for Ungdomshuset*

B.T. 14.11.06, *245 kræver erstatning efter anholdelse*

B.T. 27.11.06, *Brækkede armen på demonstrant*

B.T. 02.12.06, *Moses Hansen i aktion mod Ungdomshuset*

B.T. 06.12.06, *Kan flere penge friste?*

B.T. 13.12.06, *Nu bliver der krig*

B.T. 13.12.06, *Vi forhandler ikke med terrorister*

B.T. 30.11.06, *Butikker frygter gadekrig*

B.T. 17.12.06, *Gadekamp på Nørrebro*
B.T. 17.12.06, *Fra julehygge til krigszone*
B.T. 18.12.06, *Det bliver værre*
B.T. 19.12.06, *Europas hårde venstrefløj*
B.T. 19.12.06, *Unge fra pæne hjem*
B.T. 22.12.06, *Faderhuset vil rive Ungdomshuset ned*
B.T. 25.12.06, *Fra brosten til de bonede gulve*
B.T. 30.12.06, *Christiania vil ikke have ungdomshuset*
B.T. 31.12.06, *300 gik i optog for at støtte Ungdomshuset*
Berlingske Tidende, 01.09.06, *Private investorer vil redde Ungdomshuset*
Berlingske Tidende, 25.09.06, *Demonstration endte i masseanholdelse*
Berlingske Tidende, 26.09.06, *Udlændinge i kamp for Ungdomshuset*
Berlingske Tidende, 10.10.06, *Politikere holder hånden over Ungdomshuset*
Berlingske Tidende, 20.10.06, *Redning af Ungdomshuset sejler*
Berlingske Tidende, 21.10.06, *Ungdomshuset opfordrer til ballade*
Berlingske Tidende, 21.10.06, *Modkulturen på Jagtvej 69*
Berlingske Tidende, 21.10.06, *5 skarpe til Ditte, medlem af Ungdomshusets pressegruppe*
Berlingske Tidende, 24.10.06, *Nabomøde i Ungdomshuset trods forlist lokalplan*
Berlingske Tidende, 25.10.06, *Tiden løber ud for Ungdomshuset*
Berlingske Tidende, 28.10.06, *Betjent afhøres om knippelsag*
Berlingske Tidende, 28.10.06, *Tiden løber ud for "Ungeren"*
Berlingske Tidende, 12.11.06, *Film viser Ungdomshusets paradokser*
Berlingske Tidende, 14.11.06, *Ungdomshuset naboer: "Det bliver en krigszone"*
Berlingske Tidende, 28.11.06, *Gik politiet for vidt?*
Berlingske Tidende, 30.11.06, *Nørrebro forbereder sig på optøjer*
Berlingske Tidende, 02.12.06, *Politikere afviser nyt hus til de unge*
Berlingske Tidende, 03.12.06, *Sidste udkald*
Berlingske Tidende, 05.12.06, *Ritt: Vi kan ikke hjælpe Ungdomshuset*
Berlingske Tidende, 05.12.06, *Massiv støtte til Ungdomshuset*
Berlingske Tidende, 11.12.06, *Knyttede næver og åbne arme*
Berlingske Tidende, 11.12.06, *Ekspert: Hård kerne er meget voldelig*

Berlingske Tidende, 12.12.06, *Faderhuset tager stilling til million-tilbud på Ungdomshuset*

Berlingske Tidende, 13.12.06, *Nu synes konfrontationen på Nørrebro uundgåelig*

Berlingske Tidende, 13.12.06, *De politiske muligheder er udtømte*

Berlingske Tidende, 14.12.06, *Lene Espersen bakker op om politiet i Ungdomshus-sagen*

Berlingske Tidende, 15.12.06, *Rolig demonstration for "Ungeren"*

Berlingske Tidende, 17.12.06, *Nørrebro eksploderer i vold*

Berlingske Tidende, 17.12.06, *Unge og politi i voldsomt sammenstød på Nørrebro*

Berlingske Tidende, 17.12.06, *Politikere lægger afstand til voldelig demonstration*

Berlingske Tidende, 18.12.06, *Anklagere i kapløb med grundloven*

Berlingske Tidende, 18.12.06, *"Det er sørgeligt og chokerende"*

Berlingske Tidende, 18.12.06, *Et råbende pressemøde*

Berlingske Tidende, 18.12.06, *Politikere vil ikke hjælpe Ungdomshuset*

Berlingske Tidende, 18.12.06, *5 skarpe til Knud Foldschack*

Berlingske Tidende, 19.12.06, *"Jeg er sur, jeg er ikke aggressiv"*

Berlingske Tidende, 19.12.06, *Politiet forundret over løsladelse af demonstranter*

Berlingske Tidende, 19.12.06, *"Det er jo i kriser, politikerne skal gribe ind"*

Berlingske Tidende, 19.12.06, *En atypisk advokat*

Berlingske Tidende, 22.12.06, *Faderhuset klar med plan for nedrivning*

Berlingske Tidende, 22.12.06, *Kommunen vil evakuere børnehaver*

Berlingske Tidende, 23.12.06, *Nedrivningstruet ungdomshuset er bevaringsværdigt*

Berlingske Tidende, 28.12.06, *Politikere vil lede efter nyt ungdomshus*

Berlingske Tidende, 30.12.06, *Ritt: Flyt Ungdomshuset til Christiania*

Berlingske Tidende, 31.12.06, *Konflikten er mere fastlåst end nogensinde*

Berlingske Tidende, 31.12.06, *Fra gadekamp til gadesang*

Ekstra Bladet, 25.09.06, *Gadekamp om Ungdomshuset*

Ekstra Bladet, 26.09.06, *Nørrebro tilbage til normalen*

Ekstra Bladet, 19.10.06, *Knæfald for unge*

Ekstra Bladet, 28.10.06, *Smides ud af Ungdomshuset*

Ekstra Bladet, 16.11.06, *Frygte optøjer i København*

Ekstra Bladet, 27.11.06, *Politiknipler mod børn i gadekamp*

Ekstra Bladet, 30.11.06, *Faderhuset sortlistet*

Ekstra Bladet, 01.12.06, *Udsættelsen ændrer intet*

Ekstra Bladet, 06.12.06, *Strøm af unge sluttede op bag Ungdomshuset*

Ekstra Bladet, 08.12.06, *23 autonome anholdt*

Ekstra Bladet, 17.12.06, *Gadekrig: Krigere tilkaldt fra udlandet*

Ekstra Bladet, 17.12.06, *Godt politiarbejde*

Ekstra Bladet, 19.12.06, *Brandbomber og partisansøm*

Ekstra Bladet, 13.12.06, *Klar til kamp*

Ekstra Bladet, 22.12.06, *Rives ned*

Ekstra Bladet, 23.12.06, *Ungdomshusets advokat: Jeg var også uønsket*

Ekstra Bladet, 28.12.06, *Løsning uden vold*

Ekstra Bladet, 31.12.06, *Gøgler for et hus*

Information, 31.08.06, *Ungdomshuset: SF og EL vil bevare Ungdomshuset*

Information, 06.09.06, *Protest: Pippi-karavane for Ungeren*

Information, 16.10.06, *Fristed: Ung fæstning med peberfrugt*

Information, 17.10.06, *Genderbender: Du kan være hvem du vil – men ikke i fred*

Information, 18.10.06, *Our house: Ungeren er international*

Information, 19.10.06, *Massiv kritik af redningsplan for ungdomshus*

Information, 20.10.06, *Feber-redning: Tvivl om juraen omkring plan for Ungdomshuset*

Information, 21.10.06, *Ungdomskultur: I stilstanden findes det alternative*

Information, 21.10.06, *Punk-portræt: Punkten lever stadig ved roden*

Information, 24.10.06, *Ungdomshuset: Naboer stiller krav*

Information, 01.12.06, *Ungdomshuset: Ungdomshuset bliver ikke ryddet foreløbig*

Information, 02.12.06, *Baggrund: Menighed med mange kroner i (skærs)ilden*

Information, 05.12.06, *Forældrestøtte: "I kan ikke slå os ihjel"*

Information, 13.12.06, *Ungdomshuset: Nej tak!*

Information, 15.12.06, *Ungdomshuset: Fredelig demonstration for Ungdomshuset*

Information, 15.12.06, *Debat: Ungdomshuset I: Andet end jura*

Information, 15.12.06, *Debat: Ungdomshuset II: Forlad matriklen*

Information, 18.12.06, *Ungdomshuset I: 'Det kan ikke blive værre'*

Information, 19.12.06, *Ungdomshuset: Ungdomshuset mobiliserer grænserne*

Information, 20.12.06, *Ungdomshuset: Fond og Ritt vil ikke gøre mere*

Information, 23.12.06, *Ungdomshuset: Hvad nu?*

Information, 29.12.06, *Oprørsk ungdom: I nederlaget ligger der en sejr*

Information, 29.12.06, *Konfliktløsning: Fred frem for gadekamp*

Jyllands-Posten Øst, 29.08.06, *Ungdomshuset vil kæmpe videre/Jyllands-Posten Vest, 29.08.06, Unge kæmper videre for hus*

Jyllands-Posten, 20.10.06, *Ungdomshus på Nørrebro eller ej?*

Jyllands-Posten, 20.10.06, *Ungdomshuset opruster*

Jyllands-Posten, 26.10.06, *International mobilisering for Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 28.10.06, *Faderhuset afviser salg af Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 01.11.06, *Fødevarerkontrol: Ungdomshusets folkekøkken eksisterer ikke*

Jyllands-Posten, 25.11.06, *Natligt angreb mod Faderhuset*

Jyllands-Posten, 26.11.06, *Nedtælling til ragnarok*

Jyllands-Posten, 27.11.06, *Autonome brød ind i børnegudstjeneste*

Jyllands-Posten, 28.11.06, *Netværk instruerer børneaktivister*

Jyllands-Posten, 28.11.06, *Politi: Børneaktivister er nyttige idioter*

Jyllands-Posten, 30.11.06, *Aktivister ruster sig til kamp om Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 30.11.06, *"Politiet er sådan nogle, der kommer og tæsker os en gang i mellem"*

Jyllands-Posten, 30.11.06, *Aktivister instrueres i angreb*

Jyllands-Posten, 30.11.06, *Vuggestue evakueres*

Jyllands-Posten, 01.12.06, *Politi må rydde Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 01.12.06, *'Det ved du da godt: Politiet er ikke bange'*

Jyllands-Posten, 02.12.06, *Ritt vil til møde i Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 02.12.06, *Politidirektør ønsker dialog*

Jyllands-Posten, 05.12.06, *Betjente glade for udsættelse*

Jyllands-Posten, 06.12.06, *Støtte til køb af Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 06.12.06, *Opbakning til køb af Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 08.12.06, *Ejerne af Ungdomshuset sælger værdierne*

Jyllands-Posten, 12.12.06, *Gyser om Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 13.12.06, *Hvem tager næste træk?*

Jyllands-Posten, 13.12.06, *Faderhuset; En kamp om værdier*

Jyllands-Posten, 13.12.06, *Underskriftindsamling ødelagt*

Jyllands-Posten, 14.12.06, *Ungdomshuset kan ryddes uden varsel*

Jyllands-Posten, 15.12.06, *International støtte til Ungdoms-huset*

Jyllands-Posten, 15.12.06, *Fredelig demonstration for Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 15.12.06, *Unge klar til nye besættelser*

Jyllands-Posten, 17.12.06, *Politiet: Nørrebro er en krigszone*

Jyllands-Posten, 18.12.06, *Politiet stækker Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 18.12.06, *Fonden afviser køb af alternativt hus*

Jyllands-Posten, 18.12.06, *Ungdomshuset: Dagen derpå på Nørrebro*

Jyllands-Posten, 18.12.06, *Forsikringen betaler*

Jyllands-Posten, 19.12.06, *Dong tør ikke lukke for strømmen*

Jyllands-Posten, 19.12.06, *Ingen luftguitar i Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 19.12.06, *Hærværk mod danske konsulater*

Jyllands-Posten, 20.12.06, *Piratradio får lov at fortsætte*

Jyllands-Posten, 20.12.06, *Ritt B.: Vi kan ikke gøre mere*

Jyllands-Posten, 21.12.06, *Ungdomshusets øko-advokat*

Jyllands-Posten, 23.12.06, *Borgerlige ønsker hårdere kurs over for demonstranter*

Jyllands-Posten, 26.12.06, *Støtte til Ungdomshuset*

Jyllands-Posten, 28.12.06, *Politisk flertal vil finde et nyt ungdomshus*

Jyllands-Posten, 31.12.06, *Gøgl for Ungeren*

Kristeligt Dagblad, 29.08.06, *Faderhuset vinder retssag*

Kristeligt Dagblad, 21.09.06, *Fond vil købe Ungdomshus*

Kristeligt Dagblad, 18.10.06, *Ungdomshuset skal ryddes i december*

Kristeligt Dagblad, 19.10.06, *Lokalplan skal sikre omstridt ungdomshus*

Kristeligt Dagblad, 20.10.06, *Ekspertes i tvivl om plan for Ungdomshuset*

Kristeligt Dagblad, 24.10.06, *Naboer stiller krav til Ungdomshuset*

Kristeligt Dagblad, 23.10.06, *Præster i strid om Ungdomshuset*

Kristeligt Dagblad, 30.11.06, *Ungdomshuset kan ende som krigszone*

Kristeligt Dagblad, 01.12.06, *Forældre på banen for Ungdomshusets unge*

Kristeligt Dagblad, 13.12.06, *Politikere vil ikke redde Ungdomshuset, og Faderhuset vil ikke sælge*

Kristeligt Dagblad, 18.12.06, *Dagen derpå på Nørrebro i København*

Kristeligt Dagblad, 18.12.06, *Udenlandske aktivister førte an i gadekampe på Nørrebro*

Kristeligt Dagblad, 23.12.06, *Tættere på julefred omkring Ungdomshuset*

Politiken, 29.08.06, *Landsretten giver kristen sekt ret til at overtage Ungdomshuset*

Politiken, 29.08.06, *Modkultur: Ungdomshuset på Jagtvej*

Politiken, 01.09.06, *Ukendt fond vil købe Ungdomshuset*

Politiken 20.09.06, *Fagforeninger med i køb af Ungdomshuset*

Politiken, 23.09.06, *Aktivist: Huset der nægter at blive voksent*

Politiken, 23.09.06, *Aktivist i Ungeren 1991-: Sommerfuglen*

Politiken, 25.09.06, *Kampen for Ungeren: ”Fingrene væk – det er vores ungdomshus”*

Politiken, 26.09.06, *Ballade på Nørrebro: Aktivisterne: Politiet angreb fra alle sider*

Politiken, 26.09.06, *Ballade på Nørrebro: Politiet: de løb mod os med sten i hænderne*

Politiken, 06.10.06, *Politiets brug af knipler skal undersøges*

Politiken, 14.10.06, *Fond til møde om Ungdomshuset*

Politiken, 18.10.06, *Fogedretten: Unge ud af Ungdomshuset*

Politiken, 20.10.06, *Baggrund: Problemerne, der ikke lod sig sælge*

Politiken, 20.10.06, *Lokalplan: Forsvar for Ungdomshuset smuldrer*

Politiken, 21.10.06, *7 døgn*

Politiken, 21.10.06, *Ungdomshus: Fagforbund siger nej til trusler*

Politiken, 22.10.06, *Interviewungdomshuset: Domprovst: Vores fond truer ingen*

Politiken, 24.10.06, *Ungdomshusets naboer mødes med de unge i aften*

Politiken, 25.10.06, *Fond afgiver nyt bud på Ungdomshuset*

Politiken, 25.10.06, *Lokalplan: Forsvar for Ungdomshuset smuldrer*

Politiken, 29.10.06, *Punkere går ikke i islandske sweatere*

Politiken, 01.11.06, *Ungdomshus: Faderhuset får aldrig fodfæste på Nørrebro*

Politiken, 03.11.06, *Ungdomshuset får ikke hjælp af kommunen*

Politiken, 04.11.06, *Ungdomshus skal rives ned*

Politiken, 04.11.06, *Huset blev solgt – problemet blev boende*

Politikere, 05.11.06, *Politiker til borgere: I må sgu da være rablende sindssyge*

Politiken, 07.11.06, *Hærværk mod Faderhuset*

Politiken, 09.11.06, *Inde i ungeren #1: Anarkister skal også træffe beslutninger*

Politiken, 10.11.06, *Inde i ungeren #2: Der er altid liv i Hullet*

Politiken, 12.11.06, *Inde i Ungeren #3: ”Der bliver udfoldet sindssygt meget glæde her”*

Politiken, 13.11.06, *Ungdomshuset: Invitation til Ragnarok*

Politiken, 14.11.06, *Ungdomshusets invitation forarger*

Politiken, 17.11.06, *Inde i ungeren #4: Interview: En rolig avislæser under pres*

Politiken, 19.11.06, *Taler de forbi hinanden?*

Politiken, 26.11.06, *De unge tror, at politiet snigrydder Ungdomshuset*

Politiken, 01.12.06, *Udlændinge stadig klar til kamp*

Politiken, 01.12.06, *Ungdomshuset: Ragnarok på Nørrebro er udsat*

Politiken, 02.12.06, *Politiet vil invitere Ritt til møde med Ungdomshuset*

Politiken, 05.12.06, *Ritt B.: Ungdomshuset er ikke et kommunalt anliggende*

Politiken, 06.12.06, *Fond hæver bud på Ungdomshuset*

Politiken, 08.12.06, *Et hus, 11 timer og 52 forfattere*

Politiken, 09.12.06, *Faderhuset tygger på købstilbud*

Politiken, 10.12.06, *Video truer med krig om Ungdomshuset*

Politiken, 13.12.06, *Ungdomshuset*

Politiken, 14.12.06, *Autonome tyskere i København*

Politiken, 15.12.06, *Jagtvej 69: På gaden for et hus*

Politiken, 15.12.06, *Jagtvej 69: Baggrund: Søges: Et nyt Ungdomshus*

Politiken, 17.12.06, *Ungdomshuset: En uanmeldt demonstration endte i går i voldsomme gadekampe med politiet*

Politiken, 17.12.06, *Kamp mod rydning: Øjenvidner: protest endte i gadekrig*

Politiken, 17.12.06, *Kamp mod rydning: Nørrebrobutikker: Politikere må betale for skader*

Politiken, 17.12.06, *Kamp mod rydning: "No white falgs – no surrender". Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli'r. I kan rydde rådhuset"*

Politiken, 17.12.06, *Kamp mod rydning: Omstridt S-politiker ked af udviklingen*

Politiken, 18.12.06, *Ungdomshuset: Gadekrig i København: Udlændinge: Nye kampe på vej*

Politiken, 18.12.06, *Ungdomshuset: Gadekrig i København: Knuste drømme på Nørrebro*

Politiken, 18.12.06, *Ungdomshuset: Gadekrig i København: Historisk dag i retten fusede ud*

Politiken, 18.12.06, *Ungdomshuset: Gadekrig i København: Politikerne sider fra*

Politiken, 18.12.06, *Ungdomshuset: Gadekrig i København: Politiet overvejer grænsekontrol*

Politiken, 18.12.06, *Ungdomshuset: Gadekrig i København: Interview: Ritt B.: Bølleoptøjer*

Politiken, 19.12.06, *Ungdomshuset: Er de unge modne til et nyt hus?*

Politiken, 20.12.06, *Ungdomshuset: Forfattere og musikere har de seneste måneder støttet de trængte unge på Jagtvej 69. Fortryder de støtten efter weekendens gadekamp?*

Politiken, 20.12.06, *Aktion mod ambassader*

Politiken, 21.12.06, *Ungdomshuset*

Politiken, 21.12.06, *Interview: Hvad er meningen? ”Selv om politiet rydder huset, forsvinder problemet ikke”*

Politiken, 22.12.06, *Nørrebro-demonstranternes mobiltelefoner beslaglagt*

Politiken, 23.12.06, *Ungdomshuset og Ritt B. nærmer sig hinanden*

Politiken, 23.12.06, *Jagtvej 69: Opblødning om Ungdomshuset på vej*

Politiken, 24.12.06, *Autonome i aktioner mod ambassader*

Politiken, 24.12.06, *Ungdomshuset: Kirken og de borgerlige reddede de unges hus i Oslo*

Politiken, 27.12.06, *Konfliktmægling: Opgør med hård linje i kamp om Ungdomshuset*

Politiken, 27.12.06, *Konfliktmægling: Interview: Radikal: Jeg har været naiv*

Politiken, 28.12.06, *Konfliktløsning: S: Aktivister må ud af Ungdomshuset, før de kan få et nyt*

Politiken, 30.12.06, *Ritt: Flyt Ungdomshuset til Christiania*

Politiken, 31.12.06, *Ungdomshuset: Børnehuset er aktivisternes skræk-eksempel*

Politiken, 31.12.06, *Ungdomshuset: Nyt år med udsigt til gadekampe*

Formidlende artikel

Kronikken er stilet til dagbladet Information, som har en maksimalgrænse for kronikker på 8.000 anslag. Kronikken fylder 7.551 anslag.

Et trygt, autonomt Ungdomshus

Rummede Ungdomshuset et alternativt fællesskab, hvor de unge hørte punk, følte sig hjemme og var en del af et ligeværdigt demokrati? Eller dannede Ungdomshuset ramme for voldelige autonomes optøjer? Medierne og de unge selv skaber to vidt forskellige virkeligheder om Ungdomshuset, viser et nyt speciale

Af Louise Knuth Pedersen

Ungdomshuset var anderledes. Det kan både medier og de unge fra det tidligere Ungdomshus på Jagtvej 69 i København blive enige om. Men så rækker enigheden heller ikke meget længere. Medierne og de unge skaber to forskellige virkeligheder om Ungdomshuset, lyder en af konklusionerne i det speciale om identiteter i Ungdomshuset, som jeg netop har afsluttet på Roskilde Universitetscenter. Medierne og de unge skaber hver deres virkelighed, og det betyder, at der er milevidt mellem de betydninger, Ungdomshuset har for de unge, og de betydninger, som medierne videreformidler til deres læsere. Mens medierne beskriver Ungdomshuset som et hus, der ikke er værd at knytte sig til, beskriver de unge det som et trygt sted, der er en vigtig del af deres liv. Ved at beskrive Ungdomshuset som et sted, der bestemt ikke føles som et hjem, skaber medierne en virkelighed, hvor de unges kamp for huset er uforståelig og meningsløs.

”Ungdomshuset er lige præcis så meget mere end mursten og brædder. Det er jo mennesker. En stor familie,” siger en af de unge, jeg har interviewet i specialet.

I de unges virkelighed var Ungdomshuset et frirum, hvor de unge var fri for samfundets normer og forventninger om en bestemt livsstil med karriereræs, økonomisk rigdom, andelslejlighed og HTH-køkken. Det var et sted, hvor de følte, de passede ind, fordi her var deres punk-tøjstil, piercinger og farverige frisurer helt almindelige. Der var rart at

være, fordi de i Ungdomshuset var en del af et nærdemokratisk og ligeværdigt fællesskab, hvor man altid kunne finde opbakning til sine projekter, som ikke kunne lade sig gøre andre steder.

I mediernes virkelighed var Ungdomshuset et sted, som var anderledes, fordi det var i konflikt med politi, politikere, Faderhuset, naboer og andre dele af samfundet. De unge fra Ungdomshuset deltog i og indledte voldelige optøjer, og det, Ungdomshusets unge primært lavede sammen, var at kæmpe for at beholde huset.

Konflikt eller frirum

I specialet analyserer jeg vinklingerne i 246 artikler om Ungdomshuset, som er bragt i syv landsdækkende aviser inden huset blev revet ned. Jeg analyserer også syv interview, som jeg har foretaget med i alt 12 unge, der på et tidspunkt i løbet af deres liv har kommet i Ungdomshuset i større eller mindre omfang. De fleste af interviewene er lavet, mens huset stadig stod på Jagtvej 69 i København.

Analysens formål er at undersøge, hvordan de unge og medierne taler og skriver om Ungdomshuset og hvilket billede, det tegner af fællesskabet om Ungdomshuset.

Resultatet af analysen er, at artiklerne fortæller om Ungdomshuset som et konfliktfyldt sted, mens interviewene med de unge giver et billede af Ungdomshuset som et sted, der først og fremmest er et kreativt fristed.

Specialets formål har ikke været at undersøge, om de unge havde ret til at beholde Ungdomshuset eller ej. Det har heller ikke været at finde ud af, hvem der har handlet rigtigt og forkert i den konflikt, som trappede gevaldigt op efter Østre Landsrets dom om, at brugsretten til huset tilhører frikirken Faderhuset. Med udgangspunkt i at der ikke findes nogen ultimativ og objektiv sandhed om virkeligheden, har specialets formål været at undersøge, hvordan medier og de unge beskriver Ungdomshuset og på den måde skaber forskellige virkeligheder.

De unge nuancerer

En af de væsentligste forskelle mellem mediernes og de unges virkeligheder er, at Ungdomshuset har en langt mere nuanceret betydning for interviewpersonerne, end den der kommer til udtryk i artiklerne. For eksempel beskriver artiklerne de unge som en ensartet gruppering, som alle vil kæmpe for huset. At de vil kæmpe med forskellige

metoder er stort set det eneste, der gør de unge forskellige fra hinanden.

Interviewpersonerne fra Ungdomshuset beskriver, at de unge laver mange forskellige ting i Ungdomshuset, kommer der i forskelligt omfang og med forskellige formål. De hører musik, laver vegansk folkekøkken og diskuterer alt fra politik til farven på neglelakken. Nogle unge arrangerer koncerter og arrangementer, sætter lys og lyd op, står i bar og gør rent, mens andre bare dukker op til fester og nyder, at man kan få en festlig aften for en 50'er. I de unges virkelighed er alle unge, der kommer i Ungdomshuset, en del af huset. I mediernes virkelighed er det en lille gruppe af unge, som styrer Ungdomshuset, mens resten af de unge bare er besøgende i huset.

De unge har forskellige opfattelser af huset, og i specialet sammenligner en af de unge det med en fritidsklub, fordi man i Ungdomshuset både kan lave projekter, men også bare hænge ud sammen med sine venner. En af de andre unge har en anden oplevelse. "Det har ikke noget med et klubhus at gøre. Det er en livstil," siger han. Specialets analyse viser derfor, at de unge beskriver Ungdomshuset forskelligt, men alle er enige om, at stedet har haft stor betydning for rigtig mange unges liv.

"Jeg synes, det bedste ved Ungdomshuset er, at det er et frirum, hvor alle kan få lov at være på den måde, de er," siger en af interviewpersonerne, og citatet er meget repræsentativt for analysen af interviewene.

En ensartet masse

Artiklerne beskriver Ungdomshuset mindre nuanceret. Nogle af dem beskriver, at der er folkekøkken, demokrati, frihed og ingen diskrimination, men det overordnede medie billede er, at Ungdomshuset er et sted, der danner ramme for vold, og som ikke er værd at føle sig knyttet til.

"De unge i Ungdomshuset på Nørrebro i København forbereder sig på 'dødskampen'. De sortklædte unge har ikke ejendomsretten på deres side, men de betragter huset som deres og samler allerede sten sammen for at have kasteskyts klar mod politiet. I deres egen selvforståelse kæmper de en retfærdig kamp for en anderledes livsstil. Vi rapporterer fra husets normalt lukkede verden," står der i en af artiklerne, som er typisk for de analyserede artikler. De fleste handler om, at Ungdomshuset tager initiativ til voldelige kampe, og derfor fremstår Ungdomshuset i mediernes virkelighed som et sted, hvor den primære aktivitet er voldelig kamp.

En af grundene til, at Ungdomshuset i mediernes virkelighed er lig med vold og kamp, er, at artiklerne skal leve op til fem nyhedskriterier, som er meget accepterede inden for journalistikken. Specialet viser, at især to af kriterierne er afgørende for, hvordan Ungdomshuset omtales. Sensationskriteriet betyder, at det fremlægges som en sensation, når de unge demonstrerer fredeligt og underholdende i stedet for angribende og voldeligt. Konfliktkriteriet betyder, at Ungdomshuset stort set kun beskrives som en del af en konflikt med politikere, politiet eller andre dele af samfundet. En artikel om, at Ungdomshuset for de unge er en mulighed for at klæde sig som de vil og være en del af et givende fællesskab uden at blive betragtet som anderledes, lever ikke op til nyhedskriterierne. Og derfor fylder det kun en lille del af mediernes virkelighed, at Ungdomshuset er et kreativt miljø, og at det for nogle af de unge er vigtigere end et hjem.

Specialet viser, hvor forskelligt medier og de unge fra Ungdomshuset beskriver og definerer Ungdomshuset. Begge virkeligheder eksisterer side om side i samfundet, og ingen af dem kan defineres som den ultimative sandhed. Men på grund af mediernes magt som meningsdannere i samfundet, påvirker mediernes virkelighed de unges i højere grad, end de unges virkelighed påvirker mediernes. De unge argumenterer imod mediernes udlægning af dem som voldelige, mens medierne stort set ikke forholder sig til, at Ungdomshuset i de unges virkelighed var et livsbekræftende fristed med indre forskelligheder.

Kronikken er skrevet af Louise Knuth Pedersen, som netop har afleveret specialet "Identiteter i Ungdomshuset" på Roskilde Universitetscenter. Det integrerede speciale mellem fagene Journalistik og Geografi indeholder en diskursanalyse af artikler om Ungdomshuset og interview med unge fra Ungdomshuset.

Bilag

Bilag 1: Interviewguide til individuelle interview

Om personen

- Hvad laver du til hverdag?
- Hvor gammel er du?

Begyndelsen

- Hvornår begyndte du at komme i Ungdomshuset?
- Hvorfor begyndte du at komme der?
- Hvorfra hørte du om huset?
- Hvad havde du hørt om huset?

Brugen af huset

- Hvor tit kommer/kom du der?
- Hvad bruger du huset til/hvad laver du der?
- Arrangerer eller deltager du i husets arrangementer?
- Deltager du i mandagsmøderne?
- Kommer hele din vennekreds i Ungdomshuset, eller har du venner som ikke kommer der? Hvorfor kommer de der ikke?
 - o Har du venner, som kommer steder i byen, som du ikke kommer?
Hvorfor kommer du ikke der?
- Hvad er det bedste ved Ungdomshuset?
- Hvad skiller Ungdomshuset ud fra andre steder i byen, hvor du kommer?
 - o Hvor kommer du ellers, og hvad laver du der?
- Kunne aktiviteterne ikke foregå et andet sted en lige netop på Jagtvej 69?
- Vil du beskrive styreformen i Ungdomshuset? Hvad synes du om den?
- Har du oplevet nogen udvikling/forandringer i den tid, du er kommet i huset?

Andres forståelse af Ungdomshuset

- Hvad tror du, folk der ikke selv kommer i Ungdomshuset, ved om stedet?
- Hvorfra hører de om Ungdomshuset?

- Vi har en ide om, at mange forbinder Ungdomshuset med ballade og voldelige demonstrationer. Tror du, der er noget om det? Hvorfor har folk den opfattelse af Ungdomshuset?
- Vi har stødt på ordet utilpasset i mange artikler om Ungdomshuset. Hvad mener du om, at I der kommer i Ungdomshuset, bliver kaldt utilpassede?
- Hvordan mener du, medierne beskriver Ungdomshuset?
- Hvordan passer det billede af Ungdomshuset med dit billede af Ungdomshuset?

Bilag 2: Interviewguide til grupper

Præsentation af personer

- Navn, alder?
- Hvad laver I til hverdag?
- Hvornår begyndte I at komme i Ungdomshuset?
- Hvor tit kommer/kom I der?

Hvad er det der er så godt ved Ungdomshuset?

- Hvad skiller Ungdomshuset ud fra andre steder i byen?
- Hvad laver I i huset?
- Kommer alle jeres venner der?
- Har I oplevet nogle forandringer i den tid, I er kommet i huset?
- Hvad skiller Ungdomshuset ud fra andre steder, (hvor I kommer)?
- Hvad synes I om styreformen i huset?
- Definition af bruger/aktivist?
- Hvad betyder huset for jer?
- Kan aktiviteterne forgå et andet sted?

Andres opfattelse af Ungdomshuset

- Hvad tror I, folk der ikke kommer i Ungdomshuset, tror om huset?
- Møder I nogle gange fordomme om Ungdomshuset?
- Hvor har de deres opfattelse fra?
- Medierne bruger ofte ordet utilpasset om de unge, der kommer i huset. Hvad synes I om det?

Bilag 3: Vinkelskema over B.T.

Hvordan positioneres de unge/Ungdomshuset i artiklerne? Set gennem artiklernes vinkel.

Ungdomshu sets/de unges position	Positionstyper	Rubrik og uddrag, der illustrerer vinklen. (UV=uden tydelig vinkel)
Aktiv	Unge vil ikke forlade huset	<p>Autonome nægter at flytte <i>”Vi flytter ikke.’ Så kort og kontant var beskeden fra Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København. Efter at Landsretten mandag havde stadfæstet byrettens afgørelse, mødte omkring 300 unge op til stormøde i huset. Her skulle der tages stilling til, hvordan huset skulle forholde sig til rettens afgørelse” (BT290806, 10)</i></p>
	De unge er voldelige og laver andre ulovlige ting	<p>Bål i gaden og BZ-ballade i nat <i>”De begyndte med at se en film, og de endte med at kaste flasker efter politiet. Omkring to hundrede unge autonome stod sent i aftes bag optøjer på Nørrebrogade i København. Der blev tændt bål i gaden, kastet med flasker og råbt slagord mod politiet” (BT150906, 10)</i></p> <p>Autonom happening i Operaen <i>”Omkring 20 unge kvinder trængte onsdag aften ind i operaen i København som gæster, men afslørede sig som agitatorer fir Ungdomshuset på Jagtvej, da de kastede løbesedler fra balkonerne om ungdomshuset på Jagtvej. Intet blev ødelagt, siger politiet, der kom for sent til at anholde de ubudne gæster” (BT210906, 8)</i></p> <p>Ritt: Stop gadekrigen <i>”Så er det nok. Københavnerne skal ikke finde sig i gadekamp og brændende bål. Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard siger klart fra overfor de autonome unge, der i går satte Nørrebro i brand – igen” (BT250906, 4)</i></p> <p>Nu bliver der krig <i>”De unge er klar til at slås, når Ungdomshuset skal ryddes”, ”Beboerne på Nørrebro kan godt begynde at forberede sig på kampe i gaderne. Der er nemlig lagt op til krig, når politiet uden varsel vil rydde det omstridte Ungdomshus på Jagtvej 69 i København” (BT131206, 14)</i></p> <p>Det bliver værre <i>”Hvis du tror, kampene du så lørdag aften, var slemme, kan du godt tro om igen. For når politiet rydder Ungdomshuset på Nørrebro, er der ingen grænser for, hvor voldeligt det bliver. Overhovedet. Så klart er budskabet fra ’Ungeren’, der stadig er rødglødende på politikerne over salget af huset på Jagtvej 69” (BT181206,</i></p>

		<p>16) Europas hårde venstrefløj <i>"Glasskår, knuste flasker og udbrændte affaldscontainere. Det er de tydelige spor efter lørdagens gadekamp i København, og mens Nørrebros beboere rydder op, har politiet hænderne fulde med det retslige efterspil – i en epilog med internationale perspektiver. Af de 273 anholdte er 82 udlændinge, som har forbindelser til autonome europæiske grupper"</i> (BT191206, 16)</p> <p>Unge fra pæne hjem <i>"Det slår pludselige klik for dem, og de går amok i en voldsrus af afmagt. Men i virkeligheden er de unge i Ungdomshuset helt velfungerende til daglig – og de kommer fra pæne middelklassehjem"</i> (BT191206, 18)</p>
	Ungdomshuset er (egentlig) kulturelt, demokratisk	<p>Huset vi alle taler om <i>"Skal man være klædt i sort og have piercinger for at komme her? 'Nej da, man kommer som man er. Vi har ingen adgangskrav eller dresscode. Påklædningen er ligegyldig. Men man skal overholde husets fem regler: Ingen vold. Ingen stoffer. Ingen racisme. Ingen sexism og ingen heterosexisme,' siger pressetalsmanden Ditte, der dog ikke vil lukke B.T. indenfor"</i> (BT201006, 22a)</p> <p>Fra brosten til de bonede gulve <i>"En hel generation af venstreradikale aktivister er rykket 'inden døre' i det etablerede politiske etablissement"</i> (BT 251206, 20)</p>
	De unge føler sig uretfærdigt behandlet	<p>245 kræver erstatning efter anholdelse <i>"Næsten samtlige unge og børn, der blev anholdt af politiet i København under urolighederne i september, har nu indgivet en samlet klage over anholdelserne og har krævet erstatning"</i> (BT141106, 10)</p>
Passiv	Andre støtter/støtter ikke	<p>Unge fik hjælp fra udlandet <i>"Demonstranter fra Holland, Sverige, Tyskland, USA og flere andre nationer var med, da Nørrebro søndag blev forvandlet til et åbent opgør mellem politi og aktivister. Fem demonstranter blev mandag varetægtsfængslet i 11 dage for vold eller forsøg på vold mod politiet. Ud af de fem var tre fra henholdsvis Irland, Tyskland og Sverige"</i> (BT260906, 12)</p> <p>Forældre vil tjekke politi <i>"Forældre går til kamp mod det, som de betegner som 'politiets urimelige anholdelser af vores børn'. Initiativet er taget af omkring 20 forældre efter de voldsomme uroligheder på Nørrebro forrige søndag. Mandag stiftede de 'Forældre mod politibrutalitet'"</i> (BT041006, 4)</p> <p>Moses Hansen i aktion mod Ungdomshuset <i>"Lederen af Faderhuset, Ruth Evensen, får hjælp af sin gamle ven Moses Hansen, når slaget om Ungdomshuset</i></p>

		<p>engang går i gang. Den kontroversielle prædikant har nemlig meldt sin ankomst til København i forbindelse med de unges demonstration den 16. december” (BT021206, 18)</p> <p>300 gik i optog for Ungdomshuset ”Et nytårsoptag til støtte for Ungdomshuset på Nørrebro i København i går eftermiddags forløb fredeligt. Omkring 300 mennesker var ifølge politiets oplysninger mødt op på Sankt Hans Torv for at gå i optog til Ungdomshuset på Jagtvej 69” (BT311206, 33)</p>
<p>Andre har indflydelse på Ungdomshusets fremtid</p>		<p>Omstridt lokalplan skal sikre ungdomshus ”Den politiske støttegruppe bag Ungdomshuset på jagtvej 69 i København forsøger nu at sikre husets fortsatte eksistens gennem en ny lokalplan. Hovedformålet med lokalplanen er tilsyneladende at lægge pres på Faderhuset, så det ikke længere vil være attraktivt at eje ejendommen på jagtvej” (BT191006, 10)</p> <p>Kommunens politikere har fået kolde fødder ”Først trak De Radikale sig helt fra et forslag om at lave en lokalplan for Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København. Nu hiver SF også bremsen i, mens flere socialdemokrater kritiserer redningsplanen stærkt” (BT201006, 22b)</p> <p>Dommedag for Ungdomshuset ”Både byretten og landsretten afviste, at de unge fortsat kan bruge Ungdomshuset. De får ikke mulighed for at gå videre til landets øverste domstol” (BT311006, 10)</p> <p>Kan flere penge friste? ”Kan flere penge forhindre slagsmål om jagtvej 69? I går var der endnu et forsøg på at finde en løsning på konflikten mellem Faderhuset og Ungdomshuset, og midlet til at nå hinanden handler nu igen om kolde kontanter. Mødet var arrangeret af politidirektør Hanne Bech-Hansen, og blev holdt for at prøve at finde en fredelig udgang” (BT061206, 15)</p> <p>Vi forhandler ikke med terrorister ”Nu er det slået fast med syvommersøm, at de retmæssige ejere af Jagtvej 69 i København, Faderhuset, nægter at sælge og dermed overlade huset til de unge. ’Det er normal politik, at man ikke forhandler med terrorister, da det kun opmuntrer til mere terrorisme,’ sagde Faderhusets leder, Ruth Evensen, på gårsdagens pressemøde.</p> <p>Faderhuset vil rive Ungdomshuset ned ”Ungdomshuset i København skal ryddes og straks efter rives ned. I hvert fald hvis det står til ejeren af bygningen, Faderhuset” (BT221206, 20)</p> <p>Christiania vil ikke have Ungdomshuset ”Christiania skal ikke rumme et nyt ungdomshus. Det fastslår Kim Lund, der er beboerrådgiver på Christiania.</p>

		<i>Han stiller sig vantro over for overborgmester Ritt Bjerregaards forslag om at lade de unge flytte fra Jagtvej 69 til fristaden” (BT301206, 5)</i>
	Modstand fra/mod politiet	<p>Brækkede armen på demonstrant <i>”En offentlig anmeldt cykeldemonstration endte i går eftermiddag i et voldsomt opgør, da politi og unge stødte sammen foran Faderhuset på Tæbyvej i Rødovre. En demonstrant brækkede efter alt at dømme armen og blev kørt væk i ambulance. 83 blev anholdt” (BT271106, 8)</i></p> <p>Gadekamp på Nørrebro <i>”Demonstranter fra Ungdomshuset og politiet i åben krig i gaderne. Fire betjente og to unge blev kvæstet. En af dem hårdt såret. 300 blev anholdt. Demonstranterne angreb med brosten, maling, flasker og nødblus, og politiet svarede igen med tåregas, da de stødte sammen foran Ungdomshuset på Nørrebro i København” (BT171206, 6)</i></p>
	Ungdomshuset påvirker omverden	<p>Butikker frygter gadekrig <i>”Både butikker, skoler og daginstitutioner på Nørrebro i København forbereder sig på, at bydelen kan ende som en krigszone, når politiet rydder Ungdomshuset. Derfor sender formanden for Nørrebros Handelsforening, Johnny Bayer, nu en sidste appel til politikerne på rådhuset om at finde en politisk løsning for Ungdomshuset” (BT301106, 31)</i></p> <p>Fra julehygge til krigszone <i>”Forandringen var ikke til at fatte. På under 30 minutter gik fortovene omkring Ungdomshuset fra at være et sted, hvor småbørnsfamilier gik med Fætter BR juleposer til at være en uhyggelig krigszone, hvor tåregassen sved, unge piger råbte for deres liv og kanonslag og molotovcocktails fik alle til at fare sammen” (BT171206, 8)</i></p>

Bilag 4: Vinkelskema over Berlingske Tidende

Hvordan positioneres de unge/Ungdomshuset i artiklerne? Set gennem artiklernes vinkel.

Ungdomshu sets/de unges position	Postitionstyper	Rubrik og uddrag, der illustrerer vinklen. (UV=uden tydelig vinkel)
Aktiv.	Ungdomshuset forbereder sig på eller udøver kamp, vold og opfordrer til ballade	<p>Ungdomshuset opfordrer til ballade <i>"En rydning af Ungdomshuset på Nørrebro rykker nærmere, og det har fået brugerne af huset til at forberede sig på kamp"</i> (Berl211006, 11)</p> <p>Ungdomshuset naboer: "Det bliver en krigszone" <i>"Aktivisterne i Ungdomshuset på Nørrebro har inviteret "Troublemakers of the World" – ballademagere fra hele verden – til at komme og hjælpe med at forsvare huset mod at blive ryddet af politiet den 14. december"</i> (Berl141106, 10)</p> <p>Ekspert: Hård kerne er meget voldelig <i>"Fuld maskering, brosten og aggressioner. En kerne af de unge aktivister fra Jagtvej 69 skyer ingen midler og er opsatte på at sætte hårdt mod hårdt i kampen for at forsvare Ungdomshuset. Også hvis det indebærer brug af vold"</i> (Berl111206, 12)</p> <p>Nørrebro eksploderer i vold <i>"Nørrebro eksploderede i går i vold, hærværk og gadekampe mellem hundredevis af demonstranter og politi. Det var en uanmeldt demonstration kl. 16 til fordel for det omstridte Ungdomshuset, som på ny bragte urolighederne til den plagede københavnske bydel. 300-500 demonstranter bevæbnet til tænderne med brosten, slagvåben og kanonslag kom hurtigt i direkte konfrontation med politiet i nærheden af Ungdomshuset"</i> (Berl171206, 1)</p> <p>Knyttede næver og åbne arme <i>"De unge, der bruger Ungdomshuset, er en broget skare. De står sammen om det samme mål, men de har vidt forskellige grænser for, hvor langt kampen kan gå"</i> (Berl111206, 13)</p> <p>Sidste udkald <i>"Der er lagt op til det endelige opgør om Ungdomshuset. Et slag i en 25 år lang krig mellem sortklædt ungdom og regelberedt samfund". Og "Det er som at gå ind i en anden tid. Vi lukkes ind i en borg, der forbereder sig på krig. Der bakes med jernstænger og bjælker på den anden side af den barrikaderede kælderør. Derefter ser</i></p>

		<i>det sort ud. Vi entrerer "Hullet". En bar i bunden af Danmarks mest berygtede bygning" (Berl031206, mag4) (UV).</i>
	De unge som dårlige naboer	5 skarpe til Ditte, medlem af Ungdomshusets pressegruppe <i>"Det gør selvfølgelig et stærkt indtryk [at naboerne føler sig stærkt generet af Ungdomshuset]. Og vi brugte også en masse tid i starten for at komme i kontakt med dem for at høre, hvilke problemer, der var tale om, men er hele tiden blevet afvist, så vi går stadig og venter på, at de søger dialog med os. I lægger det altså over til naboerne at søge dialog? Overhovedet ikke." (Berl211006, 11) (UV)</i>
	Ungdomshuset er (egentlig) kulturelt	Film viser Ungdomshusets paradokser <i>"Mens rydningen af Ungdomshuset 14. december nærmer sig med stormskridt, så kan man kigge inden for i det nedslidte og snart hedengangne alternative kulturhus med dokumentarfilmen "500 stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede." Ruth Evensen og resten af Faderhuset, som overtager ejendommen på Jagtvej 69, var indbudt til forpremieren i Empire i går, men takkede nej. Til gengæld var salen proppet med folk fra Ungdomshuset, som gennemgående var tilfredse med filmen" (Berl121106, 6)(UV).</i> Modkulturen på Jagtvej 69 <i>"Men det var ikke ligefrem taknemmelighed, der mødte Weidekamp, da han selv troppede op til indvielsen af Ungdomshuset for at lykønske og tale ved begivenheden" og "Planen var, at brugerne af Ungdomshuset skulle stå for alt. Derfor blev det i fællesskab besluttet, at ingen i huset skulle bestemme. Det skulle alle. Og sådan er det stadig" (Berl211006, 10)(UV)</i>
	De unge søger en politisk løsning	Rolig demonstration for "Ungeren" <i>"Gårsdagens demonstration med mere end tusinde Ungdomshustilhængere forløb fredeligt og roligt med fakler, barnevogne og slagord. Den eneste aggressivitet var at spore i brandtalerne, der gang på gang opfordrede politikerne til at finde en løsning" (Berl151206, 4)</i>
	Ungdomshuset forskellige/imod politi, politikere mfl.	Unge og politi i voldsomt sammenstød på Nørrebro <i>UR: "Politi og demonstranter tørnede sammen, da flere hundrede sortklædte unge i går gik i demonstration for at bevare Ungdomshuset. Forældre mener, at de unge er ophidsede på grund af chikane fra politiet." og "Der var stadig gang i juletræssalget på Nørrebros Runddel, da sortklædte, maskerede unge lidt i klokken halv fem i går eftermiddag væltede ud af Ungdomshuset på Jagtvej 69 og påbegyndte deres demonstration i retning mod</i>

		<p>Åboulevard. De fleste var maskerede. Nogle formummede i sorte fullface styrthjelme, andre med elefanthuer og atter andre med sorte tørklæder for ansigtet” (Ber1171206, 4)</p> <p>Politikere lægger afstand til voldelig demonstration ”Demonstranterne fra Ungdomshuset får umiddelbart ikke politisk opbakning til den måde, de kæmpede for deres hus i går eftermiddags og aftes” (Ber1171206, 5)</p> <p>Politikere vil ikke hjælpe Ungdomshuset ”Nørrebro Handelsforening, Borgergruppen på Nørrebro, Fonden for Jagtvej 69 med advokat Knud Foldschack i spidsen og mange af beboerne på Nørrebro kigger nu mod rådhuset for at få en løsning på Ungdomshusets problemer, så demonstranter ikke i fremtiden vil kaste med brosten og slå med jernstænger på deres dørmåtte. Men de kan spejde mode rådhuset, så længe de vil. For selvom politikerne på Rådhuset er forfærdede over, hvad de oplevede lørdag aften, er sagen for længst ude af deres hænder, siger de” (Ber1181206, 7)</p> <p>Konflikten er mere fastlåst end nogensinde ”Men sympatisører, naboer, politikere og andre kan godt smide nytårshatten igen, for det nye år ser ikke ud til at byde på nogen løsning, der kan fejres. Konflikten om Ungdomshuset er mere fastlåst end nogensinde. Politikerne siger, bolden ligger på de unges side. De unge siger, at kommunen må spille ud” (Ber1311206, 7)</p>
	Ungdomshuset er ikke samtale/samarbejdsvillige	<p>Et råbende pressemøde ”Ungdomshuset holdt i går pressemøde. Fra et vindue erklærede de, at de var blevet ’tævet gule og blå’, selvom de havde forsøgt at lave en fredelig aktion. Det var dog ikke muligt for pressen at stille modspørgsmål. Vinduet blev smækket i” (Ber1181206, 9)</p>
Passiv Der skrives om de unge	Det er op til andre at redde /ikke redde Ungdomshuset	<p>Private investorer vil redde Ungdomshuset ”En række ukendte private vil oprette en fond, der skal købe Ungdomshuset i København tilbage” (Ber1010906, 9)</p> <p>Politikere holder hånden over Ungdomshuset ”Politikere vil sikre Ungdomshuset gennem en lokalplan, som kan presse Faderhuset til at sælge ejendommen” (Ber1101006, 4)</p> <p>Redning af Ungdomshuset sejler ”Ungdomshuset ligner mere og mere en synkende skude. Det politiske flertal, der onsdag foreslog at lave en lokalplan for at redde kulturhuset, fik i går kolde fødder” (Ber1201006, 6)</p> <p>Nabomøde i Ungdomshuset trods forlist lokalplan ”Men selvom flertallet på rådhuset er væk, og</p>

		<p><i>Ungdomshuset nu ser ud til at blive overtaget af dets officielle ejere, frimenigheden Faderhuset, indbød Foreningen Ungdomshusets Naboer i går alligevel til ”godt naboskabs-møde” i husets kolde café Hullet” (Berl241006, 6)</i></p> <p>Tiden løber ud for Ungdomshuset <i>”Fonden Jagtvej 69 har efter eget udsagn vendt lommerne og givet et sidste købstilbud for at redde Ungdomshuset” (Berl251006, 6)</i></p> <p>Tiden løber ud for ”Ungeren” <i>”Jagtvej 69 på Nørrebro er ikke til salg – uanset prisen. Tiden er dermed ved at løber ud for de unge, der har sat sig på den ramponerede ejendom. Ejeren, frikirken Faderhuset, afslog i går endeligt at sælge Ungdomshuset til den private støttefonde, der forsøgte at købe huset til de unge” (Berl281006, 4)</i></p> <p>Politikere afviser nyt hus til de unge <i>”Ungdomshuset og dets brugere fik torsdag aften et politisk dødsstød, da medlemmerne af Københavns Borgerrepræsentation på et møde afviste et forslag om at videreføre husets aktiviteter andetsteds end Jagtvej 69” (Berl021206, 13)</i></p> <p>Ritt: Vi kan ikke hjælpe Ungdomshuset <i>”Ungdomshuset på Jagtvej 69 er ikke et kommunalt anliggende. Meldingen kommer klart fra overborgmester Ritt Bjerregaard (S), som har indvilliget i at møde politiet og brugerne af Ungdomshuset i dag” (Berl051206, 12)</i></p> <p>Faderhuset tager stilling til million-tilbud på Ungdomshuset <i>”Dagen i dag kan gå hen og byde på en løsning om det omstridte Ungdomshuset på Jagtvej 69. Det er nemlig på et pressemøde i dag, at frikirken Faderhuset vil afsløre, om det bliver et ’ja’ eller ’nej’ til det nye, efter sigende generøse købstilbud, som Fonden Jagtvej 69 er kommet med” (Berl121206, 6)</i></p> <p>Nu synes konfrontationen på Nørrebro uundgåelig <i>”Det ender utvivlsomt med voldsomme reaktioner og konfrontationer. Sådan lyder vurderingen fra flere sider, efter at frikirken Faderhuset i går afviste et tilbud på i alt 15 mio. kr. for Ungdomshuset fra Fonden Jagtvej 69. Hverken Naboerne på Nørrebro, de unge aktivister selv, politiet eller fonden lægger skjul på, at ballade nu synes uundgåeligt” (Berl131206, 4)</i></p> <p>De politiske muligheder er udtømte <i>”Der bliver ingen politisk løsning. Det er den klare melding fra både lokalpolitikere og folketingsmedlemmer. Borgerrepræsentationen i</i></p>
--	--	---

		<p><i>København skal ellers i morgen diskutere en række forslag om en politisk løsning på konflikten om Ungdomshuset. Men overborgmesteren afviser på forhånd, at politikerne kan gøre mere” (Berl131206, 5)</i></p> <p>”Det er jo i kriser, politikerne skal gribe ind”</p> <p><i>”’Arrogant’ og ’urimeligt’. Sådan lyder den kontante reaktion fra flere berørte parter i lokalområdet på, at overborgmester Ritt Bjerregaard (S) og Kultur- og fritidsborgmester Martin Geertsen (V) fastholder, at Københavns Kommune ikke kan løse konflikten om Ungdomshuset” (Berl191206, 5)</i></p> <p>En atypisk advokat</p> <p><i>”De fleste kender Knud Foldschack som manden bag Fonden Jagtvej 69, der for nylig har tilbudt Faderkirken at købe Ungdomshuset for 15 millioner kroner. Men hvem er advokaten, som ufortrødent har forsøgt at finde en løsning til Ungdomshusets overlevelse?” (Berl191206, 6)</i></p> <p>Politikere vil lede efter nyt ungdomshus</p> <p><i>”Den optrappede konflikt om Ungdomshuset på Jagtvej 69 skal løses, før der kommer flere til skade, lyder det nu fra De Radikale og SF, der rækker en politisk hånd til de unge. Manu Sareen, gruppeformand for De Radikale i Borgerrepræsentationen, efterlyser konkrete løsningsmuligheder for i første omgang at finde et alternativ til huset på Jagtvej 69” (Berl281206, 5)</i></p> <p>Ritt: Flyt Ungdomshuset til Christiania</p> <p><i>”Ryk Ungdomshuset ud på Christiania, for fristaden har alternativ livsstil, sympati og hjerterum nok til, at Ungdomshusets unge og christianitterne kan leve i fred sammen. Sådan lyder overborgmester Ritt Bjerregaards (S) første konkrete bud på, hvordan striden om Ungdomshuset på Jagtvej 69 kan løses ved at genhuse Ungdomshusets beboere og aktiviteter i nye bygninger i København” (Berl301206, 9)</i></p> <p>Faderhuset klar med plan for nedrivning</p> <p><i>”Det hektiske spil om Ungdomshuset på Jagtvej 69 tog i går en ny drejning, da Faderhusets leder Ruth Evensen henvendte sig til både Københavns Politi og Overborgmester Ritt Bjerregaard (S) med planer om, at Ungdomshuset rives ned, når politiet har ryddet det for stedets nuværende, unge beboere” (Berl221206, 6)</i></p>
	Modstand fra/mod politiet	<p>Demonstration endte i masseanholdelse</p> <p><i>”Et par hundrede unge blev i går anholdt efter en demonstration til fordel for Ungdomshuset på Jagtvej” (Berl250906, 8)</i></p> <p>Udlændinge i kamp for Ungdomshuset</p> <p><i>”Fem af de anholdte fra søndagens demonstration,</i></p>

		<p>heriblandt tre udlændinge, blev i går varetægtsfængslet i 11 dage hver, sigtet for vold eller trusler på vold mod politiet” (Berl260906, 12)</p> <p>Betjent afhøres om knippelsag ”Københavns Politi har nu identificeret den betjent, der svang staven mod siddende demonstranter på Nørrebro, over for Stadsadvokaten i København. Det oplyser stadsadvokat Karsten Hjort. Knippelsvingeriet skete ved en demonstration for Ungdomshuset den 25. september, hvor 262 demonstranter blev anholdt” (Berl281006, 8)</p> <p>Gik politiet for vidt? ”Statsadvokaten på Sjælland skal vurdere, om politiet brugte overdreven voldsanvendelse, da de i søndags opløste Ungdomshusets ulovlige demonstration mod Faderhusets kirke i Rødovre. Politiet var uforberedte på urolighederne, og da de ankom til demonstrationen gik de hårdt til demonstranterne, der netop havde stormet og raseret Faderhuset” (Berl281106, 11).</p> <p>Lene Espersen bakker op om politiet i Ungdomshus-sagen ”Der er ikke en finger at sætte på politiets håndtering af konflikten om Ungdomshuset. Det var den klare konklusion fra justitsminister Lene Espersen (K) efter et samråd om Ungdomshusets i Folketingets Retsudvalg i går. (Berl141206, 4)</p> <p>Politiet forundret over løsladelse af demonstranter ”Det er forbløffende, at dommerne i Københavns Byret ikke har varetægtsfængslet de unge arresterede fra Nørrebro, som i lørdags nægtede at følge politiets opfordring og forlade den voldelige demonstration. Det mener formanden for politibetjentene i København, Richard Andersen” (Berl191206, 4)</p> <p>Anklagere i kapløb med grundloven ”Anklagemyndigheden havde lagt op til varetægtsfængslinger på samleband i Københavns Byret, men endte med at måtte lade næsten alle gå fri.” Og ”Uheldigvis for skraldemanden. For hvor politiet endte med at måtte løslade stort set alle andre arrestanter fra Nørrebro, blev skraldmanden – tilløberen – én af de få, der blev varetægtsfængslet. Det var i det hele taget ikke politiets dag” (Berl181206, 4) (UV)</p>
	Andres støtte og sympati	<p>Massiv støtte til Ungdomshuset ”Mens Nørrebros borgere tæller ned til den forventede konfrontation mellem unge og ordensmagten om det omstridte Ungdomshus på Jagtvejen, har en stor gruppe af musikere og kunstnere besluttet at påvirke begivenhederne ved hjælp af deres kunst” (Berl051206, mag6)</p>

		<p>”Det er sørgeligt og chokerende” <i>”På Nørrebro blev der i går ryddet op efter lørdagens uroligheder, hvor glasskår, brosten og udbrændte containere stadig kunne ses i gadebilledet som tegn på kampen. Ved Ungdomshuset blev de sidste barrikader fjernet, mens naboerne så på, og sympatien for de unges sag blev mindre og mindre”</i> (Berl181206, 8)</p> <p>Fra gadekamp til gadesang <i>”Budskabet var ikke til at misforstå. ’Ungdomshuset bliver, uanset hvad der sker’. Slagsangen blev spillet og sunget flere gange denne eftermiddag – årets næstsidste – på Sankt Hans Torv på Nørrebro, for kampen om er ikke opgivet endnu, og derfor var der indbudt til ’fredelig demonstration’ for den dødsdømte bygnings bevarelse.”</i> <i>Og ”Fredeligt skulle det være, og fredeligt var det, lige så fredeligt som en varm 1. maj i Fælledparken. Pladsens regnvåde brosten blev liggende, hvor de lå, og ingen kunne være i tvivl om, at Ungdomshuset har vrede venner i alle aldre: Gråhårede idealister og småbørn med sut”</i> (Berl311206, 6)</p>
	Beskrevet som voldelige, risikofyldte	<p>Nørrebro forbereder sig på optøjer <i>”På Nørrebro vokser frygten for voldsomme optøjer og regulære gadekampe, når Ungdomshuset skal være ryddet 14. december”</i> (Berl301106, 12)</p> <p>5 skarpe til Knud Foldschack <i>”Hvordan har du det med at være så tæt knyttet til Ungdomshuset, når du ser de her voldelige demonstrationer? Jeg har været en person, der prøvede at løse det her problem. Jeg beklager den vold, der var i går. Jeg er ikke en del af den vold. Jeg er en del af en løsning. Og jeg synes ikke, det er interessant at snakke om, hvordan man skal agere i forhold til fremtidig vold, men snakke om, hvordan man undgår det”</i> (Berl181206, 5)</p> <p>”Jeg er sur, jeg er ikke aggressiv” <i>”Nogle af de mest voldelige demonstranter i weekendens uroligheder på Nørrebro kom fra Berlin. Rejsen til København har tilsyneladende været forberedt længe, men i de autonomes europæiske hovedkvarter afviser man, at man tog til Danmark for at slå”</i> (Berl191206, 6)</p> <p>Kommunen vil evakuere børnehaver <i>”Forældre til børn i 102 skoler og daginstitutioner på Nørrebro har netop fået brev fra kommunen om, hvordan de skal forholde sig, hvis og når der igen opstår kampe omkring Ungdomshuset på Jagtvej”</i> (Berl221206, 7)</p>
	Ungdomshuset som bevaringsværdi	<p>Nedrivningstruet ungdomshuset er bevaringsværdigt <i>”Selvom Faderhuset vil gøre alvor af truslerne om at rive huset på Jagtvej 69 ned, er det langt fra sikkert, at</i></p>

	gt	<i>frikirken får lov til det. Kulturarvstyrelsen, som varetager Danmarks kulturverdier, mener nemlig, at huset har en høj bevaringsværdi og derfor ikke umiddelbart kan jævnes med jorden” (Berl231206, 4)</i>
--	----	--

Bilag 5: Vinkelskema over Ekstra Bladet

Hvordan positioneres de unge/Ungdomshuset i artiklerne? Set gennem artiklernes vinkel.

Ungdomshuse ts/de unges position	Positionstype r	Rubrik og uddrag, der illustrerer vinklen (UV= uden tydelig vinkel)
Aktiv	De unge ønsker handlen fra politikere	<p>Udsættelsen ændrer intet <i>"Fogedretten meddelte i går, at rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København er udsat, og politiinspektør Hanne Bech Hansen har erklæret, at hun nu vil i dialog med husets brugere. Glæde hos de unge? Nej. – Det betyder overhovedet ikke noget som helts, lød det fra en af Ungdomshusets talsmænd, Ditte, i går. – Vi skal ikke i dialog med hverken politikere eller politi: Politikerne skal gå ud og løse det problem, de selv har skabt"</i> (EB011206, 16)</p>
	De unge laver demonstrationer og aktioner. Lovlige og ulovlige	<p>23 autonome anholdt <i>"Den lille landsby Bandholm på nordkysten af Lolland blev sent i aftes igen kampplads i konflikten mellem Ungdomshuset på Jagtvej i København og den religiøse sekt Faderhuset" "I november købte Faderhuset et gammelt, nedlagt hotel i Brandholm, hvor sekten nu har indrettet et af sine kollektiver. Det var anledning til, at en bus med støtter af Ungdomshuset kørte til bredden af Smålandsfarvandet og trængte ind på hotellet. Her startede de en improviseret fest med guirlander og musik"</i> (EB081206, 11).</p> <p>Klar til kamp <i>"Kun få timer efter at Faderhuset på et pressemøde klokken 12 tirsdag havde gjort klart, at de ikke ville sælge det omstridte hus for 15 millioner kroner, begyndte unge venstrefløjsaktivister at strømme mod Ungdomshuset." "I Ungdomshuset vil man ikke udtale sig, i hvert fald ikke endnu. I stedet fortsætter planerne om en uge fuld af aktiviteter, som blandt andet byder på en stor demonstration i morgen torsdag i København"</i> (EB131206, 14)</p> <p>Gøgler for et hus <i>"Det var gedefest i stedet for gadekamp. Hjelme og raid-huer var afløst af klovnemasker. Bål i gaden skiftet ud med fakler. Ungdomshuset fik Nørrebro til at grine med sig i går, da 500-600 festlige</i></p>

		<i>demonstranter fik smilene frem på den råkolde og regnfulde december eftermiddag, hvor enhjulede cykler anførte en demonstration fra Sankt Hans Torv til den omstridte adresse på Jagtvej 69” (EB311206, 13)</i>
	De unge er voldelige	<p>Gadekrig: Krigere tilkaldt fra udlandet <i>”En stor gruppe af gårddagens voldelige demonstranter var kommet til København alene for at hjælpe deres kammerater fra Ungdomshuset under demonstrationen” (EB171206, 6)</i></p> <p>Godt politiarbejde <i>”- Anarkisterne i Ungdomshuset er løbet tør for argumenter og kaster derfor nu med brosten, siger de konservative i København i en pressemeddelelse” (EB171206, 8)</i></p> <p>Brandbomber og partisansøm <i>”Guerillakrig og brandbomber mod politiet eller defensiv demonstration. Brugere af Ungdomshuset er enige om at kæmpe – men på fællesmødet i huset i aftes gik bølgerne ifølge Ekstra Bladets oplysninger højt i diskussionen om, hvordan næste slag mod politiet skal foregå” (EB191206, 10)</i></p>
Passiv	Modstand fra/mod politiet	<p>Gadekamp om Ungdomshuset <i>”Efter flere timers slagsmål mellem demonstranter og politi i kampuniformer i går på Nørrebro i København kunne det samlede antal af anholdte registreres til 263. Selvom sammenstødene på et tidspunkt lignede regulære kampe med brosten og flasker, der fløj gennem luften, kom ingen ifølge politiet til skade” (EB250906, 16)</i></p> <p>Politiknipler mod børn i gadekamp <i>”Nedtællingen til frygtede gadekampe og den ventede tvangsrømning af Ungdomshuset i København syntes for alvor at være i gang, da autonome og politi i går kom i voldsom konfrontation i og ved Fadermenighedens kirke i Rødovre” (EB271106, 6)</i></p>
	Ungdomshuset påvirker Nørrebro	<p>Nørrebro tilbage til normalen <i>”Septembersolens genskin i knuste glasskår er et af de få materielle beviser på gårddagens uroligheder i den da så brændende bydel Nørrebro. Tømmermænd efter søndagens brændende gader, knuste brosten og proppede salatfade er vel overstået. Nørrebro er som altid stuvende fyldt med mennesker. I baggården ved ’Ungeren’, eller ’Ungdomshuset’ om man vil, åndede alt fred og ro blot tolv timer efter, at mange af de unge brugere blev løsladt af politiet” (EB260906, 10)</i></p>

		<p>Frygte optøjer i København <i>"Københavns teknik- og miljøborgmester Klaus Bondam (R) har bedt sin 17-årige niece om at holde sig langt væk fra Ungdomshuset på Nørrebro i København i december. Mens de fleste danskere glæder sig til julemåneden, frygter Klaus Bondam, at der kan komme vold og ballade i gaderne, når Ungdomshusets beboere senest 14. december skal være ude"</i> (EB161106, 16)</p>
	Uenig med politikere m.fl.	<p>Knæfald for unge <i>"Knæfald for gadens parlament. Så hårdt trækker den københavnske kulturborgmester Martin Geertsen (V) situationen op omkring Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København. - Det er en skandale, at Socialdemokraterne, SF, Radikale og Enhedslisten nu vil lave en lokalplan for huset, så det kan forblive på nogle få hundrede unges hænder, siger Martin Geertsen"</i> (EB191006, 16)</p>
	Andre spiller en rolle for at redde huset/Andres sympati og støtte	<p>Smides ud af Ungdomshuset <i>"Faderhuset vil ikke sælge Ungdomshuset i København til den private fond, der forsøger at hjælpe de unge med at beholde huset. Derfor får de unge på Jagtvej ikke lov til at beholde deres hus"</i> (EB281006, 15)</p> <p>Faderhuset sortlistet <i>"Faderhusets talsmand, Ruth Evensen, skal have mere end Vorherres hjælp til at bygge et missionshus på Nørrebro. I sympati med Ungdomshuset nægter byggeforeningerne i København nemlig at bistå Faderhuset med arbejdskraft, hvis 'Ungerne' bliver revet ned"</i> (EB301106, 39).</p> <p>Strøm af unge sluttede op bag Ungdomshuset <i>"Få timer efter et møde med Københavns Politi og kommunen om en fredelig løsning på konflikten om Ungdomshuset, mødte op mod 1000 unge op på Jagtvej i København for at komme ind til en støttekoncert, hvor blandt andre Mikael Simpson optrådte"</i> (EB061206, 21)</p> <p>Rives ned <i>"Ungdomshuset på Jagtvej i København vil blive revet ned umiddelbart efter, at politiet har ryddet huset for aktivister"</i> (EB221206, 10)</p> <p>Ungdomshusets advokat: Jeg var også uønsket <i>"Vi kender ham som advokaten, der kæmper for både Christiania og Ungdomshuset. Advokaten, som jagter en løsning, hylder mangfoldigheden og nærmest i døgn drift kæmper for plads til de utilpassede. Og lige nu som formanden for Fonden Jagtvej 69, der gerne</i></p>

		<p>tager slagsmålet med Ruth Evensen og den religiøse sekt Faderhuset” (EB231206, 20).</p> <p>Løsning uden vold</p> <p>”Når en skilsmisse er gået i hårdknude, så kan man forsøge at løse det med en uvildig part. Det kan f.eks. ske hos Center for Konfliktløsning. Samme center har nu også kastet sig ind i en ny kamp, som er at få de stridende parter omkring Ungdomshuset på Jagtvej 69 til at mødes om en fredelig løsning” (EB281206, 20)</p>
--	--	--

Bilag 6: Vinkelskema over Information

Hvordan positioneres de unge/Ungdomshuset i artiklerne? Set gennem artiklernes vinkel.

Ungdomshu sets/de unges position	Positionstyper	Rubrik og uddrag, der illustrerer vinklen. (UV = Uden tydelig vinkel)
Aktiv	Andre har indflydelse på fremtiden for Ungdomshuset	<p>Ungdomshuset: SF og EL vil bevare Ungdomshuset <i>”Ungdomshuset har råbt og skreget på politisk opmærksomhed, især efter Østre Landsret fratog dem retten til brugen af Ungdomshuset på Jagtvej i København. Nu har de fået den. Torsdag mødes Socialdemokraterne, de radikale, SF og Enhedslisten med repræsentanter fra Ungdomshuset for at diskutere husets fremtid”</i> (Inf310806, 10/11)</p> <p>Ungdomshuset: Ungdomshuset bliver ikke ryddet foreløbig <i>”Unge i Ungdomshuset kan ånde lettet op. Huset bliver ikke ryddet foreløbigt”</i> (Inf011206, 10/11)</p> <p>Ungdomshuset I: ’Det kan ikke blive værre’ <i>”Ungdomshuset kastede lørdag den sidste rest af sympati overbord, lyder det i kor fra politikere, diverse nabogrupper, og mediernes kommentatorer. Overborgmester Ritt Bjerregaard slår i en pressemeddelelse fast, at ’der er intet, der kan legitimere de voldelige optøjer, vi har set i aften, og det siger sig selv, at det ikke tjener Ungdomshusets sag’”</i> (Inf181206, 6/7)</p>
	Ungdomshuset er (egentlig) kulturelt og kreativt	<p>FRISTED: Ung fæstning med peberfrugt <i>”På Jagtvej 69 på Nørrebro i København ligger en barrikaderet fæstning af et hus fyldt med unge mennesker, som ikke vil have deres efternavn i avisen, fordi de er bange for at blive registreret og tævet af nazister. På toppen af huset vajer et stort sort flag, og alle dørene er sikret med bjælker eller jernstænger. Indenfor snitter de grøntsager”</i> (Inf161006, 6/7) (UV)</p> <p>GENDERBENDER: Du kan være hvem du vil – men ikke i fred <i>”Trine har tegnet et tyndt skæg på sin overlæbe. Hun og queervennen Mads bruger en stor del af deres tid på at opløse kønsroller til fordel for retten til at være, hvem og hvad de vil – når de vil. Og det er der plads til i miljøet omkring Ungdomshuset på Nørrebro, hvor de to har startet tomandsgruppen Queer Jiji, som blandt andet arrangerer queerrelaterede fester og filmaftener”</i></p>

		<p>(Inf171006, 6/7)</p> <p>Our house: 'Ungeren er international' <i>"Josh skulle egentlige bare lige have været forbi. Men efter små tre måneder hænger og arbejder den 23-årige amerikaner i Ungdomshuset endnu, og han siger 'vi' om sig selv og de andre brugere og aktivister. Han er vild med stedet, og han er vild med de mennesker, som kommer her"</i> (Inf181006, 6/7)</p> <p>Ungdomskultur: I stilstanden findes det alternative <i>"Ungdomshuset på Jagtvej 69 har i snart 24 år fungeret som rammen om et fællesskab for unge, der samledes om punkmusikken og den tilhørende kultur"</i> (Inf211006, 6/7)</p> <p>Punkportræt: Punkken lever stadig ved roden <i>"Ungdomshusets punk-scene er kendt i hele verden. Men det ser ud til, at Ungdomshuset som spillested er slut. Dansk punk har her sine rødder og sit nuværende samlingspunkt. Når rødderne rykkes op, dør punkscenen og kulturen så omkring den?"</i> (Inf211006, 6/7)</p> <p>Ungdomshuset: Ungdomshuset mobiliserer over grænserne <i>"Ungdomshuset har længe været et populært sted, som mange besøger for dets punkscene, venner og åndehulskvaliteter. Men Ungdomshuset er nu blevet centrum i et internationalt aktivistmiljø. Blandt andet på grund af ovennævnte årsager. Men fordi brugerne af huset i lang tid har nægtet at overgive sig, har huset fået en mytisk status"</i> (Inf191206, 4/5)</p> <p>Debat: Ungdomshuset I: Andet end jura <i>"Sagen om Ungdomshuset kan ikke reduceres til en diskussion om jura, mener sociolog ved KU og tidligere BZ'er, René Karpantschhof. Der er andet end ejendomsretten at tage hensyn til"</i> (Inf151206, 42) (Passiv)</p>
	De unge demonstrerer for huset	<p>Ungdomshuset: Fredelig demonstration for Ungdomshuset <i>"I går eftermiddag var der i alt tre demonstrationer med Rådhuspladsen som fælles mål, og den største af dem – den fra Sankt Hans Torv – forløb aldeles fredelig. I aftes havde borgerrepræsentationen ungdomshuset på programmet, men løbet syntes kørt for de unge, idet frikirken Faderhuset har købt og betalt huset, og dermed har rettigheden til det"</i> (Inf151206, 4)</p>
Passiv	Andre støtter Ungdomshuset	<p>Protest: Pippi-karavane for Ungeren <i>"En samling gamle brugere vil på lørdag samles for at vise deres fortsatte støtte til Ungdomshuset, der er blevet solgt til Faderhuset"</i> (Inf060906, 14/15)</p> <p>Forældre støtte: 'I kan ikke slå os ihjel' <i>"Anne Eltard, der selv har en fortid som aktivist i</i></p>

		<p><i>Ungdomshuset, er en af flere forældre til Ungdomshusets brugere, som er gået ind i kampen for at bevare huset på de unges hænder. Den nystiftede forening Forældre mod politibrutalitet vil fremover overvåge, at de unges konfrontationer med politiet går rigtigt til. Og nu kan man også købe en støtte-CD” (Inf051206, 14/15)</i></p>
	<p>Politikere og andre har indflydelse på Ungdomshusets fremtid</p>	<p>Massiv kritik af redningsplan for Ungdomshuset <i>”Et flertal i Københavns Borgerrepræsentation bestående af Socialdemokraterne, SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre vil forsøge at redde Ungdomshuset på Jagtvej ved at lave en særlig lokalplan for området” (Inf191006, 6/7)</i></p> <p>Feber-redning: Tvivl om juraen omkring plan for Ungdomshuset <i>”Først trak De Radikale sig helt fra et forslag om at lave en lokalplan for Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København. Nu hiver SF også i bremsen, mens flere socialdemokrater kritiserer redningsplanen stærkt” (Inf201006, 6/7)</i></p> <p>Baggrund: Menighed med mange kroner i (skærs)ilden <i>”Julefreden på Nørrebro skal ikke forstyrres af molotovcocktails, maling-bomber og flyvende brosten – eller for den sags skyld flere optagelser af ivrigt stavsvingende urobetjente i kamp mod siddende autonome. Det har Københavns Politi bestemt i fællesskab med Fogedretten. Så nu kan Ungdomshusets ejere, frikirken Faderhuset, bruge måneden op til menneske-sønnens årsdag på nok engang at overveje, om man skulle finde en anden løsning” (Inf021206, 8/9)</i></p> <p>Ungdomshuset: Nej tak! <i>”Tredje gang var ikke lykkens gang for Fonde Jagtvej 69. Det tredje og dermed sidste bud, Fonden kom med, lød på 15 millioner. Men end ikke dette millionbeløb kunne for Faderhusets leder, Ruth Evensen, til at overveje et salg” (Inf131206, 6/7)</i></p> <p>Ungdomshuset: Fond og Ritt vil ikke gøre mere <i>”København skal ikke vente, at problemerne med Ungdomshuset bliver løst af Fonden Jagtvej 69. På et bestyrelsesmøde i går besluttede fondens bestyrelse, at den ikke vil gøre mere, før Københavns Kommune melder ud, at man er en del af løsningen” (Inf201206, 10/11)</i></p> <p>Ungdomshuset: Hvad nu? <i>”Fonden Jagtvej 69 gav torsdag aften et tilbud til de unge og til Københavns Kommune. Den vil gerne købe et hus på Nørrebro til de unge, som et alternativ til Ungdomshuset. Konkret indeholde tilbuddet et krav om, at kommunen skal stå for drift og udpege grunden”</i></p>

		<p>(Inf231206, 8/9)</p> <p>Konfliktløsning: Fred frem for gadekamp <i>"Efter sammenstødende mellem politi og unge midt i december slog de danske medier fast på forsider og i ledere, at nu var sympatien for Ungdomshuset brugt op. Politiske forhandlinger hørte fortiden til" "Men endnu engang var medierne for hurtigt ude. I går, 12 dage efter urolighederne mødtes S, R og SF med Fonden Jagtvej 69 med det formål at finde et nyt hus til de unge, såfremt de unge selv tilkendegiver, at de er indstillet på at finde en fredelig løsning"</i> (Inf291206, 28/29)</p>
	I modsætning til omverden	<p>Ungdomshuset: Naboer stiller krav <i>"Protestgruppen mod Ungdomshuset i København reagerer nu på Ungdomshusets opfordring til dialog. Gruppen skal med til mandagsmødet, som er Ungdomshusets øverste myndighed"</i> (Inf241006, 10/11)</p> <p>Oprørske ungdom: I nederlaget ligger en sejr <i>"Der er stort set ingen forskel på konflikten om Ungdomshuset og bz'er-konflikten i 1980'erne. Det siger ex-christianitten Jakob Reddersen."</i> <i>"Kompromisløsheden er helt central for grupper, der ønsker at sætte sig uden for det omgivende samfund, mener Jakob Reddersen"</i> (Inf291206, 6/7)</p>
	De unge er voldelige og gør ulovlige ting	<p>Debat: Ungdomshuset II: Forlad matriklen <i>"Vi må værne om ejendomsretten, mener venstres Martin Geertsen, borgmester for kultur- og fritidsforvaltningen i Københavns Kommune. Vold hører ikke til i den demokratiske værktøjskasse"</i> (Inf151206, 42)</p>

Bilag 7: Vinkelskema over Jyllands-Posten

Hvordan positioneres de unge/Ungdomshuset i artiklerne? Set gennem artiklernes vinkel.

Ungdomshu sets/de unges position	Positionstyper	Rubrik og uddrag, der illustrerer vinklen. (UV=uden tydelig vinkel)
Aktiv	De unge synes, det er deres hus	<p>Ungdomshuset vil kæmpe videre/ Unge kæmper videre for hus <i>”Ungdomshuset på Jagtvej i København overgiver sig stadig aldrig. Og det til trods for, at Landsretten i går satte punktum for en årelang kamp mellem de unge og den kristne menighed Faderhuset og besluttede, at de unge aktivister kan smides på gaden. Men de unge nægter kategorisk at flytte”</i> (JPøst290806, 4/JPvest290806, 5)</p>
	De unge er voldelige og laver ulovlige ting	<p>Ungdomshuset opruster <i>”Mens flere politikere kæmper med planloven i hånden for at bevare Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København, forbereder de unge i huset sig til at tage mere hårdtslående redskaber i hænderne. En noget alternativ ønskeseddel på Ungdomshusets hjemmeside røber, at man mener, der bliver brug for bl.a. plexiglas og armeringsjern”</i> (JP201006, 4b)</p> <p>Fødevarekontrol: Ungdomshusets folkekøkken eksisterer ikke <i>”Folkekøkkenet i Ungdomshuset på Nørrebro i København eksisterer ikke. Det erklærer Fødevareregion Øst – uden nogensinde at have haft en inspektør indenfor. Fødevaremyndighederne har således i årevis ignoreret anmeldelser af, at der ulovligt er blevet drevet folkekøkken. Her købere op imod 100 kunder hver uge vegansk fremstillet middagsmad”</i> (JP011106, 9)</p> <p>Natligt angreb mod Faderhuset <i>”Politiet efterforsker natlige angreb mod den kristne frikirke Faderhuset, der ejer Ungdomshuset på Nørrebro i København, som politisk hærværk. Vagthavende ved Nakskov Politi oplyser, at ukendte gerningsmænd natten til torsdag bombarderede en anden af frikirkens ejendomme – Bandholm Hotel på Lolland – med maling og smadrede to vinduer”</i> (JP251106, 7)</p> <p>Autonome brød ind i børnegudstjeneste <i>”Gudstjenesten skulle så småt til at begynde. Inde i Samuelskolens lokaler på Tæbyvej i Rødovre gjorde ungdomspræsten Kristina Djarling sig klar til en helt almindelig kirkehandling for børn, mens de sidste forældre</i></p>

		<p>kom ind med deres små poder. Omkring 30-40 personer var samlet i Faderhusets lokale, da gudstjenesten pludselig blev sat på standby. Udenfor var autonome fra Ungdomshuset på Jagtvej i København ankommet med bus, og efter at have lagt en ring omkring Samuelskolen, stormede omkring 30 af dem ind gennem en glasdør til lokalet” (JP271106, 7)</p> <p>Politi: Børneaktivister er nyttige idioter ”Der var tre børn med i gruppen af anholdte, da aktivister fra Ungdomshuset i weekenden angreb en gudstjeneste hos frikirken Faderhuset i Rødovre”. (JP281106, 8a)</p> <p>Netværk instruerer børneaktivister ”Ungdomshuset på Jagtvej i København huset et dansk center for et internationalt netværk af anarkister, som det amerikanske forbundspoliti advarer mod som potentielt voldeligt. Det drejer sig om Anarchist Black Cross (ABC, Anarkistisk Sorte Kors), der på sin hjemmeside instruerer børneaktivister i at nægte at samarbejde med myndighederne, hvis de bliver anholdt under en demonstration” (JP281106, 8b)</p> <p>Aktivister ruster sig til kamp om Ungdomshuset ”Aktivister fra hele Europa ruster sig til ’Det Endelige Slag om Ungdomshuset’, som de selv kalder politiets rydning, når fogedrettens frist for rømning af ejendommen på Nørrebro i København udløber om to uger. På internetsider og i private blogs udveksles opskrifter på stenslynger, femstilling af smørsyre og bomber fyldt med maling” (JP301106, 1)</p> <p>Nedtælling til ragnarok ”De unge i Ungdomshuset på Nørrebro i København forbereder sig på ’dødskampen’. De sortklædte unge har ikke ejendomsretten på deres side, men de betragter huset som deres og samler allerede sten sammen for at have kasteskyts klar mod politiet. I deres egen selvforståelse kæmper de en retfærdig kamp for en anderledes livsstil. Vi rapporterer fra husets normalt lukkede verden” (JP261106, 8)</p> <p>’Politiet er sådan nogle, der kommer og tæsker os en gang i mellem’ ”Ungdomshuset opfordrer aktivister til at trække politiets opmærksomhed væk fra selve huset under en kommende kamp.” ”Rundt omkring i Europa planlægger aktivister, hvordan de kan deltage i aktioner til støtte for Ungdomshuset på Nørrebro i København. En del af forberedelserne foregår på internettet med krypterede beskeder, som kun indviede kan afkode. En del foregår dog i det åbne” (JP301106, 2a)</p> <p>Aktivister instrueres i angreb</p>
--	--	--

		<p><i>"Forud for 'Slaget om Ungdomshuset' udveksler aktivister opskrifter på hjemmelavede stenslynger, bomber med maling og organisering af aktionsgrupper" (JP301106, 2b)</i></p> <p>Hvem tager det næste træk? <i>"Faderhuset vil aldrig sælge", "De unge forbereder sig til kamp", "Politiet søger en fredelig løsning", "Foden har givet sit sidste bud" og "Politikerne melder hus fobi" (JP131206, 8b) (UV)</i></p> <p>Unge klar til nye besættelser <i>"Ukendte aktivister har publiceret en liste over tomme ejendomme i København, som umiddelbart vil kunne blive besat. Få timer inden fogedrettens ordrer om at rydde Ungdomshuset udløb torsdag blev en liste med 15 tomme bygninger lagt på internettet" (JP151206, 2c)</i></p> <p>Politiet stækker Ungdomshuset <i>UR: "I weekenden vandt ordensmagten en lille sejr, da 84 udenlandske autonome blev varetægtsfængslet. I dag smides de ud af landet." "Umiddelbart lignede weekendens optøjer på Nørrebro alt andet end en sejr for politiet. Lørdag udviklede en demonstration med små 500 aktivister fra Ungdomshuset sig til en regulær krig mellem autonome og kampklædt politi, som blev angrebet med brosten, fyrværkeri, kanonslag og malerbomber"(JP181206, 2a)</i></p> <p>Dong tør ikke lukke for strømmen <i>"Ungdomshuset på Nørrebro i København burde efter standardprocedure have tvangslukket for strømmen. Det skyldes, at elregningen for Jagtvej 69 ikke er blevet betalt. Men elselskabet DONG Energy har af sikkerhedshensyn i 'den spændte situation' ikke tænkt sig at trække stikket ud" (JP191206, 3a)</i></p> <p>Ingen luftguitar i Ungdomshuset <i>"Trods manglende betaling af elregningen kan aktivister fortsat spille el-guitar, hvis Ungdomshuset vælger at gennemføre sin traditionsrige kæmpefest nytårsaften. For elselskabet DONG Energy tør ikke sende medarbejdere ind i ejendommen på Jagtvej på Nørrebro i København" (JP191206, 3c)</i></p> <p>Piratradio får lov at fortsætte <i>"Flere myndigheder har bedt politiet om at skride ind over for piratradioen '69', der siden den 14. december har sendt ulovligt fra Ungdomshuset på Nørrebro i København. Men Københavns Politi har af 'taktiske årsager' ikke tænkt sig at lukke den ulovlige sender, der er den første af sin art i 30 år" (JP201206, 8)</i></p>
Passiv	Andre har indflydelse på Ungdomshusets	<p>Ungdomshus på Nørrebro eller ej? <i>"Det er i virkeligheden ganske enkelt. Et flertal – inklusiv socialdemokraterne – solgte Ungdomshuset, fordi, der var</i></p>

<p>fremtid</p>	<p>for meget ballade. [Martin Geertsen (V), kultur- og fritidsborgmester i Københavns Kommune]” og ”Vi mener, at København skal være en mangfoldig storby. Der skal være plads til både unge, gamle – og kristne – der ikke er så normale, som du og jeg. [Ninna Thomsen, medlem af Borgerrepræsentationen i København for SF]” (JP201006, 4a) (UV)</p> <p>Faderhuset afviser salg af Ungdomshuset ”8,7 mio. kr. var ikke nok til at få menigheden Faderhuset til at ændre holdning og sælge Ungdomshuset. Fredag sagde lederen af Faderhuset Ruth Evensen endegyldigt nej tak til købstilbuddet, som ellers kunne have indbragt Faderhuset en pæn fortjeneste. Frikirken købte for fem pr siden Jagtvej 69 for 2,6 mio. kr.” (JP281006, 9)</p> <p>Politi må rydde Ungdomshuset ”Rettens aflysning af fogedforretningen mod Ungdomshuset på Nørrebro i København sikrer langtfra aktivisterne mod en rydning. Den kan i realiteten finde sted, hvilket øjeblik det skal være” (JP011206, 3a)</p> <p>’Det ved du da godt: Politiet er ikke bange’ ”Det er for at sikre alle parters sikkerhed, at politiet har anbefalet aflysning af den fogedforretning, der den 14. december én gang for alle skulle have ryddet Ungdomshuset på Nørrebro i København” (JP011206, 3b)</p> <p>Ritt vil til møde i Ungdomshuset ”Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard (S) har hidtil været tavs i sagen om Ungdomshuset på Nørrebro i København. Men efter en invitation fra Københavns Politi er hun nu klar til at møde de unge” (JP021206, 5)</p> <p>Politidirektør ønsker dialog ”Direktøren for Københavns Politi, Hanne Beck Hansen, er parat til at forlade sit chefkontor på Politigården og besøge aktivister inde i selve Ungdomshuset på Nørrebro i København. Målet er dialog, der skal afværge blodsudgydelse, når retsordren om at rydde ejendommen på et tidspunkt bliver effektueret” (JP021206, 5b)</p> <p>Betjente glade for udsættelse ”Nørrebro i København vil blive kastet ud i borgerkrigs-lignende tilstande, hvis politiet i den nuværende situation med magt forsøger at rydde Ungdomshuset på Jagtvej” (JP051206, 7)</p> <p>Støtte til køb af Ungdomshuset ”Preset på den kristne menighed Faderhuset for at sælge Ungdomshuset på Nørrebro i København voksede markant i aftes. På et møde på politigården i København mellem politi, to piger fra Ungdomshuset, Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard (S) og den fond, der har forsøgt at købe Ungdomshuset, blev den spændte situation</p>
----------------	---

		<p>om huset diskuteret. Og beskeden fra byens to magtfulde kvinder, overborgmester Ritt Bjerregaard og politidirektør i Københavns Politi, Hanne Bech Hansen, var klar. Et salg af Ungdomshuset vil være den optimale løsning på konflikten” (JP061206, 8)</p> <p>Opbakning til køb af Ungdomshuset ”Preset på den kristne menighed Faderhuset for at sælge Ungdomshuset på Nørrebro i København voksede markant i aftes. Både overborgmester Ritt Bjerregaard (S) og politidirektør i København Hanne Bech Hansen støtter Fonden Jagtvej 69’s bestræbelser på at købe Ungdomshuset” (JP061206, 3)</p> <p>Ejerne af Ungdomshuset sælger værdierne ”Faderhusets selskab – Human A/S – har solgt sin ejendom i Hellerup, skriver Politiken.dk. Hidtil har både frikirkens leder, Ruth Evensen, og kirkens selskab Human A/S haft adresse på det solgte hus i Hellerup. Netop Human A/S er i fokus i striden om Ungdomshuset i København. Det var det selskab, der i sin tid købte bygningen på Jagtvej 69, inden det kort efter blev overtaget af Faderhuset” (JP081206, 6)</p> <p>Gyser om Ungdomshuset ”’Situationen er meget, meget syret.’ Ordene falder fra den københavnske advokat Knud Foldschack, forud for at frikirken Faderhuset i dag på et pressemøde har lovet at fortælle, om kirken ønsker at sælge Ungdomshuset på Nørrebro i København” (JP121206, 7)</p> <p>Faderhuset; En kamp om værdier ”Ruth Evensen, lederen af den kristne menighed Faderhuset, der ejer Ungdomshuset på Jagtvej i København, havde i går inviteret den danske presse til Rødovre for at fortælle, hvad hun allerede mange gange har slået fast: Faderhuset vil ikke sælge Ungdomshuset” (JP131206, 4)</p> <p>Ungdomshuset kan ryddes uden varsel ”Ungdomshuset på Nørrebro i København kan fra i dag ryddes uden varsel. Det kom frem under et åbent samråd mellem justitsminister Lene Espersen (K) og Folketingets retsudvalg onsdag på Christiansborg” (JP141206, 4)</p> <p>Fonden afviser køb af alternativt hus ”Lørdagens voldsomme optøjer på Nørrebro fik langtfra den ønskede virkning, hvis man ser på begivenhederne med Ungdomshusets briller. I går stod Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard blot endnu hårdere fast på, at det ikke er kommunens ansvar at finde et nyt hus til de unge” (JP181206, 2b)</p> <p>Ritt B.: Vi kan ikke gøre mere ”Aktivisterne i Ungdomshuset på Nørrebro i København</p>
--	--	--

		<p>skal ikke forvente nogen form for hjælp fra Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard (S). Der er intet at gøre, med mindre de unge kommer på andre tanker og erklærer sig parate til at finde et nyt hus, lyder det” (JP201206, 9)</p> <p>Politisk flertal vil finde et nyt ungdomshus ”Københavnske politikere fra Socialdemokratiet, de radikale og SF mødes i dag eller fredag med Fonden Jagtvej 69. Målet med mødet er at finde et nyt ungdomshus, som Fonden Jagtvej 69 er klar til både at købe og stå for driften af” (JP281206, 6)</p>
	<p>Andre støtter/ støtte ikke huset</p>	<p>International mobilisering for Ungdomshuset ”Et internationale netværk af aktivister planlægger i øjeblikket, hvordan de skal deltage i kampen mod rydningen af Ungdomshuset på Nørrebro i København. Dermed er den direkte invitation fra Ungdomshuset til ’alverdens ballademagere’ blevet tydeligt hørt rundt om i Europa” (JP261106, 3)</p> <p>Underskriftindsamling ødelagt ”En internetbaseret indsamling af underskrifter til fordel for Ungdomshuset på Nørrebro i København er blevet inficeret med opdigtede navne, der dækker over langt fra venlige hilsner” (JP131206, 8a)</p> <p>International støtte til Ungdomshuset ”Aktivister i Norge og Tyskland demonstrerede torsdag foran danske repræsentationer med krav om, at Ungdomshuset på Nørrebro i København skal bevares” (JP151206, 2a)</p> <p>Fredelig demonstration for Ungdomshuset ”De var der alle sammen. Den nye autonome mediedarling, Adam, med Aldi-pose og et følge af piger. Socialborgmester i København, Mikkel Warming (EL), og frem for alt en stor gruppe almindelige mennesker. 5.000 mennesker samlede sig i går eftermiddags til demonstration på Rådhuspladsen i København med en appel til byens politikere, der på samme tidspunkt satte sig til mødebordet på rådhuset: Red Ungdomshuset på Nørrebro” (JP151206, 2b)</p> <p>Hærværk mod danske konsulater ”Danmark sender en regning til Norge, efter at norske aktivister i sympati med Ungdomshuset har øvet hærværk mod det danske konsulat i Bergen. Her blev det danske våbenskjold malet over med tallet ’69’ som skal symbolisere adressen Jagtvej 69, hvor Ungdomshuset ligger” (JP191206, 3b)</p> <p>Ungdomshusets øko-advokat ”Advokat Knud Foldschacks hjerte banker for økologi, Ungdomshuset og Christiania. Hvorfor bliver han ved, og hvor får han pengene fra?” ”Knud Foldschack. Navnet på</p>

		<p>den lille mand i grå jakke, der dukker op på tv, når emnet er Ungdomshuset i København. I månedsvis har han optrådt som advokat for den fond, der ønsker at købe huset og forære det til de unge” (JP211206, 5) (UV)</p> <p>Borgerlige ønsker hårdere kurs over for demonstranter <i>”Julens komme gør ikke danskerne bløde om hjertet. I hvert fald ikke, når det gælder anholdte demonstranter. Et stort flertal – 71 pct. – mener efter de omfattende uroligheder på Nørrebro i København i sidste weekend, at politiet bør have bedre mulighed for at tilbageholde anholdte demonstranter”</i> (JP231206, 3)</p> <p>Støtte til Ungdomshuset <i>”’På med nytårshat og nissehue. Deltag i stille og roligt optog til Ungdomshuset! Kom og fortæl politikerne, at vi ønsker et mangfoldigt København.’ Sådan lyder det i en opfordring fra ’Nørrebrogruppen for plads til alle især Ungdomshuset’ og ’Borgergruppen for Ungdomshuset’ forud for en planlagt demonstration den 30. december”</i>(JP261206, 8)</p> <p>Gøgl for Ungeren <i>”Fakler og børn i flyverdragt havde afløst flyvende brosten, da 300-400 demonstranter i går eftermiddag slentrede ned ad Nørrebrogade i København for at vise deres støtte til Ungdomshuset. Politiet havde taget kasketter på og ladet kampuniformen blive hjemme. Det samme havde Ungdomshusets brugere og støtter”</i> (JP311206, 7)</p>
	<p>Huset påvirker omverden</p>	<p>Vuggestue evakueres <i>”Børnene i den integrerede institution Cismofytten på Nørrebro i København vil blive evakueret, når fristen for at rømme den nærmeste nabo – Ungdomshuset – udløber.</i> (JP301106, 2c)</p> <p>Politiet: Nørrebro er en krigszone <i>”Nørrebro forvandlede sig i går eftermiddags til, hvad politiet betegnede som en regulær krigszone. Mindst 200 var ved deadline anholdt efter voldsomme uroligheder i København i mange år, og politiet firventede at der skulle ske mere i aftenens – og måske nattens løb. De seneste dage er der bygget op til konfrontation, og der har været samlet en større gruppe autonome fra ind- og udland i det rydningstruede hus på Jagtvej i København”</i>(JP171206, 2)</p> <p>Ungdomshuset: Dagen derpå på Nørrebro <i>”Røg, løbesod og gnister flyder sammen i en sort plamage på vejens asfalt. Tynde teenagerben i udtrådte Converse-gummisko stamper rundt i bålresterne. De fleste unge skovler resterne af brændende affald på i en godt nedsmeltet container. Andre hælder vand på bålet. Lørdagens store slag om Ungdomshuset på jagtvej 69 i</i></p>

		<p><i>København er ovre” (JP181206, 3)</i></p> <p>Forsikringen betaler</p> <p><i>”’Vi dækker.’ Det er den enslydende melding fra de tre største forsikringselskaber til kunder på Nørrebro, der er ramt af urolighederne lørdag aften” (JP181206, 2c)</i></p>
--	--	--

Bilag 8: Vinkelskema over Kristeligt Dagblad

Hvordan positioneres de unge/Ungdomshuset i artiklerne? Set gennem artiklernes vinkel.

Ungdomshu sets/de unges position	Positionstyper	Rubrik og uddrag, der illustrerer vinklen. (UV=uden tydelig vinkel)
Aktiv	De unge er voldelige	<p>Udenlandske aktivister førte an i gadekampe på Nørrebro <i>"Weekendens uroligheder omkring Ungdomshuset blev ifølge politiet ekstra voldsomme, fordi de danske aktivister havde indbudt 'verdens ballademagere'"</i> (Kri181206, 3)</p>
Passiv	Huset er ikke de unges	<p>Faderhuset vinder retssag <i>"Mere end seks års juridiske stridigheder mellem Ungdomshuset og den ekstreme frikirke Faderhuset blev i går afsluttet, da Østre Landsret bekræftede byrettens afgørelse og gav Faderhuset retten til de omstridte bygninger på Nørrebro i København. Ruth Evensen, som er pastor og leder af Faderhuset, er tilfreds med afgørelsen"</i> (Kri290806, 4)</p> <p>Ungdomshuset skal ryddes i december <i>"Uanset hvad fogedretten siger, har Ungdomshuset brugere tænkt sig at blive i huset. 'Retten kan rende os – vi bliver', lød udmeldingen i går fra Ungdomshusets pressegruppe"</i> (Kri181006, 3)</p>
	Andre har indflydelse på Ungdomshusets fremtid	<p>Fond vil købe Ungdomshus <i>"'Fonden Jagtvej 69' er navnet på den hidtil hemmelige fond, der skal forsøge at redde Ungdomshuset i København ved at købe det af Faderhuset. Men Faderhuset er slet ikke interesseret i at sælge"</i> (Kri210906, 3)</p> <p>Lokalplan skal sikre omstridt ungdomshus <i>"Den politiske støttegruppe bag Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København forsøger nu at sikre husets fortsatte eksistens gennem en ny lokalplan. Hovedformålet med lokalplanen er tilsyneladende at lægge pres på Faderhuset, så det ikke længere vil være attraktivt at eje ejendommen på Jagtvej"</i> (Kri191006, 2)</p> <p>Ekspert i tvivl om plan for Ungdomshuset <i>"Et flertal i Københavns Borgerrepræsentation bestående af Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten vil forsøge at redde Ungdomshuset på Jagtvej ved at lave en særlig lokalplan for området. De tre partier råder tilsammen over 32 af Borgerrepræsentationens 55 medlemmer"</i> (Kri201006, 3)</p> <p>Politikere vil ikke redde Ungdomshuset, og Faderhuset</p>

		<p>vil ikke sælge</p> <p><i>”Den sidst redningskrans – et såkaldt landsplandirektiv for grunden – afvises af både politikere og eksperter. Idéen blev luftet, efter at frimenigheden Faderhuset på et pressemøde i går for tredje gang afslog et tilbud på Ungdomshuset fra Fonden Jagtvej 69” (Kir131206, 3)</i></p> <p>Tættere på julefred omkring Ungdomshuset</p> <p><i>”Noget tyder på, at julefreden har sænket sig en smule over de stridende parter i sagen om Ungdomshuset. I går holdt repræsentanter fra Københavns Kommune og Fonden Jagtvej 69 et møde, som Knud Folschack, advokat for fonden, betegner som ’konstruktivt og respektfuldt’. Væk er altså for en stund den mere aggressive retorik, men mødet mundede dog ikke ud i noget konkret” (Kri231206, 3)</i></p>
	Andre støtter/støtter ikke Ungdomshuset	<p>Præster i strid om Ungdomshuset</p> <p><i>”En af Nørrebros mest markante præster, sognepræst Anne Braad fra Stefanskirken, går nu til forsvar for den kristne frimenighed Faderhuset i den ophedede strid om Ungdomshuset Jagtvej 69 i København. Dermed står hun i direkte opposition til flere andre københavnske præster, som har opfordret den kristne frikirkemenighed Faderhuset til at sælge Ungdomshuset” (Kri231006, 3)</i></p> <p>Naboer stiller krav til Ungdomshuset</p> <p><i>”Protestgruppen mod Ungdomshuset i København, Naboerne på Nørrebro reagerer nu på Ungdomshusets opfordring til dialog. Gruppen ser gerne, at Ungdomshuset opfylder følgende: At de unge rydder op efter sig, når de har haft fest eller andre arrangementer, at de ikke begår vold og hærværk, og at brandsikkerheden er i orden” (Kri241006, 3)</i></p> <p>Forældre på banen for Ungdomshusets unge</p> <p><i>”Hærværk mod frimenigheden Faderhusets kirke i Rødovre. Unge demonstranter, der får tæsk med knipler af politiet. Familien Danmark kunne sidste søndag aften på tv se, hvordan en demonstration iværksat af unge fra Ungdomshuset på Nørrebro i København udviklede sig til kaos.” ”Den sidste tid er konflikten omkring Ungdomshuset blevet optrappet. Og også volden fra politiets side, mener en gruppe forældre til unge brugere af Ungdomshuset. Den 25. oktober stiftede de foreningen Forældre mod politibrutalitet, der har til formål at sikre, at politiet giver deres børn en rimelig behandling” (Kri021206, 4)</i></p>
	Ungdomshuset har indflydelse på omverden	<p>Ungdomshuset kan ende som krigszone</p> <p><i>”Både butikker, skoler og daginstitutioner på Nørrebro i København forbereder sig på, at bydelen kan ende som en krigszone, når politiet rydder Ungdomshuset og</i></p>

	<p><i>overdrager det til de retmæssige ejere, den kristne sekt Faderhuset. Derfor sender formanden for Nørrebros Handelsforening i København, Johnny Bayer, nu en sidste appel til politikerne på rådhuset om at finde en politisk løsning for Ungdomshuset” (Kri301106, 3)</i></p> <p>Dagen derpå på Nørrebro i København</p> <p><i>”I går blev der ryddet op og taget mål til nye vinduer på Nørrebro i København, efter at voldsomme kampe mellem politi og aktivister havde raseret kvarteret ved Ungdomshuset på Jagtvej 69” (Kri181206, 1)</i></p>
--	---

Bilag 9: Vinkelskema over Politiken

Hvordan positioneres de unge/Ungdomshuset i artiklerne? Set gennem artiklernes vinkel.

Ungdomshu sets/de unges position	Positionstyper	Rubrik og uddrag, der illustrerer vinklen. (UV=uden tydelig vinkel)
Aktiv	Ungdomshuset er (egentlig) kulturelt, demokratisk	<p>Modkultur: Ungdomshuset på Jagtvej <i>"I går var dommens dag for de 200 unge, som har viet deres liv til det københavnske ungdomshus. Landsretten besluttede, at de ikke har brugsretten til huset. Så de må droppe deres folkekøkken, gøgl, musik, bar og café. Alt arrangeret af unge. Og bundet sammen af fem regler, hvor beslutninger træffes i plenum med fuld enighed"</i> (Pol290806, kul1)</p> <p>Aktivist: Huset der nægter at blive voksent <i>"Det er unge med piercinger, uglet hår og hullet tøj, der bruger huset. Men det er Faderhuset, en kristen frikirke, der ejer det. Begge påkalder sig retten til huset, og meningerne om ejerskabet er – som havets møde med Moses – delte"</i> (Pol230906, kul1)</p> <p>Aktivist i Ungeren 1991-: Sommerfuglen <i>"Jacob jonglerer. Med brosten og jernstænger. Eller rettere det gjorde han tilbage i 1999 i bandet paragraf 119. Det var et par gamle gøglere i 1995, der gav ham lysten, som han stadig har. Men cirkus er i dag mest noget, han oplever"</i> Pol230906, kul4)</p> <p>Punkere går ikke i islandske sweatere <i>"Da Ungdomshuset på Nørrebro i denne uge holdt sin måske sidste gallafest, var (næsten) alt fryd og gammen. Vi fulgte efter to unge, men garvede aktivister", "Onsdag aften kunne tilfældige forbipasserende forvise sig om, at et eller andet var under opsejling i Ungdomshuset på Nørrebro i København. Dørene til den affældige ejendom stod pivåbne, og på fortovet ude på Jagtvej flokkedes snesevis af antiautoritære unge, som forekom mere forventningsfulde og overstadige ende egentlig utilpassede"</i> (Pol291006, ps3)</p> <p>Inde i ungeren #1: Anarkister skal også træffe beslutninger <i>"Anarkister bruger også demokrati. Hver mandag aften stikker Ungdomshusets faste klientel hovederne sammen til et stormøde, hvor de træffer beslutninger for husets drift. Det tager normalt fire-fem timer at kværne problemstillingerne igennem, og folk må jævnlige ud og</i></p>

		<p><i>snappe efter luft i gården, hvis de vil holde til den bitre ende omkring midnat. Alligevel er mandagsmødet et forum med en overraskende beslutningskraft” (Pol091106, 2)</i></p> <p>Inde i ungeren #2: Der er altid liv i Hullet</p> <p><i>”Der er altid liv i Hullet. Ungdomshusets kældercafé, som både er pænt hærgtet og pænt pyntet, vrimler med små subkulturer, der ikke nødvendigvis overlapper hinanden. Den ene dag er det hiphop, som brager ud af højtalerne, den næste er det hård rock, ska eller punk. Men hvor kommer alle de folk fra? Ungdomshuset er ikke en lukket klub, som kræver medlemskab. De unge dukker bare op – gerne i små kuld af purunge venstreorienterede venner – og hvis de kan lide omgivelserne og stemningen, er det ikke umuligt, at de får lyst til at hænge ud efter skole” (pol101106, 6)</i></p> <p>Inde i Ungeren 3: ”Der bliver udfoldet sindssygt meget glæde her”</p> <p><i>”Så tak, der er godt knald på blusset under industrigryderne i folkekøkkenet. Et par timer før støttekoncerten i den store sal er fire teenagepiger, som Ungdomshusets fastere klientel knap nok kender, ved at bikse en vegansk karryret med tofu og ris sammen. De kører i et højt gear, der er nok til 25 personer, og de har det sjovt imens. Grøntsagerne har de selv været rundt at hente hos kvarterets grønthandlere – det er dealen, hvis man vil stå for maden i folkekøkkenet” (Pol121106, 4)</i></p> <p>Inde i ungeren #4: Interview: En rolig avislæser under pres</p> <p><i>”Adam var egentlig flyttet til Berlin for at bo der sammen med sin kæreste. Men det forhold blev afviklet. Hun syntes, at han brugte alt for meget tid på Ungdomshuset. Efterhånden tog han til Danmark hver anden uge.” ”Siden august har Adam, 30, mere eller mindre konstant opholdt sig i Ungdomshuset for at give en hånd med, hvor der er brug for det” (Pol171106, 6)</i></p> <p>Taler de forbi hinanden?</p> <p><i>”Da Københavns Kommune i 1999 pludselig lagde an til at sælge Ungdomshuset, gjorde bygningens faste brugere det ret tydeligt, at en eventuel køber ikke skulle regne med at blive mødt med blomsterkrans og hurraråb. Hen over facaden ud mod Jagtvej havde de hængt et kæmpestort rødt banner med påskriften ’Til salg inklusive 500 stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede’. Bannerets hæsblesende budskab kunne ikke overraske nogen. Det var ikke første gang, en kreativ hjerne med tilknytning til Ungdomshuset havde fabrikeret et velklingende slogan. Desuden harmonerede ordlyden fint med den gængse opfattelse af Ungdomshusets aktivister som en gruppe</i></p>
--	--	--

		<p>voldsforherligende, utilpassede autonome. Det var også meningen. De drilske, selvironiske undertoner røg imidlertid i svinget, fa det 'normale' omkringliggende samfund skulle afkode beskeden. Ordene blev taget for pålydende og videreformidlet knastørt af medierne” (Pol191106, ps3)</p>
	<p>De unge laver aktiviteter – lovlige og ulovlige</p>	<p>Kampen for Ungeren: 'Fingrene væk – det er vores ungdomshus' <i>”Inden demonstrationen Reclaim The Streets tidligt i går aftes endte med bål i gaden på Nørrebro og en af de seneste års største masseanholdelser, havde Ungdomshuset stået i spidsen for tre dage med demonstrationer, koncerter og fester på Jagtvej og Christiania”</i> (Pol250906, kul3)</p> <p>Ballade på Nørrebro: Aktivisterne: Politiet angreb fra alle sider/Ballade på Nørrebro: Politiet: De løb mod os med sten i hænderne <i>”Ballade på Nørrebro. 268 personer blev søndag anholdt, da en demonstration til fordel for Ungdomshuset i København endte i omfattende uroligheder. Hvem havde skylden? Her er to vidt forskellige bud.”</i> <i>”Ungdomshusets talsperson, Adam – hans efternavn er redaktionen bekendt – oplevede demonstrationen med et tv-hold fra TV 2 Lorry i hælene. Hans oplevelse er genfortalt her: 'Demonstrationen 'Reclaim The Streets' startede på Sankt Hans Torv klokken 15.00 og blev der et stykke tid. Så gik vi op ad Nørrebrogade mod Dronning Louises Bro, hvor politiet havde blokeret med fem-seks hollændervogne. Politiet var med fra starten, og de var helt tydeligt forberedt.”</i> <i>”Politiets indsatsleder, Bjarne Christensen, mødte demonstranterne ved Sankt Hans Torv og aftalte ruten til Nørreport Station. De ville gerne lave et stop på Dronning Louises Bro, og det fik de lov til. 'Vi havde gentagne gange fortalt demonstranterne om maskeringsforbud. Til gengæld fik vi den midterste finger af de fleste demonstranter. Samtidig begyndte de at skyde fyrværkeri af i form af raketter, romerlys og nødblus’”</i> (Pol260906, 4ab)</p> <p>Hærværk mod Faderhuset <i>”Et hærværkstogt mod Samuelskolen i Rødovre har ifølge politiet forbindelse med skoleejerens, frimenigheden Faderhuset, fordi den har købt Ungdomshuset på Jagtvej i København”</i> (Pol071106, 5)</p> <p>Ungdomshuset: Invitation til Ragnarok <i>”'Troublemakers of the world – we bid you welcome', står der på den invitation, som aktivister i Ungdomshuset på Nørrebro i København i dag sender ud til tusindvis af sympatisører og ligesindede fra hele den autonome verden. Invitationen til 'alverdens ballademagere' er et råb om</i></p>

		<p><i>hjælp til forsvaret af Ungdomshuset, som politiet kan og vil rydde når som helts efter den 14. december” (Pol131106, 5)</i></p> <p>Ungdomshusets invitation forarger <i>”De unge fra Ungdomshuset på Nørrebro i København har inviteret autonome fra hele verden til København for at deltage i kampen om Ungdomshuset. Og det er en invitation, som vil blive hørt, siger talspersoner fra autonome miljøer i blandt andet Sverige, Tyskland, Finland og Irland. Hvis Ungdomshuset angribes med vold, jamen så er det et angreb på hele miljøet, og så vil Ungdomshuset blive forsvaret med vold, siger de til Politiken.dk. Det får nu lokalpolitikere i København til at tage afstand fra Ungdomshuset” (Pol141106, 5)</i></p> <p>Udlændinge stadig klar til kamp <i>”Når Københavns Politi garanterer, at der ikke bliver tale om en rydning af Ungdomshuset på Jagtvej i år, ændrer det ikke ved ’Nedtælling til Ragnarok’, som de unge kalder invitationen til fem dage med workshop, musik og demonstration fra 13. til 17. december. Invitationen har været verden rundt, hvor den er blevet både oversat og hørt” (Pol011206, 8a)</i></p> <p>Jagtvej 69: På gaden for et hus <i>”I begyndelsen var der flere juletræer, end der var demonstranter på Skt. Hans Torv. Men det varede ikke længe, før der dukkede mennesker af alle slags frem fra sidegaderne. Det kom sivende, ligesom regnen.”, ”Det var Ungdomshuset på Jagtvej 69, der skulle demonstreres for. Og det var den kristne frimenighed Faderhuset, der skulle demonstreres imod” (Pol151206, 7)</i></p>
	De unge er uretfærdigt behandlet	<p>Politiets brug af knipler skal undersøges <i>”Politiets knippelslag mod unge demonstranter på Nørrebro forrige søndag bør få konsekvenser for politiets ledelse, mener de unge” (Pol061006, 2)</i></p> <p>Ungdomshuset: Børnehuset er aktivisters skræks eksempel <i>”Københavns Kommune vil gerne hjælpe med at finde et nyt hus til brugerne af Ungdomshuset - hvis altså de unge fredeligt forlader huset. Det siger overborgmester Ritt Bjerregaard (S) med støtte fra hele den politiske venstrefløj. Men aktivisterne i Ungdomshuset har ikke tillid til de københavnske politikere. Det skyldes forhistorien, siger de, og ikke mindst episoden om Børnehuset i Sankt Peders Stræde i idet indre København, som blev lukket for tre år siden” (Pol311206, 7a)</i></p>
	De unge og omverden	<p>Ungdomshusets naboer mødes med de unge i aften <i>”Naboerne til Ungdomshuset møder i aften op til husets beslutningsdygtige organ ’mandagsmødet’. Dermed tager</i></p>

		<p>naboerne imod de unges tilbud om dialog. Med sig til mødet har naboerne tre konkrete krav, som de mener, vil sætte fokus på, om Ungdomshusets brugere reelt er indstillet på en dialog med nærmiljøet” (Pol241006, 3)</p> <p>Ungdomshus: Faderhuset får aldrig fodfæste på Nørrebro</p> <p>”Ungdomshuset bliver ikke solgt tilbage til Fonden Jagtvej 69, deres sag kommer ikke for Højesteret, og 14. december skal de være ude af huset. Brugere af huset på Jagtvej har haft en række nederlag siden fredag, hvor Faderhuset afslog et tilbud om at sælge huset til fonden, der ellers ville bibeholde huset i dets nuværende form” (Pol011106, 2)</p> <p>De unge tror, at politiet snigrydder Ungdomshuset</p> <p>”Politiet får bare og venter på en anledning til at rydde Ungdomshuset før tid. Det mener i hvert fald brugerne af huset på Jagtvej 69, der har det fra ’meddelere i politiet’” (Pol261106, 3)</p> <p>Ungdomshuset: Ragnarok på Nørrebro er udsat</p> <p>”Telefonerne gløder. Med ét har de unge pressepræsentationer for Ungdomshuset på Nørrebro i København rygende travlt med at servicere alverdens journalister og autonome venner. ’Har sgu ikke tid nu. Ring senere’, lyder det konsekvente fra talsmanden Adam med telefoner kimende i baggrunden. I går lidt over middag aflyste fogedretten rydningen af Ungdomshuset på jagtvej 69 på ubestemt tid, og dermed er fristen 14. december foreløbig annulleret” (Pol011206, 8b)</p>
	De unge er voldelige	<p>Video truer med krig om Ungdomshuset</p> <p>”Brosten, brændende barrikader og gadekampe. Det lægger miljøet omkring Ungdomshuset op til i en propagandavideo, som er offentliggjort på den populære videohjemmesiden Youtube” (Pol101206, 2)</p> <p>Ungdomshuset: En uanmeldt demonstration endte i går i voldsomme gadekampe med politiet</p> <p>”Demonstrationen for Ungdomshuset i København, der begyndte sidst på eftermiddagen i går, nåede kun nogle få hundrede meter hen ad gaden, før en talstærk og kampklædt politistyrke greb ind. Maskerede autonome fyrede kraftige kanonslag af mod politiet og kastede flasker med maling i hovedet på ordensmagten, der svarede igen med tåregas og storstilede anholdelser” (Pol171206, 1)</p> <p>Ungdomshuset: Gadekrig i København: Knuste drømme på Nørrebro</p> <p>”Mindre end et døgn efter at brostenskastende aktivister havde hærgnet Nørrebrogade i København, var handeleggaden på vej tilbage til sin vante gang. Oprydningen har ifølge Københavns Kommune kostet mere end 200.000 kr., så folk igen kunne købe ind til</p>

		<p>aftensmaden hos Netto og juleshoppe i de mange andre søndagsåbne butikker” (Pol181206, 4)</p> <p>Ungdomshuset. Gadekrig i København: Interview: Ritt B.: Bølleoptøjer</p> <p>”Ritt Bjerregaard, hvad er din umiddelbare kommentar til optøjerne på Nørrebro? ’Ligesom alle andre synes jeg, at det var særdeles ubehageligt. Det er forskrækkende, at bøller får lov at smadre butikker med kanonslag og sten. Det er helt uacceptabelt. Det, der skete i går, kan kun beskrives som bølleoptøjer. Man kommer til at tænke på, hvordan det foregår, når der er fodboldkampe’, siger Københavns overborgmester Ritt Bjerregaard (S)”(Pol181206,5d)</p>
Passiv	Andre har indflydelse på Ungdomshusets fremtid	<p>Landsretten giver kristen sekt ret til at overtage Ungdomshuset</p> <p>”Efter at have brugt det i 23 år kan de unge smides ud af Ungdomshuset på Jagtvej på Nørrebro. Det afgjorde Østre Landsret i går”(Pol290806, 1)</p> <p>Ukendt fond vil købe Ungdomshuset</p> <p>”En endnu ukendt fond vil købe Ungdomshuset af den kristne menighed Faderhuset, så de kan give det til de unge. Det er resultatet af et netop afsluttet møde mellem politiske repræsentanter fra Københavns Kommune, Ungdomshuset og ukendte investorer” (Pol010906, 4)</p> <p>Fagforeninger med i køb af Ungdomshuset</p> <p>”Idealisme og frygt for håndværkernes sikkerhed under et kommende arbejde med Ungdomshuset på Nørrebro i København er grundene til, at to navngivne medlemmer af fonden Jagtvej 69 nu forsøger at købe huset af den kristne menighed Faderhuset”(Pol200906, 7)</p> <p>Fond til møde om Ungdomshuset</p> <p>”Fonden Jagtvej 69, som har set sig for at redde Ungdomshuset på Jagtvej i København, har haft sit første møde med Faderhuset” (Pol141006, 8)</p> <p>Fogedretten: Unge ud af Ungdomshuset</p> <p>”14. december skal Ungdomshuset være ryddet. Sådan lyder kendelsen fra fogedretten, bekræfter sagens dommerfuldmægtig over for Politiken.dk. Dermed får Ungdomshusets ejere, Faderhuset, endelig den omstridte brugsret af ejendommen” (Pol181006, 7)</p> <p>Baggrund: Problemerne, der ikke lod sig sælge</p> <p>”Lettelsens suk var enorm, da Københavns Kommune i sin tid solgte Ungdomshuset. Men da begyndte problemerne først for alvor”, ”København kan snart fejre sølvbryllup med Ungdomshuset på Jagtvej, og den skrammede og forrevne facade i nummer 69 vidner om et stormfuldt og slidsomt forhold. Med meget få og små oaser af ægteskabelig lykke” (Pol201006, 2a)</p>

		<p>Lokalplan: Forsvar for Ungdomshuset smuldrer <i>"Mens Ungdomshuset på Jagtvej i går lå stille hen med vinduerne barrikaderet og yderdørene låste, var der helt anderledes aktivitet nogle få kilometer væk på Københavns Rådhus. Her havde SF og Socialdemokraterne travlt med at undskylde og beklage, at de onsdag aften havde været med til at stille et forslag om en redning af Ungdomshuset, som var så yderligtgående, at det ifølge professor i forvaltningsret på Københavns Universitet, Steen Rønsholdt, nærmede sig den rene magtfordrejning"</i> (Pol201006,2b)</p> <p>7 døgn <i>"Ugen begynder helt normalt for Ruth Evensen fra Faderhuset. Men midt på ugen får hun rettens ord for, at Ungdomshuset skal ryddes. Og pludselig vil københavnske lokalpolitikere hindre rømningen ved at ændre lokalplanen: 'Det er topmålet af frækhed', mener den 55årige kvinde"</i> (Pol211006, kul5)</p> <p>Interviewungdomshuset: Domprovst: Vores fond truer ingen <i>"Det var kulturpersonligheder, fagforeningsfolk, Christiania-advokater, en tidligere bz'er, og en domprovst, der sammen med Socialdemokraterne, SF, de radikale og Enhedslisten stod bag brevet, der truer ejerne af Ungdomshuset på Jagtvej i København med økonomiske tab og ulovlige blokader, hvis de ikke sælger huset til en nystiftet fond. Professor i forvaltningslære Jørgen Grønnegård Christensen har betegnet brevet som en 'meget voldsom trussel', der 'piller ved nogle helt fundamentale ting i vores forvaltningssystem'"</i> (Pol221006, 2)</p> <p>Fond afgiver nyt bud på Ungdomshuset <i>"Ungdomshusets ejere, Faderhuset og Ruth Evensen, har fået frist til fredag klokken 16 til at sige ja til fonden Jagtvej 69's nye og sidste tilbud på huset"</i> (Pol251006, 2)</p> <p>Lokalplan: Forsvar for Ungdomshuset smuldrer <i>"Mens Ungdomshuset på Jagtvej op mod weekenden i sidste uge lå stille hen med vinduerne barrikaderet og yderdørene låste, var der helt anderledes aktivitet nogle få kilometer væk på Københavns Rådhus. Her havde SF og Socialdemokraterne travlt med at undskylde og beklage, at de onsdag aften havde været med til at stille et forslag om en redning af Ungdomshuset, som var så yderligtgående, at det ifølge professor i forvaltningsret på Københavns Universitet, Steen Rønsholdt, nærmede sig den rene magtfordrejning"</i> (Pol251006, 3) (Samme som Pol201006, 2b)</p> <p>Ungdomshuset får ikke hjælp af kommunen</p>
--	--	--

		<p><i>”Borgerrepræsentationen har enstemmigt vedtaget et forslag, der fastslår, at Københavns Kommune er færdige med Ungdomshuset på Nørrebro” (Pol031106, 6)</i></p> <p>Ungdomshuset skal rives ned</p> <p><i>”Når først de unge er ude, så skal huset rives ned. I fem år har Faderhuset kæmpet for retten til huset på Jagtvej 69. Nu har de fået rettens velsignelse til at flytte ind, og så vil de rive det ned. Det viser et brev, de har sendt til kommunen” (Pol041106, 1)</i></p> <p>Huset blev solgt – problemet blev boende</p> <p><i>”Det er snart seks år siden, Københavns Kommune solgte Ungdomshuset. Det skete med kommentaren: ’Vi ser det hellere lukket i dag end i morgen’. Nu ser det ud til, at huset ikke bare lukker, men bliver jævnet med jorden. Her er historien om, hvordan kommunen forsøgte at sælge sit problem” (Pol041106, kul6)</i></p> <p>Politiet vil invitere Ritt til møde med Ungdomshuset</p> <p><i>”Politiet påtager sig tilsyneladende en mæglerrolle i den politiske konflikt om Ungdomshuset. I hvert fald vil politidirektør Hanne Bech Hansen invitere Københavns overborgmester, Ritt Bjerregaard (S), til et dialogmøde mellem politiet og brugerne af Ungdomshuset i næste uge, hvis det kan få skeptiske repræsentanter fra det rydningstruede hus til at møde frem” (Pol021206, 8)</i></p> <p>Ritt B.: Ungdomshuset er ikke et kommunalt anliggende</p> <p><i>”Ungdomshuset på jagtvej 69 er ikke et kommunalt anliggende. Meldingen kommer klart fra overborgmester Ritt Bjerregaard (S), som i går indvilgede i at mødes med politiet og brugerne af Ungdomshuset” (Pol051206, 5)</i></p> <p>Fond hæver bud på Ungdomshuset</p> <p><i>”Kampen om Ungdomshusets fremtid tog en ny drejning sent i går. Knud Foldschack, advokat for Fonden jagtvej 69, vil i dag tage kontakt med Faderhuset og tilbyde dem flere penge for Ungdomshuset” (Pol061206, 2)</i></p> <p>Faderhuset tygger på købstilbud</p> <p><i>”Fonden Jagtvej 69’s købstilbud på Ungdomshuset overvejes grundigt af Faderhuset. Fonden havde forventet et svar fra Faderhuset fredag, men Faderhusets advokat har nu meddelt, at han på mandag vil vende tilbage med et tidspunkt og sted for et møde. Det siger fondens advokat, Knud Foldschack” (Pol091206, 8)</i></p> <p>Ungdomshuset</p> <p><i>”Faderhuset står fast. Ungdomshuset bliver aldrig solgt. Det ville være som at give efter for terrorister, mener den nykristne menighed”, ”Denne sag har udviklet sig til langt mere end at handle om et hus. Det er en kamp om værdier, som er afgørende for den almindelige danskers</i></p>
--	--	--

		<p>retsfølelse', sagde Ruth Evensen. På et pressemøde i går forsøgte Faderhusets leder at trække konflikten om Ungdomshuset et par niveauer op og gøre den til en sag, der har betydning for Danmarks fremtid som retsstat" (Pol131206, 1)</p> <p>Jagtvej 69: Baggrund: Søges: Et nyt Ungdomshus <i>"Hvad giver man mennesker, der ikke ønsker sig andet end det, de allerede har? Det er et af julens store spørgsmål, og på Københavns Rådhus går en del politikere rundt med netop det problem. De vil gerne hjælpe brugerne af Jagtvej 69 med at finde et andet sted at holde Ungdomshus. Og selv om de unge ikke har tænkt sig at aflevere en ønskeseddel, er forskellige medlemmer af Københavns Borgerrepræsentation begyndt at se sig om i byen efter en passende ejendom" (Pol151206, 6)</i></p> <p>Ungdomshuset <i>"Hvem kan løse konflikten om Ungdomshuset i København? Her er tre bud:"</i> <i>"Ungdomshusets aktivister har følt sig trængt opi en krog, siden Københavns Kommune i 2000 solgte det hus, som den tidligere overborgmester Egon Weidekamp (S) gav dem nøglen til i 1982."</i> <i>"Flertallet af politikerne i Københavns Borgerrepræsentation ved ikke, hvilket ben de skal stå på i sagen om Ungdomshuset. I de seneste måneder hat de igen og igen udtalt, at de ikke kan tage ansvaret for, at den daværende Borgerrepræsentation solgte huset for seks år siden."</i> <i>"Fonden Jagtvej 69 sidder med pengene til et nyt hus. Gode – og anonyme – viljer har fundet mindst 15 mio. kr. til at 'skaffe fred op Nørrebro'. Ifølge fundatsen skal pengene bruges på ejendommen Jagtvej 69, hvor det nuværende Ungdomshus ligger. Men på et møde tirsdag fik fondens advokat, Knud Foldschack (billedet) lidt mere bevægelsesfrihed" (Pol211206, 3) (UV)</i></p> <p>Interview: Hvad er meningen? "Selvom politiet rydder huset, forsvinder problemet ikke" <i>"Sagen om Ungdomshuset synes at stå i stampe. Politikerne i Københavns Borgerrepræsentation vil ikke længere arbejde på en løsning, og en ny konfrontation mellem politiet og de unge lurer lige om hjørnet. Det har nu fået Enhedslisten til at foreslå, at politikerne på Christiansborg laver en landsplansdirektiv til at ekspropriere ejendommen Jagtvej 69 til ungdomsaktiviteter" (Pol211206, kul6)</i></p> <p>Ungdomshuset og Ritt B. nærmer sig hinanden <i>"I går kom Københavns Kommune og de unge hinanden nærmere i konflikten om Ungdomshuset på Nørrebro.</i></p>
--	--	---

		<p><i>Løsningen er ikke fundet, men den ligger måske lige rundt om hjørnet. Håbet er dog stadig spinkel” (Pol231206, 1)</i></p> <p>Jagtvej 69: Opblødning om Ungdomshuset på vej</p> <p><i>”Det når ikke at blive en julegave, men måske får brugerne af Ungdomshuset på Jagtvej i København et nyt hus at boltre sig i. Meget kan gå galt, og brostenene kan stadig flyve på Nørrebro. Men i går rykkede overborgmester Ritt Bjerregaard (S) og de unge en lille smule tættere på hinanden” (Pol231206, 2)</i></p> <p>Ungdomshuset: Kirken og de borgerlige reddede de unges hus i Oslo</p> <p><i>”’Hvis der ikke er dialog, bliver der aldrig fred’. Det konstaterer den norske konservative politiker Grete Horntvedt fra partiet Høyre i Oslo. At mange blive hun betragtet som arkitekten bag den løsning for Ungdomshuset Blitz, som i dag skaber ro i Oslos gader. Alle er glade og tilfredse.</i></p> <p><i>Hvad mener du, at politikerne bør gøre i sagen om Ungdomshuset?</i></p> <p><i>’De må tage et ansvar, for de har ansvar for de unge. Det vil kun skabe flere problemer ikke at gøre noget. Som kommune tog vi det nødvendige ansvar. Man kan jo ikke bare give et hus væk og så tage det tilbage igen’.</i>”</p> <p>(Pol241206, 3b)</p> <p>Konfliktmægling: Interview: Radikal: Jeg har været naiv</p> <p><i>”Manu Sareen, hvorfor foreslår I radikale og SF nu, at kommunen skal finde nogle egnede huse som erstatning for Ungdomshuset?</i></p> <p><i>’Fordi det er vores alles problem. Det er forkert, at de unge har lavet gadekamp. Men det gik ikke os politikere retten til også at opføre sig forkert. VI må videre nu, og en bred løsning er, hvis et flertal på Rådhuset går sammen om at undersøge, om der er nogle egnede huse, de unge kan få’, siger den radikale gruppeformand” (Pol271206, 2a)</i></p> <p>Konfliktmægling: Opgør med hård linje i kamp om Ungdomshuset</p> <p><i>”Kampene på Nørrebro i København forrige lørdag og risikoen for nye voldsomme uroligheder om Ungdomshuset får nu de radikale og SF på Københavns Rådhus til sammen at opfordre overborgmester Ritt Bjerregaard (S) til at bidrage aktivt med en løsning” (Pol271206, 2b)</i></p> <p>Konfliktløsning: S: Aktivister må ud af Ungdomshuset, før de kan få et nyt</p> <p><i>”Sagen om Ungdomshuset har ført til et brud mellem Socialdemokraterne og deres sædvanliges støtter på Københavns Rådhus, SF og de radikale. S vil ikke opgive den hidtidige holdning om, at kommunen kun kan hjælpe</i></p>
--	--	---

		<p>aktivisterne i Ungdomshuset på Jagtvej 69, hvis de lover fredeligt at afstå huset og selv tager initiativ til at finde et nyt" (Pol281206, 2)</p> <p>Ritt: Flyt Ungdomshuset til Christiania <i>"Flyt Ungdomshuset til Christiania. Sådan lyder et nyt forslag fra Ritt Bjerregaard (S) lanceret på overborgmesterens hjemmeside"</i> (Pol301206, 2)</p>
Andre støtter/ støtter ikke Ungdomshuset		<p>Ungdomshus: Fagforbund siger nej til trusler <i>"Fonden og de fire politiske partier, der ønsker at bevare Ungdomshuset på Nørrebro, gik over stregen, da de truede ejerne af huset med, at fagbevægelsen vil blokere istandsættelsen af Ungdomshuset. En blokade vil være ulovlig og har ikke støtte i fagbevægelsen"</i> (Pol211006, 2)</p> <p>Politiker til borgere: I må sgu da være rablende sindssyge <i>"'Borgergruppen for Ungdomshuset' har fået et meget kontant svar på et åbent brev, de har sendt til alle borgerrepræsentanter i Københavns Kommune. Brevet opfordrer til, at Ungdomshuset bevares"</i> (Pol051106, 7)</p> <p>Et hus, 11 timer og 52 forfattere <i>"Symbolikken er tyk, nærmest svulstig banal. Ja, faktisk er den så plat, at Jan Sonnergaard aldrig vil kunne skrive det samme i en bog. Men virkeligheden kan være plat og mere absurd end litteraturen tillader. For Ungdomshuset bliver snart til Faderhuset. Det samlede onsdag forfattere fra alle lag til en maratonoplæsning på Ungdomshusets lille scene spejlægget som de indviede kalder den"</i> (Pol081206, kul3)</p> <p>Autonome tyskere i København <i>"En bus med tyske autonome fra Berlin er ankommet til København. Det samme er flere enkeltpersoner, der krydsede grænsen ved Rødby og Gedser, erfarer Politiken.dk.", "De autonome er i København for at hjælpe Ungdomshuset på Jagtvej 69 med det, der kaldes 'The Final Battle for Ungdomshuset'"</i> (Pol141206, 2)</p> <p>Kamp mod rydning: "No white falgs – no surrender". Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli'r. I kan rydde rådhuset" <i>"Banner mellem to huse på Rigaer Strasse i Berlin. Udenlandske aktivister er strømmet til København for at forsvare Ungdomshuset. Hvorfor? Politiken leder efter et svar i Berlin"</i> (Pol171206, 6d)</p> <p>Ungdomshuset: Gadekrig i København: Udlændinge: Nye kampe på vej <i>"Alverdens autonome er med i forsvaret af Ungdomshuset. Det viser lørdagens voldsomme sammenstød med politiet på Nørrebro i København, hvor 273 blev anholdt. 84 udenlandske aktivister fra 13 lande er fortsat varetægtsfængslet og står til at blive udvist. Men det var</i></p>

		<p>ikke de' rigtige', som blev anholdt. Den udenlandske kamphær er ifølge en række kilder i miljøet stadig intakt. De siger, at mange af de anholdte var de mere fredelige demonstranter, som ikke havde den fornødne erfaring i kamp med politiet til at kunne slippe væk" (Pol181206, 1)</p> <p>Ungdomshuset: Gadekrig i København: Politikere siger fra</p> <p>"Justitsminister Lene Espersen (K) står i spidsen for en bred fordømmelse af gadekampene ved Ungdomshuset. 'Det er skammelige, at personer, der ønsker at demonstrere, ikke gør det med lovlige midler, der er et demokrati værdigt. Det er bestemt ikke ved den slags optræden, at demonstranterne skaber forståelse for deres sag om Ungdomshuset', siger Lene Espersen (k), der appellerer til alle parter om at dæmpe gemytterne" (Pol181206, 5b)</p> <p>Ungdomshuset: Forfattere og musikere har de seneste måneder støttet de trængte unge på Jagtvej 69. Fortryder de støtten efter weekendens gadekampe?</p> <p>"Uheldige elementer med i enhver kamp", "En noget trist fornemmelse", "De unge har ødelagt det hele for sig selv", "Jeg har mistet sympatien for de unge" (Pol201206, 5a) (UV)</p> <p>Aktion mod ambassader</p> <p>"Danske embedsmænd og diplomater i hele Frankrig er i den kommende tid i farezonen for lokale autonomes sympatiaktioner for Ungdomshuset. Modsat autonome i andre europæiske lande har de franske autonome eller holdt sig anonyme i sagen. Men i en støtteerklæring kalder den autonome bevægelse 'Les Tanneries' fra Dijon nu til sympatiaktioner" (Pol201206, 5b)</p> <p>Autonome i aktioner mod ambassader</p> <p>"Autonome i blandt andet Polen, Holland, Tyskland, Sverige, Schweiz, Rusland og Norge blæser i disse dage til aktioner i sympati med Ungdomshuset på Nørrebro i København" (Pol241206, 3a)</p>
	Ungdomshuset har indflydelse på omgivelserne	<p>Kamp mod rydning: Øjenvidner: Protest endte i gadekrig</p> <p>"Forestillingen om en fredelig demonstration punkterede, da tre-fire af politiets sorte mandskabsvogne i fuld fart og med blå blink kom susende om hjørnet fra Hans Egedes Gade og ind på Jagtvej. Vognene parkerede på tværs af vejen. Der var sat en prop i Jagtvej. Kampklædte betjente myldrede ud og stoppede de sidste sprækker i barrikaden med skjolde og forskræmte ansigter. Det var ikke noget beroligende syns, der mødte dem lidt længere henne ad gaden" (pol171206, 6a)</p> <p>Kamp mod rydning: Nørrebrobutikker: Politikere må</p>

		<p>betale for skader <i>"Butiksejerne på Nørrebro er harmdirrende. Der meldes om smadrede og plyndrede butikker i kølvandet på urolighederne på Nørrebro, og meldingen hos bestyrelsesmedlemmerne i Nørrebros Handelsforening var i aftes klar: 'Det er ufatteligt, at et bystyre i en stor by som København kan have så lidt forståelse af det, der sker omkring dem. Nu har politikerne fået, hvad de ville', siger Handelsforeningens formand Johnny Beyer"</i> (Pol171206, 6b)</p> <p>Kamp mod rydning: Omstridt S-politiker ked af udviklingen <i>"Socialdemokraternes gruppeformand i Københavns Borgerrepræsentation, Jesper Christensen (S), ærgrer sig over den voldsomme udvikling i går på Nørrebro</i> (Pol171206, 6c)</p> <p>Ungdomshuset: Gadekrig i København: Historisk dag i retten fusede ud <i>"Et enormt opbud af bredskuldrede politibetjente, 13 politibil og 8 salatfade. Københavns Politi tog ingen chance, da 213 anholdte demonstranter i går skulle fremstilles i Københavns Byret. Der var da også lagt op til en af danmarkshistoriens mest omfattende grundlovsfremstillinger, da politiet søndag skulle føre alle 213 anholdte gennem et grundlovsforhør i løbet af blot én dag", "Ni ud af ti sigtede kunne frit forlade retslokalet efter grundlovshøringen"</i>(Pol181206, 5a)</p> <p>Ungdomshuset: Er de unge modne til et nyt hus? <i>"Lørdagens voldsomme optøjer på Nørrebro mellem Ungdomshusets aktivister og politiet var om ikke planlagt, så uundgåelige. Ordensmagten stod parat i fuld udrustning med frisk tåregas og knipler, og lige bag muren til Assistens Kirkegård ventede flere kampklædte betjente med hunde. Der var heller ikke noget at tage fejl af. Gadedemonstrationen havde været annonceret i ugeavis. På Jagtvej på den anden side af muren befandt de mere end 500 demonstranter sig. 90 procent af dem var ulovligt og massivt maskerede og bevæbnet med brosten, kanonslag, jernstænger og nytårsraketter"</i> (Pol191296, 2)</p> <p>Ungdomshuset: Nyt år med udsigt til gadekampe <i>"Selv om flere nye muligheder er kommet i spil de seneste dage, er der fortsat en afgrund mellem Ungdomshuset og de københavnske politikere. Sandsynlighed en for en fredelig rømning af Jagtvej 69 er minimal, og den første konfrontation kan komme i nat"</i>(Pol311206, 7b)</p>
	<p>Andre forholder sig til/indretter sig efter de</p>	<p>Ungdomshuset: Gadekrig i København: Politiet overvejer grænsekontrol <i>"De 84 udenlandske aktivister, der blev anholdt ved</i></p>

	unge	<i>lørdagens gadekampe ved Ungdomshuset, bliver alle sendt d af Danmark inden for det næste par dage. Ifølge chefinspektør Per Larsen har politiet endnu ikke overblik over, om den hårdeste kerne er anholdt – og politiet overvejer nu, hvordan sådanne konfrontationer med udenlandske aktivister kan forhindres”(Pol181206, 5c)</i>
	Omtalt som ulovlige	Nørrebro-demonstranternes mobiltelefoner beslaglagt ”Politiet undersøger i øjeblikket en række mobiltelefoner, der blev beslaglagt hos anholdte efter lørdagens uroligheder på Nørrebro i København. I alt 270 personer blev anholdt under urolighederne. Telefonernes ejermænd blev løsladt søndag morgen, men telefonerne kommer formentlig til at holde jul på Politigården, siger Københavns Politis talsmand Flemming Steen Munch” (Pol221206, 7)